

26/2

PUTOVNÍ

NOVÝ

m&rkův

HUDEBNÍ
OBČASNÍK

NEVYORANÉ POLE

Ci je to pole
nevyorané?
Markovo.
Pudeme na ně,
vyoráme je
na drobno.

z Budějovicka

(MAKE LAUGH NOT WORK)

ČÍSLO

2

新

82
KVĚTEN

82

ÚVOD

PŘES NĚKTERÉ NÁMITKY SE OBČASNÍK č.1 VYDAL PO ČESKÝCH LUŽÍCH A HÁJÍCH ÚSPĚŠNĚ. REAKCE OČEKÁVANÉ I PŘEKVAPIVÉ JAKOŽ I UDÁLOSTI KOLEM OBČASNÍKOVÉ DISTRIBUCE A HLAVNĚ ROCKOVÝ FESTIVAL V ČESKÉ TŘEBOVÉ - PŘEDEVŠÍM KONCERT PRAŽSKÉHO VÝBĚRU - PŘIMĚL AMATEURA KE ZVÝŠENÍ TEMPA: OBČASNÍK č.2 JE TU!

AMATEUR SE NEHODLÁ ANI ZDE VZDÁT TOHO JEDINÉHO ČÍM MŮŽE SOUČASNÉ DOBĚ VYKHNUTÉ Z KLOUBŮ NASTAVIT ZRCADLO TAK ABY SE NEPOPÁLIL: IRONICKY NAIVNÍ SUBJEKTIVITĚ, SE KTEROU TO CO VÍ A VIDÍ PŘEDKLÁDÁ P.T. ČTENÁŘSTVU. PROTOŽE NIKDY NEPŘESTANE POKYVOVAT HLAVOU V ÚDIVU ŽE KDYŽ JE VĚC ČERNÁ JE PRO JINÉ ŠEDÁ A PRO NĚKTERÉ DOKONCE BÍLÁ. NEBO JINAK - CO JE AMATEUROVI NAPROSTO JASNÉ UVÁDÍ JINÉ DO ZMATKU.

PROST KOMPLEXŮ KTERÉ BY SI POTŘEBOVAL VYVENČIT NA TĚCHTO STRÁNKÁCH JAKOŽ I AMBICI Z DOBRÉHO VENČENÍ VYPLÝVAJÍCÍCH ŤUKÁ SI PO VEČERECH ABY BUĎ ROZDAL RADOST POZNÁNÍ NEBO UVEDL VĚCI NA PONĚKUD "PRAVĚJŠÍ" MÍRU - V ZÁJMU OBJEKTIVITY A PRAVDY. PROTOŽE SUBJEKT MÁ BÝT OBJEKTIVNÍ A I TI KTERÍ JSOU BEZ ŠANCE BÝT VE STŘEDU UDÁLOSTÍ MAJÍ PRÁVO OŠAHAT SI TU MINCI Z OBOU STRAN.

ZNOVU UPOZORŇUJE: MAKE LAUGH NOT WORK!

A RADÍ: PROBOHA NEBERTE HO VÁŽNĚ! PUSŤTE HO HLED DRUHÝM UCHEM VEN, STEJNĚ JAKO VŠECHNY OSTATNÍ SERASTI A PITOMOSTI. SVĚT SE BUDE TOČIT (NEBO SE TOČIT PŘESTANE) AŽ BUDETE MLČET NEBO VYSKAKOVAT DO STROPU. NECHTE SVĚT SVĚTEM A RADĚJI SE SOUSTŘEDTE SAMI NA SEBE, PROTOŽE JEN VE VÁS SAMÝCH JE KLÍČ K TEORETICKÉMU ŘEŠENÍ DNEŠKA. A I KDYBYSTE NIKDY PROBLÉM SVÉHO EGA NEVYŘEŠILI? ALESPŮŇ PO TU DOBU PO KTEROU SE BUDETE ZABÝVAT SAMI SEBOU NEPOKAZÍTE NIC A NIKOMU NEUBLÍŽÍTE. A TO JE PŘECE NĚCO.

DUNĚNÍ ČESKÉHO ROCKU NADOBRO PŘEHLUŠIL CINKOT ZLATÁKŮ A USNESENÍ PŘÍSLUŠNÝCH KOMISÍ. ROCKOVÍ KONIÁŠI SI PŘIPÍNAJÍ MEDAILLE PROTOŽE SPLNILI PLÁN NA 100%: ČS.ROCK ZEMŘEL. POPŘEJME BEZ SENTIMENTU TĚM MLADŠÍM: AŽ ŽIJE ROCK!

NA PŘEKLEPY NEHLEĎTE

(prošim)

OBSAH

aneb co vás čeká a nemine:

Místo předmluvy

Bigbýt v České Třebové /šestidílná zpráva s fotkami
o zájezdu Amalgamu na rockový festival../

Co mužskej doopravdy chce /interview s básníkem o muž-
ské problematice a současném stavu psýchy /

Egy Kettő harom - Talking Heads /recenze Ali Baby/

TEST - můžete se stát amatérským hudebníkem?

Zprávy ze společnosti

Ze života amateura část 2. - Komix

Taoletní papýr / úvaha o roli osobnosti v rocku/

Ach ti Peulhové! /výňatek z knihy o P.Brookovi/

pozdrav z Lince od Dena Macků

Amateur v Japonsku 79 / 8 listů vzpomínek a historek
z památného zájezdu plus rozluštění podpisu/

Víte že...

Nechme padnout moc - aneb Fripp a jeho texty
Disciplína je nejlepší /amateurský poslech/

KEROUAC a ZEN /11.kapitola z knihy o buddhismu v USA/

Xerox rockové touhy - další sen amateura /Jsem vítěz!/

Folk pod stanem v Brně /recenze/

Výpisky z četby

Uklidněte se hudbou /seznam poslechuhodných elpíček/

Japonský přídavek /o návštěvě dvou kluků koncem srpna/

Kada vegetariánů

Co to máte za vládu? /ptaly se holanďanky/

skupina JAPAN / recenze desky/

Znovu na Dunaji /skupina NA PRAHU v Bratislavě/

NASH - protinukleární interview

Pod taktovkou Fr.Zappy plus Rolling Stones /čech ve Vídni/

Kokisova pastelka za mařeny / šňůra Nohova atd/

Doslov pro konečné zmatení p.t. čtenářů

Přezkoušeno
věcně i číselně.
Není namítka.

Datum: _____

QUO VADISS
ES ROCKU?

MÍSTO PŘEDMLUVY

.. před více jak padesáti lety navštívil JUNG Jižní Afriku aby tam zkoumal podstatu snů. Vrátil se ale s daleko hlubším vhledem do svého nitra. V Africe objevil tu část své osobnosti, která existuje pod nánosem životních schémat "bílého evropana". Otřásl jím to. Po prvé si uvědomil, že život nazíraný jen z hlediska intelektu, je drasticky neúplný. Západní člověk je rozerván a rozpolcen, protože žije v době, kdy mýtus a příroda coby životní reality byly důkladně "ztraceny" v moderním vědeckém světě. V tom je také hlavní příčina neurózy "bílého evropana"...

Je to jako když luštíte křížovku. Z počátku v mnoha směrech tápete a nevíte kudy kam. Pak se ale postupně políčka začínají plnit a ko konci to už sviští směrem k tajence hned z několika stran.

Po víceméně intelektuálním zájmu o "duševní" disciplíny v padesátých a šedesátých letech (zenové koany, exotické zprávičky v tisku a rozvoj hathajógy) se v druhé polovině let sedmdesátých prudce zvednul zájem kvalitativně hlubší: stále víc (v jistém smyslu) nešťastníků by to rádo zkusilo "na vlastní kůži".

Člověk tvůrce, člověk - umělec, je v každém směru přece jen citlivější a předvídavější než povšechný vzorek dělnické populace, a tak se nesmíme divit tomu, že po celém světě vznikla řada komun, center a společností, mapujících temné sklepy ducha z různých, převážně uměleckých směrů.

Divadelní společnosti jezdí do Afriky, Asie, studují pradávné mýty, učí se starodávným gymnastikám, cvičí jógu, dechová cvičení. Rockoví i jazzoví hudebníci se zabývají vším možným, od čarodějnictví (Hendrix, Fripp), zenu (Eno, Wyatt a mnoho jiných), přes jógu, tai-či a Feldenkraise až k extrémům, kdy řada z nich navěky (?) zmizela v horách Tibetu či Himalájí.

Není divu. Ztráta totožnosti i osobnosti na tomto hnoji i přemíra individualismu bez patřičného solidního lidského základu na druhém hnojišti dusí stále víc "hledáčů" ve vlastní šťávě pochybností o všem a o sobě.

Český rocker je na tom ještě hůř vzhledem k panujícím podmínkám a bezvýhodnosti trapně neutěšené situace. Navíc, nepřipravený po oné lidské stránce, hynou čs.rockové bledule v cizině po stovkách s trapně zákonitou jistotou.

Není to vina amateura, ale jaksi se to všechno sběhlo, a tak toto číslo Občasníku obsahuje přehřelí článků zdánlivě s rockem nespojivých. Uvidíme, co to s Váma udělá. Dobrou chuť!

AHOJ! ZAČÍNÁ PROVOKATIVNÍ ČTENÍ
O ANALIZAMU A JINÝCH DOBRODRŽSTVÍCH
JAK JE ODEHRÁLY V ČESKÉ TŘETINĚ,
ALE TAKY POLEMICKÝ VÝPAD PROTI VŠEM CO
ŽEROU PRAŽSKÝ VÍBĚR, JEHOZ STYL HRAY
OTEVŘEL DAVU HUBY A AMATEUROVI
KUDLU V KAPSE! ZDE JE VÝSLEDEK:

B I G B Ý T V Č E S K É T Ř E B O V Ě

aneb amateurská zpráva o dvou třetinách festivalu hned za nádražím, ve vesnici kde neměli pivo, limonády a kromě hotelu Moskva ani jídlo.

Část 1.: Situace před

Na jazzu ve Varech agilní houslista skupiny Chameleon dohodl s mnoha lidmi festival. Pak přijel do Gongu aby potvrdil. Takže ať se zkoušky Amalgamu odkládaly, lidi rozcházeli a seriózní zkoušení v nedohlednu, strach jsem vůbec neměl. Nějak to dopadne, říkal jsem si, když tak použiju playbacky který zůstaly na ocet ve Varech atd. Pak jsem mluvil s Emilem a dohodli jsme že pojedeme jen sami dva (případně nám pomůže bubeník z Brna který jednou ráno v neděli volal a přišel, jest číšníkem a když jsme tukali na indické cínýlky madžiras, ukázal se -konečně!- nejrytmičtější ze všech dřev který se mnou kdy hráli) na sitár a tabla a že to těm bigbýtům hukážeme. Bylo tatiž předem jasné, že tam bude راحت až na půdu a že něžné zvuky sitáru pomohou posluchačům i organizátorům trošičku zrelaxovat.

Týden před konáním festivalu Emil volal že se rozpadlo auto a že v neděli točí u alčika s Lutkou dlouho plánované LP. Já mám rukou že to nevádí, nic se neděje, a nic jsem nepodnikl, zvláště když Hrášek v neděli 6.6. nemohl (říkal jsem si že v nejhorším ho přemluví a zajedem tam se ZIPem).

V pondělí volal nějaký kluk že hraje na kytaru a žeby si rád něco ověřil a tak jsem ho bez meškání pozval do tichého bytu? přišel s gibsonem na řemínku a sotva začal, věděl jsem že to za pokus stojí: jedem do Třebové. Byla domluvena jedna zkouška a jedno přehrání playbacku a zatímco kytarista měl asi divný sny, já zkoušel Munzarův syntezátor na baterky jménem HNUSS přes bedýnku Vermona 15 W Jakuba N. by a hučel jsem a pískal o 106. Protože nebyl odvoz, zatelefonoval jsem Babuljakovi z Relaxace co je s jeho autem zn. Wartburg a ten, přestože měl v pondělí zkoušku, řekl že jo, a tak se v sobotu dostavili oba do Slovendy, vyslechli playback, zkusili jsme si pár variant, naznačili přechody a v neděli v 9 h. jsme vyrazili ne k Neumětelům, ale do České Třebové.

Část 2.: cesta

Dlažební kostky pražských ulic a kočičí díry předměstí sáče prověřily zadky hráčů dokonale, ale jinak si to dřevěnou tapetou vyzdobený leč jinak pojízdný vůz pobrukoval, nevyrušován pomocníky VB, skrz Kolín dál a dál. Horko bylo značné a tak když jsme po 100 km zastavili abychom zakoupili pytlík třechní za 10,- Kčs, řidič otevřel chladič a zjistil že jsme uvaření: dolitý litr zmizel v útrebách vozu jako nic, naštěstí nedaleký rybník poskytl jak dostatek vody do chladiče tak prostředí k focení amateura. Cesta nekončila, po dálnici by to uteklo rychle, ale skrz šedesát kový osady jsme se ploužili tak až jsme dorazili do Třebové až o půl jedny a po několika dotazech našli místo kde stál tzv. Jednotný Klub Pracujících. Prý začátek posunut a tak hledáme hospodu kde bychom se najedli jenže nikde nic, a i pivo, viz výše. P. zjištění že Třebová je díra všech děr a kromě mamutího nádraží tam nic není jsme zakotvili v hotelu Moskva a pojedli a popili to co měli. Moc teda ne. Limonády zrovna též došly. Vinec.

Část 3.: prostředí

No, ten barák byl hrozný. Místo odkud jsme tahali věci ještě horší. Mládež vypadala příšerně. Organizátoři taky. Zmatek. Postupně přijeli další hvězdy, první skupina už dupala a my vybalovali, přihlásil se Brnák bubeník a prý má s sebou dalšího kámoše, já ať klidně hraje taky a strčil jsem jím do ruky papír s grafem. Velký manažer Jiša zdraví, píše si program a názvy a jména. Laskuje. Zjevují se Kocáb a Kratochvíl aby se pak v průběhu večer hádali kdo vystoupí dřív, jestli Výběr nebo Jazz Q. Jiša úsměvy při vyplňování realizačky, Kratochvíl prý kdysi označil dopravu jako "Dacia modrá" a na Prkusu se pak ptali "čeho on že je to doktor?". Ve vedru bednáci výběru za zvuků bluesujících Bluesberry tahali klády a reflektory na světelnou šou. Všichni hrozí suveréní. Zákulisí plný starých polystyrenových nápisů o tom jak jdeme k úspěchům socialismu na železnici. Za okny a plotem koleje a koleje a zrovna takovej bordel. V šatně pro umělce naštěstí v umývadle lahve moštů za dvě brůle. Fotím a fotám. Záchody pochcaný. Organizace bídná a prabídná.

A tak uklidnuju spoluhráče a dychtivě polykám dojmy abych měl o čem povídat a psát. I to je taktika úspěchu. Nemůžu tak totiž prohrát, protože ať to dopadne jak chce, беру to. A když se to posere, výborně, vždyť to tvrdím už dávno, že to všechno stojí za h.

Po Amalgamu lidi chvíli rozpačitě tleskali, ale několik řvounů křičelo AMALGAM, AMALGAM takže se mne pak ptali v zákulisí jestli jsem tam neměl klaku či známé. Přiznávám: neměl. Babuljakova poznámka .."teda jestli lidi slyšeli to co já, tak se jim divím že všichni neodešli už během koncertu.." jasně osvětluje zvukový galymatyáš (ten ypsilon je tam schálně) různých vrstev jak z pásku, tak živých, tak šum a hluk hovoru z publika. Výborně, říkal jsem si, a obecenstvo je nástrojem a i ono vyrábí hluk "jedné ruky" na téma zenového koanu o kterém to mělo být ve Varech a o kterém to bylo v Třebové: tleskneš-li dvěma rukama, ozve se zvuk. Jaký je zvuk jedné ruky?

V každém případě, vezmu-li to tragicky, dostalo se publiku alespoň zvukové koláže dost jasně rozlišitelných hluků (od indie, japonska, umichů, zpomalených citátů, zvuků vody, metra, dveří, dětí, zvonů, hodin, telefonů atd) což pak asi náležitě museli ocenit později.

Shrnu-li to, tak po místním bigbýtu a Bluesberry a Amalgamu zahrála, po menších čekáních na proud a perlustraci VB, Jana Koubková to svý Pavlíčkovo a Hrubého šou. Pak přestávka a zákulisní boje Kocába a Kratochvíla a Jiša počítá Kčs, velké chystání, večere ve tylu guláše a piva a bouřka a kroupy a příval vody do kychyně a jídelny, na který bigbýti koukali jak telata a kdy si u mne šplhnul Franci, kterej s Paňknerem vzali koštata a vymetali vodu zoufalým kucháčkám.

Nakonec se lidi dočkali: tma, rachot, děsný hukot a na jevišti vběhl omaskovanej Kocáb z operátérským pláští a čepici, mrskal rumbakoulema a spolu s ostatními kytaristy předvedli ztuhlému publiku s otevřenýma hubama západ se vším vaudy: debilní idiotské grimasy Čoka, šou šoumana Pavlíčka, tvář zmalovanou do barev trikolóry u Kocába, pohyb, hluk ale i perfektní "šlapavost" a jízdu. Zkrátka jedničky se vším vaudy. Hned jak skončili jsme v dešti sedli do Wartburgu a frčeli honem pryč, ohluchlí a zaražení: i pro nás to byl šok.

Část 4: Pražský výběr - zamýšlení (psáno ihned, za čerstva)

Skupina Pražský výběr ve své nynější podobě poskytuje nevědoucím nespokojeným mladým po celé republice dlouhé minuty totálního zapomnění jako ta nejkvalitnější droga. Jenže.

Jako když navyléčeného alkoholika, který již roky nevzal do huby šampri, dobrý kamaďák přemluví a ožere: je jim pár hodin dobře, děsně fajn. Přítel se pak odkutálí a alkoholik je v tom až po uši.

Ti lidé tam, dělníci, číšníci, švadleny, aijnboňáci, taky vědí že kolem je bordel. Taky by rádi leccos změnili. Taky tápou a nevědí co mohou chtít. Jenže řešení přece není v tom vzít sekerku a jít rozbít hubu pár tatíkům a okna národního výboru! Oni na tom malém českém městě musí žít dnes a denně, se vším co to obnáší. Oni se musí dnes a denně přizpůsobovat, už od dětství. Oni do tohoto světa české reality reálného socialismu plodí děti a fackují je před hospodou.

Pak shlédnou Pražský výběr a jeho veskrze současnou a dokonalou produkci zla jako jediného řešení, a protože samozřejmě nemohou tušit kdo to je Kocáb a Pavlíček, jsou přesvědčeni, že to jsou revolucionáři a že gevarové dneška, kteří nebojácně nabízejí východisko z krize: naser se už konečně jako jsme nasraní my, vyjdí do ulic a rozmlát co vidíš (nebo aspoň kredenc a manželku, pozn.aut.)! Ti lidé v sále netuší proč v britských hospodách mladí řvou vzteky a probodávají si uši a nosy sichrbajckama, nevědí co to je nová vlna a je jim to oprávněně fuk: viděj kolem sebe. Přejde zkrat, viděj Pražský výběr a dostane se jim lekce "nenávidíte" kde se dá. Chaos, rachot, rozbít!

Kocáb si umeje tři barvy z kichtu a odejde čmárat notičky do Filharmonie a Pantonu, Pavlíček odjede za rodinou a studiem dramaturgie po tatíčkovi ~~bohatejším dramaturgovi~~ aby až dostuduje měl vždycky bez dřiny 10x víc než ten ~~nejlip~~ ~~přacenej~~ železničář z Třebové (navíc je dokonalým prototypem socialisticky kluzké ryby která vždycky proklouzne a vždycky na tom vydělá hlava nehlava přítel nepřítel), Hrube má svoje bubny, Čok zraje ~~tkate~~ pro Bohnice - ale ti lidé v sále nemají nic než své upatlané životy a už vůbec ne nějakou naději na změnu v budoucnu. Jen pitomou práci a prachy za který si čím dál tím méně koupěj. Takže je jim to jasné: nenávisť, to je vono.

Výběr tak přilejvá olej do vohně, opíjí polovyléčené alkoholiky, připaluje těm co se chlubili že už rok nekouřej. Z hledika "vyššího principu mravního" sprostě kalkuluje s davem kterej za sebe nemůže.

Přiznávám, že i já jsem čuměl s otevřenou hubou, ohlušený a hudebně nadšený, protože Výběr splnil celožitní sen amatérů o dokonalém rocku se vším všudy, jenže, bohužel, jaksi naruby. Jedno je jisté už nikdy na Výběr nepůjdu. Na rozdíl od davu v Třebové vím, že slepá nenávisť, nevybouřená zlost a destruktivní exhibice mi ze srabu pramálo pomůžou. Když mám "žlučník" přece si nedám dvojitou vepřovou.

(Asi deset km za Třebovou jsme vzali stopaře, kterej děsně litoval že s náma nemůže až do Prahy, ale musí tady kousek v jedný vsi rozbít hubu jednomu co před měsícem kopl bráchovi do dveří - fakt, mám na to dva svědky).

To zneužití myšlenky (anliční kluci hrajou pro něco docela jinýho než Pavlíček stejně tak jako Einstein nevymýšlel svůj vzorec pro atomové generály) a propagace zla ve světě kde je ho už až nad hlavu, mne děsí. Překroucení humanistických ideálů hudby, to štěkání grimas a šklebů místo komunikace, mi připomíná Hitlera, a evokuje paralelu: Výběr je "fašistická" kapela (kde fašismus je dekadentně hypetrofovaná slepá ulička nejagresivnějších ustrašených konzervativců pod pláštěm sloganů o budoucnosti pro všechny).

A vlastně je to dobře. Ilustruje to celkovou krizi společnosti, nejen naší. Vše je dovoleno a ubozí nevědomí sedají na špek příživnickým přizpůsobivám. Jsou pak strženi úplně jinam, až to z počátku mysleli dobře. A ďábel se chechtá protože se mu podařil další hit.

Část 5: KŘEČE (sen z 7.6. první opravdu hororový a nepříjemný sen po mnoha letech, snad jako reakce organismu na koncert P. Výběru. Realističnost scén se plně vyrovnala scénám z Vetřelce - kterýžto film jsem viděl v roce 79 v Japonsku a tenkrát se mi žádný sen nezdál.)

Jedu s dvěma klukama někam v parťě na výlet, pak najednou vystupujeme někde v Podolí, asi jsme přijeli z nějakého tábora, jdeme v útvaru, část z nás v obvazech, všichni v uniformách, cestou potkáme jinou rotu v nažehlených mundúrech a ve zmatku v úzké uličce za hysterického řevu důstojníka se několika klukům v tom zmatku podaří zařadit se do útvaru který odchází zpátky do civilu. Vedle mne jeden takový brečí štěstím.

Musíme vyzvednout coby oblékači zesnulých nějaké tělo někde na předměstí, v baráčku bydlí jen jedna rodina, před vchodem rozhrkaná singrovka s krásným kováním který si chce pak odloupnout. V tom se otevrou dveře a bába, prý máti leží až vzadu ale musíme ji obléct. Je s náma ještě Kodým a tak mu svěřuju Viktoru aby si s ní hrál, ženská si zase lehá na špinavý gauč a my jdeme dozadu.

Trošku zkroucená, takže to nebude tak hrozný a lámat kosti jí nebudeme muset, leží a civí, obvyklá mrtvola. Připravíme si rakev a gázu a chystáme se tělo popadnout a jedním pohybem obratně přehodit do rakve, ale tělo se najednou vztyčí, nafoukne, téměř do sedu a pak žuch, spadne zpět a scvrkne do jakési vysušené mumie velikosti panenky. Nahoře na hlavičce to praskne a vyhřeže červená huspenina. Všichni ztuhneme, jeden z nás kterež ještě neoblékal sebou praští, tluče hlavou o zem a já ho hladím po hlavě a uklidnuju, že to nic není. Chci mumii uchopit ale znovu nabude původního objemu, posadí se a začne cukavě jako loutka mávat rukama a otevírat víčka. Pak sebou zase praští a i já, otrlý oblékač zesnulých, znejistím. Přesvědčuju ostatní a vlastně i sebe že to nic není, počívejte na tu huspeninu, opravdu je mrtvá, ale moc jistý si nejsem.

Část 6: co na to Amalgam?

Přes prázdniny prázdniny, od září nácvik jemných struktur s Iljou a natáčení elpíček sklepiček (pro USA) Rozmyslet si co a jak, možná i vyhlásit válku Výběru? Neví. Amalgam zatím neví.

+++++

TAKŽE JE TO VLASTNĚ DOBRĚ: MÁME CO SI ZASLOUŽIME! JEDINEJ OPRAVDU DOBRĚJ BIGBYT JE ZASE HROZNĚ ZLEJ! OSTATNÍ JSOU SRAČKY!

KDO SE ZLEM ZACHÁZÍ / a kolem PV je ho přehršle! /
TEN ZLEM TAKY ZAJDE!

Kupujte desky na burze sou drahé

CO MUŽSKEJ DOVOPRAVDY CHCE?

/prepis a okomentované interview s americkým básníkem Robertem BLYem, který se v posledních letech zabývá otázkou "mužství" v současnosti, celý život píše básně a zajímá se o mytologii./

Otázka: V poslední době jste obrátil svou pozornost k "mužské" energii, ke svazkům mezi otci a syny, k zasvěcování chlapců. Také jste publikoval několik knih o mytologii a pohádky se zaměřením k vývoji "mužů". Co jste zjistil? Co se děje s muži?

Bly: Nikdo neví! Historicky se muž za posledních 30 let značně změnil. V padesátých letech tu byl těžce pracující, disciplinovaný manžel, který, ač hodně koukal na ženské tělo, nebyl schopen spatřit ženskou duši. Reagan je také prototypem tohoto muže. Patřilo to k věci: jsi muž, a tak rád chodíš na fotbal, jsi agresivní, nikdy nebrečíš. Jenže tenhle muž jaksi postrádal prostor pro "ženu", soucit a jistým způsobem nás dovedl až k válce ve Vietnamu, stejně jako ten nedostatek ženskosti v Reaganově hlavě nás dnes přivedl k brutalitě v Salvadoru, k starým a nemocným lidem a všeobecně k chudým.

V průběhu 60.ých let se objevil jiný druh muže. Zmatek a mrhání mužskou energií ve Vietnamu donutilo zeptat se co to ve skutečnosti MUŽ je. Ženské hnutí povzbudilo muže k tomu aby se opravdu začali DÍVAT na ženy komplexně a objektivně. Jak se tak mužové začali zajímat o ženy, někteří v sobě objevili vlastní ženskou součást a začali si jí víc všímat.

Tento proces pokračuje i dnes a musím říct že většina mužů se tím více či méně stále zabývá. Něco na tom je jistě báječné, ale mám takový pocit že něco hapruje. Muž se v posledních dvaceti letech stal víc něžným, přemýšlivým, ale nikoliv víc SVOBODNÝM. Je to hezký hoch který dokáže potěšit nejen matku, ale i svou ženu nebo dívku se kterou žije. Je to fenomén který bych nazval "měký muž". Když tak koukám po publiku na svých přednáškách, zjišťuju že už snad polovina mužské části je "měká". Líbí se mi, jsou hodní, nikdy by se nezabývali něčím co by škodilo jiným a celkem vzato žijí dobrý život. Jenže něco hapruje. Mnozí nejsou šťastní. Nemají v sobě dostatek energie. Život sice chrání, ale nedávají. Proto asi tak často potkáváme takové muže ve společnosti silných, zářících žen. Máme zde muže, dobře naladěného, nadřazeného svému otci, sympatizujícího s harmonií světa kolem, ale bez čehokoliv co by mohl NABÍDNOUT.

Otázka: Zdá se jakoby mnozí z těch měkých mužů se za své mužství, sílu a přirozenou agresivitu, styděli. Možná to ale je i tím, že v 60.ých letech ženské hnutí s sebou přineslo jakési poselství o tom, že silná žena CHCE měkého muže.

Bly: Souhlasím. Tak to taky bylo chápáno. Pamatuju se na titulek v novinách ŽENY ŘÍKAJÍ ANO MUŽŮM KTEŘÍ ŘÍKAJÍ NE. Odolat tomu všeobecnému tlaku vyžadovalo dost odvahy stejně jako utéct před Vietnamem do Kanady. Jenže ženy říkaly, že dají přednost citlivě vnímavému muži a že natotéž mohou nabídnout: vyspím se s tebou když nebudeš brutální. Mužské hnutí zde dostalo trhlinu: mužnost byla srovnávána s násilím.

Některé "tvrďší" ženy si také úmyslně vyhledávaly "měkké" partnery, a, v jistém smyslu, i syny. To vše ale nebyla jen náhoda. Mladí mužové z jistých důvodů chtěli tvrďší ženy a ty zase toužily po měkkých mužích. Vypadalo to jako docela dobrá věc, ale nefungovalo to. Proč?

Nedávno jsem vedl konferenci samých mužů v Novém Mexiku. Každé ráno jsme měli přednášky a diskuse o mytologických i pohádkových problémech o zasvěcování chlapců, pak jsme pracovali nebo odpočívali, meditovali nebo cvičili, a večer opět diskutovali. A často se stávalo, že mladý muž začal o něčem hovořit a do pěti minut se mi tam rozbrečel. To množství žalu a zoufalství mezi těmi muži bylo obrovské a překvapující. Část toho žalu byla zděděna po otcích, ale ta větší pocházela z problémů vztahů mezi muži a jejich ženami či dívkami. Mladíci si naučili být vnímaví, ale to k fungujícímu manželství nestačí. V jakémkoliv vztahu je občasný tlak velice potřebný jak pro muže tak pro ženu. A když ten moment nastal, mladý muž současnosti nemá co by nabídnul: byl tak vychován, ale život a "vztah" vyžaduje i něco jiného. Muž dokázal říct "já tě chápu, cítím tvůj žal i tvou bolest a vím že tvůj život je zrovna tak důležitý jako můj a budu se o tebe starat". Jenže nedokázal říct co on sám doopravdy od života chce.

Otázka: Začá se že chcete naznačit, že sjednocení s ženskou součastí bylo velmi důležité na cestě vývoje mužství, ale nebylo dosud dokončeno tak, aby celek byl harmonický a kompaktní. Jaký tedy je ten nevyhnutelný další krok?

Bly: Jedna pohádka na které teď pracuji se jmenuje Železný muž a poprvé se objevila ve sbírce brá Grimmů v r.1820, její námět je ale hezkých pár tisícovek let starý. Vypráví o tom, jak se v jednom království začly dít divné věci, zmizeli nějací lidé a ti ostatní se báli zajít hlouběji do tajemného lesa. Jednoho dne přišel mladý muž který se nabídl že záhadu vyřeší a se svým psem sám odešel do lesa. Přišli k rybníku a z něho se vynořila jakási ruka a psa stáhla pod vodu. Muž nereagoval hystericky ale běžel zpět pro pomoc, přivolal spoustu mužů s vědry a vynocili vodu z rybníka, takže na jeho blátivém dně spatřili ležet velkého strašidelného muže celého porostlého rezavě zabarvenými vlasy až po paty. Svázali ho a zakovali do železné klece na zámku.

Zastavme se zde na chvíli. Co nám to říká? Když muž nahlíží do hlubin své duše a není instruován co tam uvidí, může se mu podařit zahlédnout i něco za tou ženskou částí která teď tolik zaměstnává dnešní mladíky: to co tam úplně dole najde je ten divoch s vlasy až na paty. Ve všech mytologiích jsou vlasy symbolem instinktu, sexuality, primitivismu. Chci říct že každý moderní muž v sobě má někdo hluboko skrytého divocha primitiva. Navázání kontaktu s ním je ten další krok který by měli učinit mužové let sedmdesátých. To je věc která v současném kulturním světě ještě neprobleskla.

Pohádka pak pokračuje. Všichni se divocha báli. Když mladý muž v sobě objeví ženskost, je docela příjemně potěšen, může začít psát básně, nechce za každou cenu pořád vítězit, ani v sexu ne, objeví nový sympatický svět. Ale železný muž tam dole, divoch, to je něco docela jiného. Ve styku s ženstvím je každý jaksi víc prohrátý, vnímavý, ale co dělat s důvolem?

Kontakt s divochem vyžaduje odvahu a ochotu sestoupit dolů do tmy, akceptovat jmu nevědomosti, včetně sexu. Po celé generace byli mužové varováni před divochem a křesťanství na něj také není moc pyšné.

Freud, Jung a Reich měli odvahu sestoupit na dno rybníka a přijmout to co tam našli, včetně dlouhých vlasů, primitivismu, agresivity. Je na dalších moderních mužích aby ne následovali. Něco už bylo vykonáno a divoch, železný muž, už je objeven a stojí na dvoře. Tam ho každý může uvidět. Vratme se ale k příběhu:

Jednoho dne králův osmiletý syn pobíhá po dvoře a hraje si se zlatou koulí. Ta se mu skutálí do sklepa a divoch ji chytne. Má-li ji dos tat zpět, musí chlapec dovnitř. A začíná se nám to zaplétat.

Otázka: Zlatá koule se vyskytuje v mnoha takových příbězích. Co symbolizuje a jaký význam má zde?

Bly: Zlatá koule perzonifikuje Jednotu osobnosti kterou všichni máme v dětství. Koule je symbolem jednoty, zlato symbolem zářícího světla které, jako Slunce, vyzařuje zevnitř energie. Všimněte si ale, že chlapec v příběhu je osm let. My všichni něco v osmi letech ztrácíme, ať jsme chlapcem nebo děvčetem. Ztrácíme zlatou kouli pak dále v průběhu školy i dalšího studia. A můžeme pak strávit zbytek života jejím marným hledáním. Prvním krokem v takovémto hledání je to že si poctivě přiznáme, že jsme ji ztratili. Freud přece řekl: "Jaký hluboký kontrast je mezi zářící inteligencí dítěte a plytkou mentalitou obyčejného dospělého člověka!" Co je zlatá koule? V šedesátých letech to byla ona ženská součást každého muže. Ale když "ženu" v sobě našel, zlatá koule kurt nikde. To co Freud a Jung tvrdili a to co začíná být stále zřejmější, je že nesmíme koukat jen do ženské části rybníka: tam zlatá koule není, tam jsme ji naztratili. Nemůžeš jít za svou ženou a poprosit ji aby ti kouli za zlata vrátila. Kdyby ji měla, určitě by ti ji dala, protože ženy nejsou nepřátelské ve smyslu dalšího mužského vývoje, ale nemá ji, a navíc, ona taky svou ztratila. Poté, co muž hledal zlatou kouli u ženy, poté co ji nenalezl ani ve své ženské části, přichází na světlo světa stále určitější myšlenka, či tušení, že koule leží pod divochem. Bude těžké muže přesvědčit, že ta zářící duševní energie muže neleží v ženské součásti jeho nitra, ale v tom nejhlubším mužství. Ne v násilnickém, ne v obhroublém, ale v hlubokém mužství, v instinktech které leží hluboko pod hladinou vědomí nikdo neví jak dlouho. Tento příběh pak dále tvrdí, že zlatou kouli nestřeží ani nějaký mystický asijský guru či mistr ani laskavý mladý muž jménem Ježíš. Je to něco spojené s "ošklivostí". V pohádce Žabka carevna je to polibek toho odporného zvířete který otvírá zámky vedoucí k zlaté kouli štěstí. Jenže žábu není třeba jen políbit, jak jsou tomu naučení mužové současnosti, žábou je třeba mrštít o zeď. Polibkem si jen umáčíte rty. Ženské hnutí pomohlo ženám mrštít žábou o zeď, ale mužové stále nic. Tato energie o které hovořím samozřejmě není jen brutální síla o které toho mužové vědí u dost. Je to akce, podložena silou, plna citu, ale pevná.

Otázka: To zní jakoby skontaktování se s divochem s sebou přinášelo jakési hnutí proti "civilizaci".

Bly: To je pravda. Když přijde čas a pro muže začíná konverzace s divochem, není to ten druh konverzace který už zažil se svým učitelem nebo nadřízeným. Hovor se nevede o slávě, záři, slunci, ale o něčem vlhkém, temném a nízkém. Myslím že současný muž je právě připraven konverzací zahájit a požádat o zlatou kouli. Někteří už o ni požádali. Jiní se ještě nedostali ani k rybníku nebo si neuvědomili, že je lépe svolat všechny dohromady, protože kude potřeba mnoho kyblíků: nelze očekávat že divoch vyleze sám o sobě a přiaportuje nám kouli. Ani týden někde ve středisku pro meditace nepomůže. Musíš to kyblík po kyblíku udělat sám. Podobá se to pomalé cestě uměním: je to přesně to co dělal Picasso a Rembrandt, Yeats a Rilke, Bach a ostatní. A to také vyžaduje mnohem více disciplíny než dnešní mužové vlastní.

Otázka: A nejen disciplínu. Divoch přece nevydává kouli jen tak.

Bly: Jasně. Co by to bylo za příběh kdyby divoch řekl tak pojd', já jsem si dělal srandu, tady ji máš. Jung někde říká: jestliže se svého nitra na něco ptáš, nikdy nepoužívej otázky vyžadující přesnou odpověď ano-ne. Nitro si libuje ve smlouvách "něco za něco". Je-li jedna část vašeho nitra lenoch a nechce pracovat, novoroční předsevzetí s tím nic neudělá. Bude ale lepší, když se domluvíte: koukej, nech mne hodinku pracovat a já ti pak povolím hodinku lenošení, jo? Divoch v našem příběhu to udělal také tak: ano, dám ti kouli, ale musíš mne pustit z klece.

Chlapec je nejprve vystrašený a uteče. Pak si to ale rozmyslí a když divoch po třetí nabídne stejnou věc, řekne: Rád bych to udělal, ale nevím kde je klíč od zámku klece. Divoch řekne něco moc kouzelného: Klíč je pod polštářem tvé matky.

To je zásah, co? Klíč který může vysvobodit divocha neležící ani na dně moře ani v kouzelné skřínce, ale pod polštářem matky. Co s tím?

Otázka: To, zdá se, naznačuje, že mladý muž si musí vzít zpět sílu kterou věnoval matce a vymanit se ze silového pole jejího vlivu. Musí zamířit energii jinam než k potěše matky a majít si své vlastní intuitivní kořeny.

Bly: Ano, a to také dnes můžeme mnohokrát vidět mezi lidmi hledajícími dnes mezi tolika duchovními vůdci a gurui. Guru může pomoci se vztahy k matce ale nikdo se nedostane do vlastní duše cizím postrkováním. Vyžaduje to trpělivou a dlouhou práci. Všechna naša hoda dvakrát váhal a teprve po třetí, když byl otec s matkou pryč, klíč donesl. Kdyby šel za matkou a o klíč ji poprosil, dovedete si představit co by rekla. Takže jsme se dostali k nádherné scéně, kdy divoch otevřel dveře klece. Mohl pak opět zahučet do rybníka, mohl hocha potrestat sám, mohl by ho peskovat jako jeho učitel, ale v tomto příběhu, když divoch běžel k lesu, hoch za ním křičel: Neutíkej, mí rodiče se budou verlice zlobit když tě tu neopouštějí. A divoch řekl: To máš recht, bude lépe když půjdeš se mnou. A popadl hocha a zmizeli oba. Samozřejmě, hoch se může zachovat mnoha způsoby, ale v celku musí akceptovat, že doba dětství je pryč. Kamarádřit s divochem nemůže, spíše on se musí poněkud přizpůsobit instinktům přírody. Musí opustit rodinu, silové pole rodičů.

Kupujte desky na burze sou zdravé

MA' ZLATÁ KOULE
DOU ZELENÝ PAPIRKY
A BODRA POVAHA ČS.
MANAGERA, KTEREJ'
KAŠLE NA VĚCI OKOLO
JEN DÍŽ TAT SOU HOL-
KY & PITT!

Tenhle příspěvek byl vypracován jistým P.P.T., který prohlásil
...kolem ... do inter ... s Chrisem Cutlerem že "jen takový
... jako ... může přání na to co dělá jeho matka" a který tak
potvrdil, že ... rodinné starosti a komplexů tahá furt
... Protože totéž platí o mnoha jiných
... bytu, i když tam taky zlatá koule
... pohled i do trochu jiného
... nevím ... Ale kde se to taky hezky valí!

Dear

MAREK

it is

an

education

XX

Chris C.

stálo na pohlednici se zenovou zahradou od Chrise Cutlera!
Potěšil tak srdce amatéra, protože i on, ač připraven na vše,
a informován předem, ač zcestovaly a zkušeným podlehl
atmosféře země, které je /nejen dle mého názoru podloženého
přímou zkušeností/ nejdál na cestě do zítřka, kde stát pečuje
o blaho občanů nejen na papíře a kde vzájemná tolerance
a úcta dosahuje maxima demokracie.

Těšme se co z dojmů se objeví na nových deskách společnosti
Recommended Records!

/Cris totiž na konci června a začátku července podnikl malé
turné s Timem Hodgkinsonem po Japonsku/.

EGY KETTŐ HAROM

(Jak to ALI BABA slyšel, viděl, nafilmoval, protancoval a pak všechno zaznamenal pro M+RKOV nový hudební občasník.....)

Už jste to slyšeli? V Budapešti hrajou letos Rolling Stones, Zappa, Police, Siouxsie + The Banshees a Talking Heads. Nevím jak tato fáma vznikla, ale faktem je, že do konce července se uskutečnil pouze koncert skupiny MLUVÍCÍ HLAVY a ten doopravdy stál za to. V jednání je ještě srpnové turné Kraftwerk. Když jsem se o koncertě Byrneho kvarteta dozvěděl, samozřejmě jsem významu této zprávy nepřikládal žádnou váhu. Ale když se v telefonu ozval přítelův hlas, sdělující mi že pro mně má vstupenku na tento koncert, uvěřil jsem. A to jsem se od něho ještě dozvěděl, že předskupinou jsou TOM TOM CLUB, což jest manželská rytmika Talking Heads plus veselá parta tří funkujících černoušků a dvě bílé zpěvačky, podobné Tině-baskytaristce - takže vypadají na jevišti jako trojčata.

Město Omegy a feferonek mně pouze utvrdilo v tom, co jsem viděl minulý rok. Nejen hospodářství, také kultura je v Maďarsku v mohutném rozkvětu. Nemyslím tím třeba film o heavymetalovcích AC/DC: "Let There Be Rock" na který mladí turisté z Česka v houfech chodí, nikoliv že by byl nějak vyjimečný, ale protože ho doma nikdy neuvidí. Tento dokument nabízí vlastně záznam koncertu ve Francii, proložený nikterak duchaplnými rozhovory se členy skupiny. Za pět forintů se nám naskytá podívaná, při které kytarista a hlavní showman souboru Agnus Young provede perfektní striptýz, končící výspulenou zadnicí do publika, dále skáče a hopsá jako slepíčka ala Chuck Berry, válí se s kytarou po zemi, točí se po ní jako alýp, kope nohama do všech stran co mu síly stačí a když na dojdou, bednák souboru mu podá dýchací přístroj s kyslíkem a Young po několika locích dokončuje zbesilou show. Film končí vizítkou "To Bon", což značí že tento celuloidový projekt je věnován zpěvákovi AC/DC Bon Scottovi, který už je na onom světě. Oficiálně se tam dostal pomocí alkoholu, moc bych tomu nevěřil, protože po shlédnutí toho, co na jevišti vyvádí by bylo ne-normální, aby jeho organismus takovou zátěž unesl.

Ale abych se vrátil ke kulturnímu rozkvětu: míním tím třeba loňské koncerty KRAFTWERK a ECMovské party AZIMUTH, s kterou jsem měl také tu čest, jako 25.července ve Sportczarnoku shlédnout Talking Heads. Vše se událo v nově vybudované sportovní hale, v těsné blízkosti Nepsstadionu a její budovatelé měli více fantazie a předvídavosti, než třeba architekti projektující halu Folimanka v Praze. Určitě totiž počítali s konáním nejen sportovních událostí, ale i s koncerty nejenom rockovými, takže akustika je zde dobrá. Zaváhali ti, kdož mysleli, že bude vyprodáno, protože hala byla zaplněna tak do tří čtvrtin. Publikum bylo velice pestré. Zahlédl jsem i červené vlasy mládenců, hodně punkies - od nenápadně vypadajících pouze s náušnicí v uchu, přes modely typu Adam and The Ants až k extravagantním hochům s blondatými chocholy mohykánů. Dívky také velice pestré, jen žádné skinheads jsem neviděl. Zdáse, že je to skutečně pouze britská záležitost. Dále pak spoustu známých tváří z domova a dokonce asi deset příslušníků sovětské armády v parádních uniformách, sedících nehnutě jako sochy. Přítomni byli i diváci středních let, invalidé na vozíčkách a viděl jsem i Maďara s účesem "natty-dread". Nevím jestli se nečeše a dost často si koupe vlasy ve vaně se slanou vodou, ale asi tomu tak bude. Halou to napjatě šumělo, z repro-věží se ozýval Simon a Gurfunkel a vše bylo připraveno, na světelné tabuli se objevilo uvítání všech hostů v angličtině.

Sotvaže jsem se v hale rozkoukal, vběhla na podium maďarská skupina DENEVER, která měla velice dobrý zvuk, ale repertoár něco mezi Olympicem a Police. Druhý maďarský předskokan byl ryze punkový - ROLLS FRAKCIÓ. Zpěvák s blondatými vlasy s lehkým růžovým nádechem, kytara, basa, syntezátor a dva bubeníci s rozdílnou barvou vlasů - první le-

vou polovinu hlavy blondatou a druhou černou a druhý naopak, percussionista na prsou vykřičník a na zádech otazník. Tato partička uvedla jako své hosty další výstřední kapelu, která zahrála jednu skladbu. Zpěvák a zároveň bassman byl oblečen jako dáma a saxofonista silně připomínal americkočeskoslovenského freaka Zvěndu Macku. Po nich ROLLS pokračují, na podium vbíhá další punkie a rozhazuje mezi dav placky se symbolem skupiny. Madarští předskokani končí a po nich přichází na podium předkapela třetí a nejkvalitnější a vlastně polovička T.H. a to jsou TOM TOM CLUB. Ve složení Tina Weymouth-bassa, zpěv, její manžel bubeník Chris Frantz, dvě již zmíněné zpěvačky a zbytek černá výtečný solový kytarista, varhaník a percussionista. Jejich veselé funky 3/4hodinové vystoupení uteče jako voda. Ze zahranych skladeb identifikoval pouze skladbu od Drifters (hráli ji též Stones) Under Boardwalk. Tom Tom Club udělal výbornou atmosféru a Mluvicí hlavy mohou začít.

K mému překvapení přichází čtyři členové Tom Tom Clubu: rytmika, kytarista a hráč na bonga. Dále černý varhaník, k syntezátoru Proph Jerry Harrison, zpěvačka-černoška Dolette McDonald a jako poslední hlavní protagonista David Byrne, v šedivých kalhotách, bílé košilce, vlasy ulízané dozadu a zní první píseň přesně ta co jsem očekával to Psychokiller-znělka skupiny. Tina Weymouth je oblečena do černých plandavých kalhot a je vidět, že očekává potomka. Letos 30letý Byrne o kterém asi málokdo ví, že se narodil ve Skotsku, nyní obyvatel N.J. zpívá skvěle, o to méně hraje na kytaru! "má čenocha" na všechny spíše dělá že hraje beglajt, má ovšem staženou hlasitost. Všechny písně jsem nepoznal, ale v pořadí za sebou znějí Cities, Once In A Life Time v písničce Mind zpívá Byrne "změň svou mysl" a přitom se fackuje na čelo. Následuje Big Business z jeho solové desky Catherine Wheel a další hit I Zimbra a já si začínám uvědomovat, že Byrne je hlavní kytarista a ostatní doprovodí, přestože jsem si do té chvíle myslel, že základní kvartet má vyrovnané role. Frantzovy bicí perfektně šlapou Tina basuje také výtečně. Jen Harrison toho moc nepředvádí. V následující skladbě si ale bere kytaru a je to pouze jediná písnička v které Byrne ustupuje do pozadí a Harrison zpívá Slink ze své solové desky Houses In The Motion, nejlepší skladba koncertu a zároveň je jediná ve které má Byrne solo na kytaru zapojenou přes syntezátor. Ještě jedna píseň z Kateřinského Kola a poslední Life During Wartime o živém teroristy, který nemá na nic čas, pořád je ve "speedu" - jako symbol David obíhá třikrát podium. Byrne se vůbec celý 90ti minutový koncert hezky pohyboval - skákal, padal, dělal dřepy, ležel, tančil, jen se moc nesmál, texty totiž nikterak veselé nejsou. Pojednávají o dnešním zmodelovaném světě dost realisticky. Je konec, velké ovace, na jevišti přicházejí zbývající členové Tom Tom Clubu a společný přídavek - Tom Tom Club Me To The River.

Kdo přijel, nelitoval, kdo nepřijel přišel o hodně. Po koncertě na tiskové konferenci dozvídám, že Talking Heads chtěli přijet v roce 1979 do Československa, ale příslušná agentura jim řekla že jsou příliš tak z toho nic nebylo. Martině Weymouthové, která mi byla velice sympatická, to bylo moc líto. Několik fotek s ní a s Jerry Harrisonem, který mi dává adresu, poskytuje krátké interview, ale o tom až někdy jindy. Je půlnoc a ona odchází se svým manželem Chrisem. Moc si však neodpovím, protože je čeká vstávání v 6 hodin ráno a odjezd do jugoslávského Zagrebu, kde je čeká další koncert evropského turné. Sotva ho dokončí v listopadu se jim narodí další "mluvící hlava".

Poslední metro v půl dvanáctý ujelo tak tam stojím před halou a pískám si Once In A Lifetime (můžeš vidět Talking Heads).

TALKING HEADS

MŮŽETE SE STÁT AMATÉRSKÝM HUDEBNÍKEM?

test

Pochtivě zodpovězte otázky, za každou odpověď si započítejte

a/ 1 bod b/ 3 body c/ 5 bodů

a na následující straně se dovíte, jak to s Vámi je! Záruka žádná, reklamace se nevyžadují ani nepřijímají?!

- 1/ Co je to "džek"?
a/ slangově anglicky vlajka
b/ postava z románu J. Kroučala
c/ rockové konektor
- 2/ Co je to skupinda?
a/ holka motající se kolem bigbýtů
b/ druh vší v dlouhých vlasech hochů
c/ dívka z pionýrské skupiny
- 3/ Co je to kiks?
a/ značka sušenek se sýrem
b/ zkratka Komunální Inspekce KS
c/ chyba rockera
- 4/ Co to je plejbek?
a/ čestný titul moslima
b/ obránce fotbal. mužstva čas. Playboy
c/ hudební pozadí
- 5/ Co je to bedňák?
a/ obdoba hračky, čerta v krabičce
b/ celník proclévající dovážené hud. nástr.
c/ dobrovolník st. hující aparatura
- 6/ Co je to džubox?
a/ džus v plechovce z automatu
b/ druh boxérského tréninku
c/ časopis slovanů o rocku a popu
- 7/ Co je to decibel?
a/ druh koktejlu
b/ značka parního válce
c/ jednotka hluku
- 8/ Co to je rekvalifikace?
a/ vylučovací systém na MS v kopané
b/ postup do vyššího platového zařazení
c/ druh urážení člověka člověkem
- 9/ Kdo to je amatér?
a/ neznámý pisálek
b/ agent odboru kultury NV
c/ člověk který pracuje s "láskou"
- 10/ Co to je realizážka?
a/ svazačka realizující závazek
b/ zemědělský stroj
c/ systém byrokratického vydírání
- 11/ Kdo to je manažer?
a/ biblický pojídač masy
b/ výukový systém v autoškolách
c/ ten kdo tyje z těžké práce rockera
- 12/ co je to akustika?
a/ architektonický styl ze 17. stol.
b/ ozvěna v sídlišťových domech
c/ nevyskytující se problém architekta
- 13/ Co je to Amati?
a/ hudebně teoretický název pro zpomalení
b/ italská firma vyrábějící kondomy
c/ továrna na plechy v Kraslicích
- 14/ Co je to sekce?
a/ komise pro podporu nevyléčitelných optim.
b/ část orchestru
c/ tajný spolek pro likvidaci rocku

V Ý S L E D K Y:

Máte-li 15 - 32 bodů:

Jste rockový idiot nebo naprostý suchar, vhodný leda tak před čs. televizní obrazovku. Máte rád Ain Kesi bunt? Asi ano. Ale ne rock. Vaše dezorientace v oboru, který hýbe již dvacet let každou nastupující generací tak, že ta mu věnuje až 30% svého volného času, je do rockového nebe volající: Ouvej! Jak je to možný! Copak se už ve druhé třídě neučíme všichni rozeznávat Beatles od Stonedů? Copak neskládáme zkoušky i ze hry na syntezátory? Někde se stala chyba a budete s tím muset něco dělat. Ale honem, nebo vám vaše děti připraví nejednu krušnou chvíli!

Pokud byste přesto chtěli udělat kariéru, jděte hrát do baru, do Švédska, do televizního orchestru a jinde, kde ocení vaše hráškové schopnosti tzv. reprodukcí hudby. Interpret, to jo, ale rocker a amateur k tomu, to nikdy.

Máte-li 33 - 49 bodů:

Jste náš člověk! Můžete se stát amatérským muzikem! Máte dost odborných znalostí abyste se dokázal orientovat v čebatě cestou na koncert, ale nenimráte se v podružných detailech. Máte dost tvrdosti a buldočí naivitu dnes a denně si pálit prsty jejich strkáním do věcí odborů kultury, ŠSM, pana Trojana, ministerstva kultury atd aby rock žil a přežil rok 2000. Jste naopak dosti důvěřiví abyste stále nalétávali podvodnickým manažerům, nechali se oblafnout překupníky na burze či podvodníky co vám prodají Fendera a nálepka se známkou firmy se druhý den odlepí z čs. dřeva a abyste se tak nikdy nedokázali zprofesionalizovat! Nedokážete cvičit na nástroj tak moc, až se vám hra zprotiví a vy budete na rozdíl od profiků stále znovu a znovu hrát s nadšením, které je to hlavní! Stále dokážete žasnout nad divy světa! Máte fantazii! Máte všechny odborné i naivní předpoklady k tomu stát se věčným amatérem a k tomu vám přeje amateur v.r. vše nejlepší a hodně rockového štěstí!

Máte-li 50 - 70 bodů:

Jste filuta, vykut a tak trošku podvodník! Váš smysl pro soutěživost, vaše sebevědomí a touha po kariéře vás dovede tam kam si budete přát, ale nikdy ne na rockově amatérský piedestál. Proto pokud neproniknete hned do FISIA nebo skupiny Karla Gotta nebo aspoň Michala Davida, stante se bednákem některé mladé rockové kapely a pomáhejte amatérům kde se dá, potřebují vás. Potřebují vaše styky, konexe, známosti, potřebují vaši vyřídilku, schopnost vhodně a nevtravě rozdávat napěchované obálky, slibovat redaktorům sekretářkám a vedoucím redakcí procenta z vydaného singlu, otištěného článku či fotografie atd. Ctete si v Melodii ale nezapomente že je to monopolní časopis a jako takový lakuje vaši sílu. Jezděte na rockové festivaly a stávejte na vrácení peněz za předem zakoupené lístky znovu a znovu, nenechte se odradit! Jen proboha neničte své rodiny tím že byste tvrdosíjně znovu a znovu chtěli rockový hrách na popovou stěnu českou házet! Berte věci jak jsou, a nechte amatérský rock těm mladým, neotlučeným a naivním.

Deep Purple VAŘÍ ZA VÁS

ZPRÁVY ZE SPOLEČNOSTI

- Parich má nos proklatě nahoře a chová se tak. Jako by mu patřila cena Rockový zámoček /co se asi vyklubě?/...
- jistý pisatel o kterém je řeč na komixové stránce dole, sepsal do občasníku Jazzové sekce něco článků a jeden nazvaný Českému indovi nevěř. Pro některé reakce byl amateur nucen sepsat tzv. Upřesnění, které nechal vyvěsit na nástěnhu v JS SH, ve kterém dává proloženě najevo že se ho, kromě dvou slůvek /zen,tabla/ nic z obsahu a tónu článku netýká. Daleko razantněji vyjádřené protesty bylo slyšet z úst J.Munzara, Ali Baby a několika dalších. Chudák pisálek.
- Jo, Ali Baba. Nedá si říct a zakládá bigbýt. Uvidíme.
- Hlídač Kodým šel pro papír k obvodní psychiatrice a vylezlo naň z ordinace brýlaté stvoření s oběma rukama a jednou nohou v obvazech s vysokým promile alkoholu v krvi a sdělilo zkoprnělému členu Závodní stráže, že takový papír by chtěla i vona a když si ho před lety napsala stejně jí byl prd platnej...
- amateur chtěl psát článek o Talking Heads, ale mezitím titěž zahráli Budapešti a Alibaba sepsal recenzi, takže jen o vzniku a významu názvu kapely: talking heads jsou v televizní hantýrce záběry hlav komentátorů jistého druhu tv. pořadů.
- jistý spisovatel píše knihu o kamikaze a byl si u amateura pro rozumy, protože něco jiného je šedá teorie a něco jiného život.
- na procházce v ZOÚ se setkali dva z několika lidí, kteří již snad od příštího roku dají do provozu soukromé nahrávací a experimentální studio dokonale vybavené mašinkama a nadšenějsíma lidma, se zlatejma českejma rudičkama a cizejma mikroprocesorama.
- Paul McCartney vysolil jistě Erice Hueberové, potažmo její dceři Betině, 3 miliony dolarům odškodného, protože McCartneyho dcera zplozená za dob hamburského vystupování brouků dospěla a chce se po vzoru svého táty též stát pop hvězdou...
- v N.Y dávají v kinech kromě obvyklých pokračování taháků, jako Rocky /II,III/, Zmotr /II/, Pomáda /2/, Válka světů /2/ také nový Spielbergův supertrhák E.T. /Extra Terrestrial - Mimozemšťan/ o kamarádství malého kluka a ufoňka...
- lilková saisona dopřála amateurské rodině několik dnů dokonalého přežívání se, protože takový ambal s placičkama pění, mna mnam..
- listovní zázilka s katalogem divnejch desek dosáhla světového doručovacího rekordu protože odeslána z New Yorku dne 30.7.82 dorazila do schránky amateura 3.8.1982!
- Vanda Marková zjistila během dvou dnů, že je první ze tří dívenek toho jména v blízkém přítomném čase, protože se tak jmenuje dvouletá dcera opička jistých Veselých a novézrozená třetí dcera J. Munzara!
- Koubková nechce NOHU a ani Kohoutek ani asi Marek s tím nic nedělají a 11-ročník vokalizy tak přijde o jednoho z favoritů!
- Your are what you is je geniální skladba i dvojalbum, hurá!
- H.M. nastoupila do laboratoře na Sexuologickém odd. a hned zjistila že tam telefonují desítky ubožáků dotazy např. Už onanuju tři hodiny a furt nic, co mám dělat?

2. **ZE ŽIVOTA AMATEURA**

COMIX

DRUHÉ POKRÁČOVÁNÍ NESTÁROUČÍCH VÝLOMENIN & NÁPADŮ MLÁDNŮČÍHO VETERÁNA PRAŽSKÉHO ROCKU, PODEHRÁVÁJÍCÍ SE U ZDI PALÁČE KULTURY V R. 1994.

A TU MÁŠ ZA TO ŽES DÁL ZAVEST POVINNÉ HODINY ŽIBŮTV NA ŠKOLACH 1. STUPNĚ A SMUTEKŮROVOU MEU DO 6 TŘÍM! NA ŠKOL!

A ZA TO, ŽE JET U PO DEJTE ZHŮTŮM DATLEM A NIKOMU HO NEMŮŽEŠ A ŽE V TELEZI NE BYL DECHOVKA UŽ 11 ROKU, FURT JEN TEN RÁTISS!

NO MOMENT! JAKO MISTR ROCKU JE TO UŽ JEN MEU POVINNOST! A BUDE JEŠTĚ LIP. VOLALI Z LONDŮNA ŽE JINÉ ŽNE DOJALI ELPIČKO ROCKU!

A TAKLE ZATŮČÍME SE VĚMI KTERÝ NERVOU CHTÍT POSLUCHAT & HRÁT ROCK!

BALNE KAPTURE: TALKING HEADS KINKY FLOYD POLICE X-ROCK DART

PŘEJEDNÍ, NEJŠÍ TY NĚHODOU FANDM VLČEK? DYK TI ŠEL ROCK UŽ U MŮJÍ, NE! CO PAK TÍ TĚ NERADÍTEL DO ANGLICKU REZIDENTY? ŽE TI MU ZAKLÁŠ A UŽ JE NA CÍMĚ!

TAK NIC VE ZLÍM. VON SI MNE NAJAL JISTÝ ŠAVEL TRUTNOVSKÝ, TAKY BY SE ČATEL NĚ-ŽHK ZPĚSAT DO DEJIN DYK TY PŮT VĚCHNO ZAKUŠEŠ DŮV A EN JEN ŠKUGA REKCI!

RADÍM TI DOBRÉ FANDO, NECH TĚ DECHOVKY A TOHO CÍMĚ! JEN LETOS ŠHE MUŠELI ZAKÁZAT TŘÍ FOLKLORE FESTIVALY A 20 HOUSLISTŮ REKVALIFIKOVAT! ŽÁ NEVÍM CO VÁM MLÁDEJÍM ŠKÁŽI. DYK ŠHE BOJOVALI I KVŮLI VÁM ZA TEN NAČ ČESKÝ ROCK!

TAOLETNÍ PAPÝR

aneb úvaha amateura o lidském faktoru a situaci v českém rocku nov.

Jako když hrajete virtuózně na housle nebo jste vrcholovým sportovcem: 10% talentu nebo přirozených dispozic a 90% dřiny! Gott, Vohéřádková, Korn, Rotrová, ale i Liška Vávra a jiní, to všechno jsou lidé kteří nejen umějí zpívat /to umí 90% národa, viz Zpívající rodiny nebo stovky souborů a táborákových hitů/, ale především to jsou v jistém smyslu osobnosti, lidé, kteří vědí sami o sobě.

Jsou stovky jiných, každoročních absolventů všech druhů uměleckých škol, kteří jsou profesionálně dobře připraveni, ale pak - fučí, plácají se na hnojí. Většinou končí v malých orchestrech či barech. Proč?

Protože jim neřekli, že ovládat nástroj vůbec není to nejdůležitější! Protože se neumějí dohodnout ani s kolegy, ani s dirigentem, protože si neví rady sami se sebou.

Chcete hrát? Chcete hrát ROCK? Chcete to "někam" dotáhnout?!!!! Dobrá, zvládnete nástroj a techniku hry, ale to vůbec nestačí!!!

ROCK - TO JE 10% TALENTU, 10% tvrdých loktů a 80% OSOBNOSTI !!

Rock, to je samozřejmě něco jiného než pop, zvláště v českých poměrech, kde máději prorazit mají jen tvrdí hošové typu Trnavský, Hrubeš, Kocáb, Tomek, Pavlíček, ale i Stivín a Svoboda, typy lidí kteří v zájmu "věci" se dokáží prát a na nikoho neohlížet.

Stovky bývalých rockerů kteří to "nikam" nedotáhli svědčí nejen o tvrdosti poměrů, ale i o měkosti svých povah a neznalosti jak vnějších poměrů tak umění vycházet s lidmi a sami se sebou. Malostranské i mnichovské hospody jsou jimi stále naplněny.

Chcete hrát? Žádný problém. Ale CO? Ale PROČ? Ale JAK? To už je problém a vyžaduje poněkud jiný přístup. To už totiž vyžaduje celého MUŽE /nebo Ženu/! To chce rozvinutou OSOBNOST, alespoň částečně ovládající sama sebe a schopnou komunikace s jinými.

Jenže: systém výchovy davových pítakávačů a závihačů rukou ať už úmyslně nebo zaslepeně vychovává z nás i našich potomků lidi s klapkami na očích a srdcích. Zatajuje se nám, že existují způsoby a návody jak se nerozčílovat, jak zachovat

klid i v těžkých situacích: Existují FOGLE jak zvládnout svá těla tak, abychom my ovládali je a ne ona nás. Abychom nebyli hříčky svých zláz a chemických změn. Existují knihy a návody, podle kterých by z nás mohly vyrůst dokonalé bytosti.

Zatím jsme národ zakomplexovaných naivů a věčně utřečených "jedinaček" na jedné a kluzkých nenechavců a přizpůsobivých hrabošů na druhé straně. A jak nahore tak dole a naopa. Nedivme se tedy, že poměry v rocku jen ilustrují poměry panující i jinde.

Jak z toho VEN? Kde je řešení? Proč je "osobnost" a "individualita" tak důležitá? K čemu "všestrannost"? Jak nezakrňt? Jak využít nepříjemných věcí? Jak přečůrat svět? Proč je disciplína "jak se stát člověkem" důležitější než rychlá hra na kytaru nebo bicí?

Čtěte v dalších pokračováních amateurovu rubriku TAOLETNÍ PAPÝR!

LIDSKÝ MOZEK JE VYUŽÍVÁN Z 20%!!! 80% KAPACITY NAŠEHO MOZKU LEŽÍ
LADĚM! K ČEMU TO JE? K ČEMU TAK OHROVSKÁ REZERVA?

JSME ZAPLOMBOVANÍ

JEDEME NA PĚTINU MOŽNÉHO VÝKONU!

JE TO JAKO S KALKULAČKOU: V RUKOU ZELINÁŘKY AKORÁT TAK SPOČÍTÁ
MALOU NÁSOBILKU, ALE V RUKOU ČLOVĚKA POUČENÉHO A VYCVIČENÉHO
DĚLÁ DIVY!

VĚTŠINA Z NÁS ANI NETUŠÍ, ČEHO BICHOM BYLI SCHOPNI, KDYBYCHOM TO

- a/ TUŠILI & ODHALILI,
- b/ ZKUSILI & NATRÉNOVALI,
- c/ ZVLÁDLI & VYUŽILI!

JEME SUPERMAŠINY S KLAPKAMA NA OČÍCH, VATOU V UŠÍCH A TUNAMI SMET
V HLAVĚ!

TAKŽE JEME

SLEPÍ,
HLUŠÍ
A BLBÍ

/ I KDYŽ SE DÍVÁME/

/ I KDYŽ SE SNAŽÍME POSLOUCHAT /

/ I KDYŽ SI CELÝ ŽIVOT NAMLOUVÁME
JAK NÁM TO MYSLÍ! /

NEJSME SCHOPNI SE PROBUDIT! CHRNÍME SI ŽIVOTEM! A VÁLČÍME SAMI SE
SEBOU, OVLÁDÁNÍ SVÝMI TĚLY A ILUZEMI!

PROČ TOHLE V ROCKOVÉM ČASOPEJSKU? CO PAK NA TO NEMÁME VĚDU? KÉPÁK!
ROCK JE V TOMHLE VĚKU A SVĚTĚ PŘEDŮLEŽITÁ INSTITUCE A NADĚJE!

ROCK /KTERÝ SE STÁLE
VIVÝJÍ / NÁM TOTIŽ
POMOHL NEZASTAVIT SE
& NEZAKRNĚT!

NEZAHRABAT SE ZAŽIVA! NEPROMARNIT ŠANCI! NEBO ALESPŮŇ CÍTIT ŽE JE
NĚCO V NEPOŘÁDKU! ŽE JSME VEDLE JAK TA JEDLE!

JEŠTĚ MÁME NADĚJI!

ハル川に於ては
ササキのやうな一葉の
"スプレー・オブ・ライフ"
がホウコ

デビュー前から、ポップなサウンドとアメリカなキャラクターで注目を集めていた、スピードウェイが、いよいよ「月9日」東芝EMIは、この「夢まで翔んで」という曲でデビューした。「夢まで翔んで」は、シンガー、ピアニスト、ドラマーともあつた、このシンガーが、この曲でデビューした。この曲は、このシンガーの代表作になつてゐる。なかなかのいいナンバーで、シンガー、ドラマーが飛びかつてゐた、そして、この曲は、このシンガーの代表作になつてゐる。

メンバーは桑名正博をはじめ、
せる、実力派ヴォーカリスト、吉部
宮陸、20才という若さながら、なか
なかのテクニックをみせる、ヒジエ
アルなギタリスト、岩野光雄を中心
に、木根尚登(キーボード)、樋口潔
志(ベース)、杉本エウ(ドラムス)、
荒井克己(パーカッション)という、
6人編成で、子どもから大人まで楽
しめる、ハッピーでファミリーな
ロックが目線だという。

デビエー・シングル曲で、彼らの実力を評価してしまうのは、早とちりというもので、やはり、生のステージを一度見て欲しいと思う。ちなみに、デビエー・コンサートは、7月9日に、芝のABCホールで行なわれる。またLPの発売は10月とか。この夏、ひよつとすると、ひよつとしてしまうかもしれないグルー

フロ・ビルヂングを
カバーしてゆく

プリズムを離れてソロになったギタリストの森園勝敏が、ロスのケン・スタジオでソロ・アルバムをレコーディングした。このセッションに参加したミュージシャンは、ラリー・ネクテル(P)、ジム・ケルトナー(ビ)などの一流セッションマン達で、それに加えて日本側からテナー・サクソスの中村哲とパーカッションのマック清水が参加している。

ソノ・コンサートを行うが、当日出たバック・ミュージシャンは、
吹米友仁 (key)、秋元良夫 (tr)、鈴木
不備 (dr)、中野誓 (ts)、マック清水
水 (s) 須藤久 (ss) などが予定

彼の二、三のアルミ、そしてどんな音が飛び出すのか、かなり期待できそうな予感がする。

ホヤ一糸田共沖陸
備じへこー・口へ
おーん

7月14日に日比谷の野音において、スエーデンのフリー・コンサートが開催される。出演するのは、最近徐々に活動を始めたチャーのニュー・バンド、ジ・ヨニー・レイス&チャー。というのだから、ロック・ファンは見逃さないコンサートになりそうである。

このコンサートは、フリー、とつ
ているからには、当然、入場料は無
料のことだが、他にも友

として金十マリ、カルメン・マキ、
原田真一などが予定されているとい
うから、かなりセンセーショナルな
コンサートになりそうである。しか
し、残念ながらチャーターがこのコンサ
ートを契機に、本格的活動を開始す
るという意味ではないとのこと。で
も、とにかくチャーター・ファンは7月
14日の5時半までには、野音に行く
べきであろう。

近田春夫が歌謡曲 についての本を執筆中

初のソロ・アルバム『天然の美』を發表して、ソロ・アーティストとしての活動を開始した近江書夫が、現在、本を執筆中である。この本は「気分は歌謡曲」といい、彼の得意分野である歌謡曲についての評価やエッセイ集であるという。発売は9月上旬の予定であるらしいが、なんせ多忙な彼のこと、なかなか筆が進まず、かなり悪戦苦闘しているらしい。とにかく、そのユニークな分析で、歌謡曲評論家、という新しい分野を生つてしまった彼であるので、その内容もかなり面白くなりそうや、

領子 27.5 114—
 32.5 46.5 114—
 114— 114—

このレコーディングは、5月16日
と6月10日にかけて、CBSソニー
・スタジオで行なわれたが、今回の
アルバムはロック色の強いサウンド
となっているそうである。このアル
バムに入っている曲の方は、つのだ
ひろや、バックス・バニーによるオリ
ジナルの他に、ジャニス・ジョプリ
ンの名曲「愛する人が欲しい」など
英語の曲も数曲入っているとい
う話である。このアルバムは7月
21日にCBSソニーより発売される

ヤマト・フジ・
木下・山田
田口・山本
を代表！

噂の「イェロー・マジック・オー
ケストラ」が、いよいよ月がら、
ヨーロッパ・ツアーに入ると発表。
これは毎週にわたるもので、公演
数は、イギリス4回、ドイツ3回、
フランス2回、スペイン1回……と
いった具合だが、今回のこのツアー
何といつてもA & Mの会長である、
ジェリー・モス氏が人気で、幅広
いプロモーションをやっているとい

なお、アルバムは、5月25日にすでに全世界で発売になったが、日本では7月25日に発売となる。いわば逆輸入の形。このアルバムは、世界発売したものと違い、ロシアのスタジオ

たこの頃のサントラ盤に附しての発売はまだ未定だが、7月25日には「愛ゆえに」というタイトルの、シングル盤が発売される予定。

『イー・ウエイヴ』 はハッピーなオム ニバス

このほど、アルファ・レコードが、6月25日に、『イー・ウエイヴ』というオムニバスを発売。これには9つのアーティストの歌が入っており、いわば、イギリスはA&Mの紹介といった企画で出されたもの。アーティストは、ボリス・デヴィッド・キュービホック、シェリンク、デイツキーズ、スクイーズ他だが、中々の出来をみせており、早くも79年度の、最優秀ファースト・アルバム候補に上がっているとか。この中では、初期のビートルズを、今風にアレンジした感じのスクイーズや、エルビス・コステロ、プラス、グラハム・パーカーといった感じの、ジョー・ジャクソンなどが注目されている。3000枚の限定盤だから、興味あるひとは、一聴してみたら？

感謝料請求に悩む P・フランクソン

ニュー・アルバム「新しき旅立ち」を発表、現在ツアーの準備にいそしんでいるピーター・フランプトン氏だが、これまたスーパー・スターの宿命といいますが、最近までオツキアイしていたガール・フレンド嬢が

タモンダはあるらしいが、結婚もしていないのに……と世間では同僚の声がしきりとか。それにつけても、ロッド・スチュワート選手のアリットへの件もあり、その顔が注目的とは、スーパー・スターも染じやない。とニワカにせわしいピーター氏の周辺。

増々、過熱する ダイアリースト リッツの人気

昨年末から、人気急上昇のダイアリーストリーツのセカンド・アルバム『コミュニケ』が、ついに全世界で300万枚を突破。6月に行なわれた全英ツアーのチケットなどは、13ヶ所で開催したにもかかわらず、24時間以内に全て売り切れという、スサマジサ。7月からは全米ツアー、さらに今年暮れには、ヨーロッパ・ツアーが待っている。待望の来日はといえば、来年のはじめあたり、実現しようだ。

デボラ・ハリー が映画出演！

「ハート・オブ・ガラス」が好調な売れゆきをみせているブロンディだが、最近発表されたクリム紙の「79・セックス・オブジェクト」のナンバー・ワンに、デボラ・ハリーが選出されたとのこと。さすがセックス・シンボルと評されるだけのことはあるが、この彼女、ずっとニューヨークで映画の撮影をしており、現在はクランク・アップを待つばかり。この楽しい作品は、タイトル

作されたもので、今回はその再映画化というわけ。彼女は、ロバート・フリック演ずる、主人公の青年の恋人という役どころ。他にも、この映画の中には、デボラの事実上の恋人である、クリス・ステインも出演している。メガホンをとっているのは、ニューヨークで活躍中の監督、アモス・ポー氏。日本での封切りはまだ未定だが、このところお色気不足のロック界、デボラ旋風が巻き起こりますかどうか。

ラモーンズが主演す る、'ロックン・ロー ル・ハイ・スクール'。

はてさて、ブロンディやらサ・フーやらと、映画づいてるロック界、こちらラモーンズも、負けじどばかり。'ロックン・ロール・ハイ・スクール'。(原題)でガンバツちやつてゐるのだ。これは、ロックン・ロールをありはめた、なんとうつくしき青春映画でありまして、ラモーンズのメンバーは、とあるハイ・スクールに在学中の、いわばどこにでもいる、

不良少年たち。ロック・バンドを結成し、ギンギンにキメまくつちやうのはいいけれど、ここの校長がヒステリック・バーサン。当然ロックなどオフリミットという現実。そんな中でくりひろげる、笑いあり、涙あり、恋ありの青春コメディ。バックに流れる歌の中には、イーノや、デューク・トッド・ラングレン、アリス・クーパー、エディ・マナーなんかの曲も入つちやつてるといふ豪華版なのでアリマス。封切りが待遠しいこの映画、ニュー・ワールド・ピクチャーの製作。なお、彼らは今、ロスにあるビーチ・ボーイズのスタジオで、この映画のサントラを録音中とのこと。

“24thストリート・ バンド”来日決定！！

先月のこのコーナーでも登場したニューヨークの若手セッションメンによつて結成された“24thストリート・バンド”の来日が、早くも決定した。

彼らの日本公演スケジュールは、9月25日(日)、新宿厚生年金会館と9月29日(土)、久保講堂の2回であるが、彼らは一体どのようなステージを展開するのであろうか。

SETKÁNÍ S JAPONSKÝM ROCKEM

Stejně jako život, lidi a krajina v podnebí byl rock velkou neznámou, kterou jsem se vydal odhalit. Mají vůbec japonci rock, když jsou tak ovlivnění tradiční hudbou a kulturou?

Přípravy

Protože jsem neměl peníze, celé dva roky jsem "zájezd" do země vycházejícího yenu pečlivě a soustředěně připravoval. Hlavně, kromě učení se znakům a jazyku, jsem sháněl dopisové kamarády. Odepisoval jsem na každou adresu kterou jsem kde našel a preferoval jsem, samozřejmě, mladé lidi se zájmem o mladou hudbu. A když v květnu přijel Cutler s Art Bears a dověděl se že jedu na podzim do Nipponu, dal mi adresu jednoho člověka který je prý "redaktor" japonského hudebního časopisu, a dvou fandů Henry Cow, kteří kdysi do anglicka psali. Nelenil jsem a chutě napsal přepychové dopisy. Odpovědi byly lákavé, fandové mne zvali na koncerty, Masaši Kitamura k návštěvě redakce časopisu Fool's mate, tzv. euro-rock magazínu. A protože jsem sehnal ještě několik rockově orientovaných přátel jinými cestami, vydal jsem se do neznáma přece jen s troškou informací o zela specifickém jevu japonska současnosti - pop music.

Nakoupil jsem všechny singly ze série Pantonu Mini-jazz, všechno co bylo k sehnání od rocku popu až k Ulrychovým, vyškemral na Joskovi Skalníkovi pár plakátů a dvě čísla Jazz bulletinu, zakoupil něco Melodií, Geček, vystrachal něco plakátů a hrrr do Japonska.

(Během dvou let příprav jsem za spolupráce zná-

mých sehnal v antikvariátech téměř kompletně všechno co kdy bylo v Česku otištěno o Japonsku, od starého předrepublikového Kořenského, jarního a podzimního Havlasu, reportáží cestovatelů z NDR a SSSR, japanerie Joe Hlouchy, přes brožurky vydávané japonskou ambasádou, výstřižky z novin, až po výstřižování a nalepování úplně jakékoliv zmínky o Japonsku z denního tisku. Takže jsem věděl dost. Včetně pár maličkostí o hudbě, protože jsem soukromě na japonštinu chodil k dceři profesora Kabeláče, který vlastně japonskou hudbu k nám po válce zprostředkoval. Ale netušil jsem, že jako se vším životem, v praxi to vypadá ale úplně jinak.

Euro-rock v Japonsku

Po počátečním šoku z fungujícího minisvět a prvních zklamáních z nezdařených setkání s těmi od nichž jsem si nejvíce sliboval, po fázi absolutního nadšení ze všeho japonského, přišla zákonitě doba, kdy jsem byl schopen zapnout mozek a informace, plynoucí nepřetržitým větetokem do malé české hlavy, inteligentně přebírat a hodnotit. Když už jsem jakž takž znal hlavní směry a spoje v Tokyu (celé měsíce jsem doma studoval systém štokijských podzemek a nadzemek a velmi se mi to vyplatilo), domluvil jsem si schůzku s členy redakce Fool's mate ve čtvrti Šibuja, v přepychovém hotelu. Napůl utopený v superkoženém kresle, s kotníky v dlouhých vlasech parčaná, jsem spoceně rukama třímal závilku českých desek a vyhlížel vlasáče. Přišlo několik obyčejných japonců v tradičním kaňhotech a svetrících a jedna obyčejná japonka, která ale jediná dovedla plyně

Z Á H A D A H L A V O L A M U ????

Tajny kryptogram? Šifra? Pseudonym? Tajemství? Kdepáaaaaaaak!

To je jen ukázka
jak čínané mohou
psát básně!

A N E B :

Konečně rozluště-
ní amateurova pod-
pisu a razítka !!!
////////////////////

Zrovna tak jako
v češtině mají něk-
terá jména svůj
význam, v čínštině
jsou významuplné
všechny znaky.
Vztahy mezi nimi,
a dokonce vztahy
mezi jednotlivými
částmi jednoho
znaku skýtají plno
poetických možností.

Básníci a umělci
si tak mohou
"vymyslet" odpo-
vídající fonetický
znakový přepis
svého jména, který
spisovně přečten
pak dává význam
nový, zamýšlený.

////////////////////

Znak mA /t kto se čte/ se skládá z dvou čás-
tí; tato část označuje BRÁNU !

/Vyskytuje se ve všech znacích - např. dveře,
zavřít, uzamknout, odpočívát, lenořit, otevřít,
- a dále ve všech dalších složeninách - třeba
otvirací projev, rozkvět, rozvoj atd atd/

Druhá část znaku je vlastně znak pro slunce,
den - jeden ze základních znaků. Např. neděle
je japonsky "sluneční den".

Celý znak má pak tyto významy: Prostor, něco mezi, příležitost,
interval, vztah, místnost,
harmonie

anglicky. Ostatní se usmívali na exotického cizince a objednali mu kafe. Slavnostně mi předali několik čísel jejich euro-rock časopisu a jednu LP desku japonské skupiny Singecu, zapálili si cigarety a koukali co já na to. I vybalil jsem cca 15 EP desek a 10 LP, hromadu tištěného materiálu a něco plakátů. Honem objednali ještě zákusky a ponechali mne napospas japoněčce, která ovšem žensky zdvořile čekala až co muž, tedy já. Takže jsem začal klást otázky. Po hodině konverzace jsem vydoloval pouze základní informace o jedné skupině: kromě sekretářky a jednoho Kitamury (jehož adresu měl Cutler) se redakční rada euro-rocku má sídlo v euro-rocku vyznala si tak jako já v japonském. Až na jednoho, ze kterého se vyklubal neoficiální manažer skupiny Singecu a skoro majitel celého časopisu Fool's mate (syn miliardáře co z volného času investuje yeny ne do Toyoty či Sony ale do bigbýtu - koupí stadion, uspořádá koncert a zase vydělá) a který nás pozval na večeři do nejdražší čínské restaurace v Tokyu, ostatní odpadli. Bylo domluveno interview se mnou coby reprezentantem (jako od Hrabala) rocku zpoza železné opony, a bohatýrky jsme se přežrali čínských plněných taštiček, kuřecích prsíček s mandlemi a jiných kulinárních pikantností. Euro-rock v Japonsku je záležitost několika nadšenců kteří od podnikavých majitelů obchodů s deskami skupují stoky elpiček a udělali si "monopol" na doporučování ostatním nadšencům co, kde, jak je dobře a hlavně "avantgardní". Zrovna jako u nás. Desky vlasáčů z anglických či francouzských a německých luhů a hájů jsou na trhu prošípaném sladkými japonskými popěvkami a americkou nadprodukcí hitů v každém případě jakousi exotikou, takže to frčí. Každý kdo

se jakž takž naučí zkomoleně vyslovit pro japonce nevylovitelná jména euro-skupin, je král a holky ho mají rády. A tak Fool's mate jako jediný časopis seriózně se zabývající rockem z Evropy prakticky určuje co bude na žebříčcích, protože pan Kitamura napíše oslavnou recenzi na nějakou docela neznámou skupinu z česka (jen protože hraje prostě jinak, ne že by byla tak výborná, profesionálně dokonale řemeslná hudba tam obklopuje dnem a nocí každého, takže spíše nedokonalost pak v zení dokonalosti králem) a hned "Purastiku pipuru" vedou a zmizí z kšeftů a majitelé objednávají další výtisk a mnou si ruče.

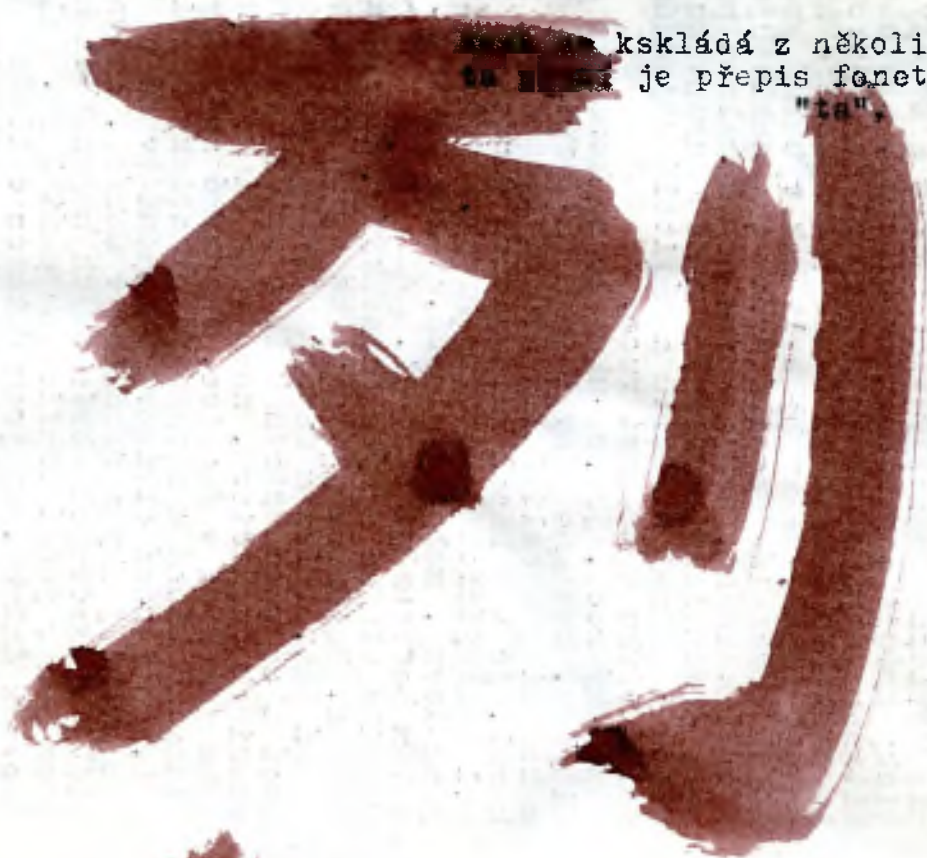
Japonský rock, jak se ukázalo na koncertu skupiny Singecu, kam mne pozval onen miliardářský synek a kam mi přinesli další dvě elpička které produkoval, je sto kapel imitujících Genesis a 50 kapel imitujících Tangerine Dream. Syntetizátory jsou levný, melodie sladké, takže to frčí. Ale o tom podrobněji později. Amerika vládne a hýbe japonským rockovým a popovým světem. Nejhorstvější elpička z USA vedou na hitparádách, trika s nápisama svítěj do japonských nocí a ze všech stran ulic a uliček velkoměst i vesniček duní disco, nová vlna či hardrock, podle toho jak frčí v Americe. Japonské zpěvačky si barví vlasy na blond a nechávají plasticky rozšiřovat oči, hoši nosí elvisovské napomádané patky nebo nabarvené ježky a náušnice v nosích, zrovna jak to viděj v barevných obrázkových magazínech kterých jsem jen v jedné trafice napočítal 36. Kult USA jde tak daleko, že jsem dokonce celé dva měsíce marně sháněl pro Vandu panenku s šikmejma očima: neexistuje. Všechny panenky v Japonsku mají blond

AMATEUR V JAPONSKU *79 AMATEUR V JAPONSKU *79

Druhý znak se čte "recu" / ve složeninách se to "cu" vynechává, a znamená to: Nadšený, horlivý, intenzivní, vášnivý, temperamentní.

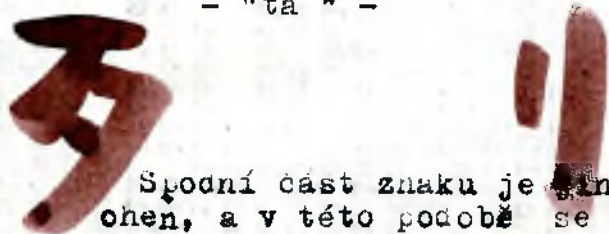
...se skládá z několika částí, ta ... je přepis fonetického

"ta".

- "ta" -

ta druhá znamená
nůž, meč.

Spodní část znaku je jinak psaný znak pro oheň, a v této podobě se vyskytuje ve všech znacích pro zvířata, pro něco živé, teplé, plné "ohně".

vlásky a široká až kulatá vočička. Manekýni v supermarketech a voskové figuríny ve výkladních skříních, reklamy v tv a obrovské reklamy na poslední horrory plné sexu a násilí - všechno prototypy amerických silných mužů s ošlehanými tvářemi a amerických vlnadných dívků s dlouhými nohama a mohutným poprsím. Dětské komixy mají hrdiny s kolty proklatě nízko zavěšenými a pokud jsou to japonci, tak s očima kulatě usměvavými. Nebo kosmickéjma supermanama, ale to je jiná kapitola.

Takže shrnuto a sečteno: euro rock v Japonsku dělá pár časopisů a něco nadšenců. Jinak neexistuje. Jako když do Londýna doveze Chadim vlastním nákladem vydaný časopis o Extempore s undergroundově vypada- jícíma fotkama a angličtí hoši se tetelej blahem jaký to musí být v Praze maso, kam se hrabe Londým.

Desky, kazety, noty a nástroje

Zato v obchodech s deskama to je jiný kafe. Všeobecně daleko pružnější a lépe zásobeny než ty západoevropské (kromě specializovaných), japonské Ršefty s iluzema na černých plackách se hýbou jedna radost. To, že se ceny pohybují kolem 3000 yenů (pro násince těch 30,- Kčs) a spousta elektroniky kolem způsobuje, že deska je velice běžná hračka už pro malinkatý japončíky a roste s nima až do doby dospělosti. Představte si ráj diskofila na zemi a nebudete daleko od japonské skutečnosti. Vše z USA, Evropy, Jižní Ameriky, dokonce i z PLR a Česka jsem tam našel raritky) a navíc Austrálie, Malajsie, Filipíny, Čína, Indie. Dlouhatánské regály. Vepředu novinky a pak poklady. Vraťme se ale k japonské hudbě.

Tradiční písně a sladké milostné klasické popěvky stále vedou ve výběru i prodeji. Jako u nás Moravan- ka a Gott se Slováčkem. V tom jsem se ale nevyznal. Pop jsou japonští Kornové a Urbánkové. Každý z nich

má na kontě desítky titulů elpíček a každý musí celý život zůstat tak oblečen a učen, jak si vybojoval slávu a čest zdobit titulní stránky časopisů.

Rock jsou bohužel tytéž sladké písně typu Vítí Vávry (s trošku podnikavějším manažerem bude brzy slavnější i za oceánem): ona je fajn holka, on ji potkal ale ujel mu vlak, podzim fičí a ona má mini a on ji půjčil kabát, ona mu neodepsala. Hruža. Pod tím, na rozdíl od popu, šlape rytmika ječí sólová kytara a brčí saxofon. Do toho hvízdání syntetizátorů a je to tu, japonský rock jako vymalovaný.

Samozřejmě, je to trošku přehnané, ale je to tak. Opravdu původní a nej Japonštější byli a zůstali ti o kterých jsem věděl už z Česka: Kitadžima a spol. Ostatní jsou ti již zmínění Genesis či Tangerine Dream, nebo jakýsi hybrid Eagles se Sex Pistols a japonským zpěvákem. Prostě se mi to vůbec nelíbilo, protože furt někdo sladce nyl. Jakmile jen hráli, bylo to vynikající, ale "lid" si žádá zpěv, tak ho má.

A tak vznikl v Japonsku zvláštní jev: kdo skutečně umí na nástroj a poslouchá dobré cizí desky a je mu sladký rock protivný, hraje ze všech sil tzv. "free-rock". To se na inzerát sejdou a najdou kluci na basu, bicí, saxofon, kytary, najdou si zkušebnu (kde už jsem připraveny Tamy s Paisty a Fendery aparatury aby to japonští hošáci snad probcha nemuseli táhnout z domova) a tam elektronickými ladičkami naladěj. Pak to všichni ze všech sil spustěj. A mydlej to hlava nehlava, struna nestruna, třeba jen z čisté radosti jak jim to jde. Jenže na deskách se to moc poslouchat nedá. Takže nejsou a japonští free-rockeři si stěžují, jóó, to v Evropě, tam to je jiný, tam rock žije, to tady chcípá pes, ach jó.

Band journal Studio Voice
NEW MUSIC

Musica nova

Rockin' ON

ANIMATION HIT

Music life

Guitar

MAGAZINE

KEYBOARD

MAGAZINE

DRUM

MAGAZINE

YOUNG ROCK

STEREO

Videokazety ale jedou. Tak od 5000 yenů nahoru si můžete koupit domů živou Joan Baezovou ("jako Živou"), Franca Sinatru, Boney M a jiné lesklé mulaty a mulatky, záznamy ze silvestra ve Washingtonu či Los Angeles plné černých hub a barevných kouřů a večerních toalet, zpočtených Ray Charlesů a kosmických Pink Floydů v Zabriskie Point. V obchodních domech plných 10 až 12 hodin denně řvou nejnovější zesilovače - oblíbeným sportem výrostků poněkud techničtěji zaměřených je vytáčet knoflíky hlasitosti na tise běžících přístrojích na maximum a pokračovat v chůzi, takže takový decibelový guláš, jaký jsem zažil ve čtvrti Akihabara, kde je dům na domu prospikován jenom zesilovači, gramofony a magnetáky, si nikdo nedovede ani představit: jako když pejsek s kočičkou navážili dort. Od Bacha po Vlacha a Boney M, vše na plný pecky. Do toho reklamy z tv a místní hlasatelky. Errr. To v suterénech obchodních domů s hudebními nástroji bylo daleko tišší prostředí. Dlouhovlasí mladíci se prohřabovali songbooky Led Zeppelin a Boba Dylana, jemně japonecky svírající pod paží pozdra houslí nebo trubek listovaly notáčkami Grappeliho a Milese Davise. Rockové encyklopedie, zápisníčky s notovými osnovami, učebnice hry na jakýkoliv nástroj i s kazetama, přepisy jazzových sól Coltranea a Jaka de Johnetta.

A nástroje? Chacha. Klasická koto, šamizeny a jiné jsou zvláště pro turistu nebytečně drahé. Klavíry, kytary, struny, všechno Yamaha nebo cizina. A když cizina, tak značka. Takže Fender, Gibson, mikrofony Shure, bubny Ludwig a činely Paiste, konga a percussion LP (latin percussion). Ceny pro mladíčky přijatelné, máloco šlo nad průměrný měsíční plat prodavačky v obchodním domě. Jinak řečeno, pro japonského kluka není problém za dva měsíce ušetřit na Ludwigy nebo Stratocastera i s aparaturou. Vše nové a nejnovější, z druhé ruky se nic neprodává, to je prostě ostuda. Dokonalý servis. Jest běžným sportem vrátit kytaru po dvou týdnech že má sloupnutý

lak na pravoboku. Ihned vám to vymění. V každém obchodním domě s hudebními nástroji mají v přízemí u hlavního vchodu tzv. Young Stage, něco jako "pódium mladých", kde na malinkatém jevištiátku je nastálo zabudovaná aparatura (většinou Yamaha) a kluci si to můžou vyzkoušet. Každé odpoledne je tam nějaký ten spíkr a uvádí rodičům a sourozencům nebo spolužákům mladé nová amatérské kapely. Před takovým domem ve čtvrti Šibuja stojí taková velká okleněná bublina ve které jsou zabudovány varhany Yamaha. Vždycky večer tam zasedne sličná varhanice a proudícím davům hraje štrausovské valčíčky i popové hity ze světa. Jako reklamu na varhany. Kolem světla, lidí, kýč jak stegno.

ŠINGECU a jejich nové LP

Miliardářský synek mne naložil do sportovního autíčka a odvezl do jiné čtvrti, kde ve druhém patře nenápadného baráku byl malý, tak pro 80 lidí dimenzovaný sálek olepený červenou tapetou a nasvícený červenými světly, kde se konal pravidelný skoro až klubový koncert skupiny Nový Měsíc (Šingecu). Takoví přece jen o něco japonštější Genesis kombinovaní Philem Collinsem a teple vystupujícím a vypadajícím zpěvákem. Jinak jim to šlapalo jedna radost. Bicí, basa, kytara, moog a flétna. Malinký bar, dveře do šaten a na záchody olepené plakáty, místo židlí jakési dlouhé lavice, klimatizace. Strop nízký a polepený záclonama, takže vynikající rocková akustika. Dokud nezačali zpívat, moc fajn. Pak tuctově sladké. V přestávce jsem za nima začel a v rozhovoru vyplynuly starosti

JAZZ MAGAZINE

STEADY

OUR DECADE

MOVIE
TUNE

Record

New Music Magazine

YOUNG MUSIC PLAYER

音楽参加

ONGAKU
SANKA

GUITAR

VARIETY

FUN

K-2002

UFO

Love life

SCHIZOID MAGAZINE

YOUNG GUITAR

Contemporary jazz

úspěšného japonského bigbýta který už vydal něco elpíček: těžký souboj s tradiční hudbou a nadvládou amerického popu, diktát trhu a nutnost být za každou cenu úspěšný (rozuměj co nejprodávanější), brimě britské skupinové konkurence pro japonsce k nepřekonání. Bylo mi lépe a lépe na duchu i těle když jsem poslouchal jejich stesky ale zároveň mi bylo jasné, že pokud bych jim začal vykládat o potížích rocku v Česku, nikdy mi oni za mák neporozumí. Jejich starosti jakou hudbu vydat byly kvalitativně přese všechno daleko výše než marná celoživotní snaha čs. rockera vydat aspoň jeden singl (a pak mu stejně, ať má maminku v Supraphonu, vytisknou na obal fotku kapely obráceně takže jména nesouhlasí, že, Franto Hromado?). Singecu popíjeli plechovkovou kolu, seriózně odpovídali že poslouchají Genesis a Gabriela a Z appu a Grimsy, stále se usmívali a pak odešli zahrát druhou polovinu koncertu. Já vyfasoval jejich ještě teplé elpíčko, přepychově graficky vybavené, a zasedl mezi japonskou mládež.

Mezi desítky dorostenek a pár dorostenců. Kromě ramenatého vyhazovače u dveří, majitele klubu a miliardářského synka byl klub zaplněn týnejdřry v těch nefréivějších džínách do mrkve, svetrech a trikách z Paříže, šátečích a kabelkách z Londýna a kečkách a "botaskách" z Hong-kongu. Pečlivě namejkapova ná děvčata pak stačila několika větami přesvědčit nejen mne, ale i můj doprovod o tom, že v hlavách toho opravdu víc než "co na sebe" nemají. Ale budiž jim omluvou že lépe na tom nejsou ani vysokoškolačky a vy sokoškoláci. Povídat o všem možném se totiž v Japonsku dalo jen s těmi domorodci, kteří procestovali Evropu nebo žili nějaký čas v USA. Nebo alespoň "chodili" s nějakou cizinkou. Jinak jsou mladí japonci prostí jako české sirky: na první pohled funkční, ale ať škrtáš jak škrtáš, buď ti hlavička odlítne nebo vzplaneš celej. Holky jsou n štěstí aspoň hezký a hubený (za dva měsíce jsem viděl jen jednu

tlustošku narvanou do džín až praskaly. Japonci žijí střídně, jedí zdravě a žijí spokojeně. Singecu pokračovali v produkci, rytmika jela jak namydlená, nad tím unyle a sladce přesladce zpíval zpěvák v ženském kimonu, zvukově to bylo jako z desky, vyvážený, akorát hlasitý, ale já se vrtěl na lavici a nemohl se dočkat konce. Čekal jsem totiž daleko daleko víc.

Když jsem pak v Praze pouštěl jejich LP známým, po pětiminutovce nadšení (zvuk, aranže, nápady) přepadla všechny nuda: sterilita opravdu nevzrušila.

Dívky pak čekaly na chodbičce na "hvězdy" a chichotaly se přesně jak se asi chichotají český buchtý v zákulisí Lucerny po Gottovi a Vítovi, bylo málo hodin, obchody otevřeny, takže hurá do nějakýho obchodu s deskama prošetřit co ještě hrají japonské skupiny. Výsledek? Furt to samý. Z desek, kromě jazzu a soulu, čišely Genesis po japonsku, Police po tokijsku, Vandergráfové po osacku a Tandžerinové po Kjótsku.

Jam s Kotou

Jediný opravdový jamsession jsem zažil a vychutnal s jistým Kotou Futatsugim, který dostal můj číslu do Kyota od lidí z Fool's mate a když jsem pak posledních 14 dní vymetal Tokyo, zorganizoval hraní v malé zkušebně: hrál "free" rock, na basu, bylo vidět a slyšet že hraje často a rád, ale nějak bez odvahy vyzkoušet něco jiného. Furt šmrdlal kolem dokola a tak jsem to už nevydržel a ať vyšlý z praxe bubenické, rozhnil jsem se do rockových variací na dejvisovsky dlouhá témata. Nemyslel jsem si že hraju dobře a Kota taky nic na sobě nedal znát, takže jamm skončil běžnými pozdravy, ale za půl roku nato mi přišel od něj

Třetí znak znamená:

vers, fráze, pasáž,
odstavec, paragraf,
linka.

Skládá se z "obalu" a

znaku pro "ústa", který se vyskytuje
zase ve všech znacích o "mluvení, řeči,
nadávkách, pomluvách, cti atd. atd.

dopis z Londýna, že po hraní se mnou si uvědomil že v Japonsku pro něj už není místo a že poznal že musí ven, do Evropy. Pak půl roku psal a posílal výstřižky z hudebních novin a minulý týden se ozval z New Yorku. Nadával na Thatcherovou a Falklandy a situaci v anglicku a že je se svou britskou ženou Patricií v N.Y., že v Londýně nahrávají všichni, ale vydávání jsou jen ti kteří mají ty "správné" známe v redakcích a vydavatelstvích ale že hrál ve studiích stále a že nechtuje.

To jsem tedy zvědav odkud napíše příště. Když jsem jednoho japonského fotografa vzal v 78 do Lucerny na Jazzové dny, byl nadšen, opal se mezi lidma u jeviště a cvakal a cvakal a pak mi ráno řekl že to bylo po prvé kdy v Česku viděl tolik mladých pohromadě a že se mu to tak moc líbilo, že si musí jet odpočinout do Himalájí. A šel, koupil si v Air India letenku a frrr už tam byl.

Zkrátka, jejich starosti na naše hlavy, že? Na stopu do Tokya mne vzali tři mládenci ve sportáku kteří si jeli zaflámovat 600 km do hlavního města protože jim odpadlo vyučování na jakési průmyslovce- O co se zajímají? O holky, auta, spejsinvajdrs (to jsou ty automatický oblbovače čili automaty posledních konstrukcí kde na obrazovce imaginárně sestřelujete kosmická plavidla z cizích galaxií) a disco.

Bozvky amateurova působení v Nipponu

Do Prahy jsem přivezl čtyři elpíčka japonského rocku a tak trochu zklamání z toho jak to tam vypadá. Pracně jsem se přizpůsobil zdejšímu systému špinavých košilí, nefungujících služeb a dopravních kalamit (mimochoodem, poslední den jsem zažil

tajfun se věm všudy, 40ti kilové japonečky létaly vzduchem se stromy a taškami ze střech, děšť bičoval superhladké japonské ulice, ale kromě vlaků na povrchu (protože koleje byla zataraseny stromy) stále jezdily autobusy a samozřejmě všechny linky metra. V letadle v Moskvě nám předložily Rudé právo kde jsem si přečetl že v Tokyu byl tajfun který zcela přerušil dopravu a způsobil zmatek. Chachá, když jsem vystoupil na I.P.Pavlova z metra a chtěl jet dál autobusem, zažil jsem při nastupování takový tajfun jaký by japonští novináři ani popsat nedokázali. Kam se na nás japončící hrabou:) a předvedl

cca dvěstě diapozitivů přátelům, když tu začaly přicházet dopisy od lidí z redakce Foc! s mate, že interview se mnou bylo nejúspěšnějším článkem za celý rok (jsou nějak bodování) a že se redakce rozpadla na ty konzervativce, kteří budou pokračovat ve vydávání dosavadního časopisu, a na radikály, kterým jsem prý pomohl otevřít oči a kteří založili o co menší a útlejší, o to avantgardnější časopis Euro-rock, kde teprve ukážou všem co ten eurorock je. Nějaký kudebně-rockový kritik mi napsal pět stran teorií o nemožnosti překonat krunýř tradice. Sekretářka to úhledně přepsala do angličtiny. Abych prý sepsal totéž z českého hlediska. I sepsal jsem svůj názor - něco o tom že jsou to jen výmluvy a dáň přepychu (luxury problems) a že zaplatpambů za český útlak který nutí opravdu silné jedince kteří opravdu mají co říct "kalit se" jako proslulá ocel Pavky Korčagina. Zhýčkaní japončící, kteří si ani nedovedou představit co to je shánět bubny a stále je balit a rozkládat (protože oni mají v každé zkušeně postavenou soupravu Tama aby si snad nenamohli ručičky), kteří snad ani naladit kytaru bez přístrojů neumějí a kteří se zpotili jedine při hře zvané bejsbol, seděj nad brazilskou kávou a americkou

問

Takže shrnuto to vypadá
takto:

Tyto tři znaky dohromady
se čtou

MA RE KU

a jejich význam
by se dal přeložit
asi takto:

列

Místo kde se vyskytuje
nadšené veršování či
psaní

nebo

Prostor temperamentní
fráze

nebo

Ten který má v sobě
plno místa pro horlivou
poetiku

nebo

Ten který horlivě
sepisuje řádky

atd atd.

可

Vyberte si!
Možností je habaděj.
A o to jde.

kokakolou v klimatizované kavárně kam přifrčeli nějakou tou Hondou nebo Matrou a stěžují si jak je ten svět krutější že si jejich elpíčko koupilo jen deset tisíc lidí takže druhý nenatočej.

Pak kritik mi odpověděl že to tak není, že tradiční hudbu neznám a že to nemůžu posoudit a víc už neodpísal. Ten mi to ale dal.

Radikálové pak poslali dvě čísla Eurorock magazínu a taky se odmlčeli. Zkrachovali? Nejspíš. Protože i v supervyspělém Japonsku je rock okrajovou záležitostí menšiny populace a dobrý a chytrý rock popelkou jako všude na světě. A to platí bez výjimek. Jak se o tom mohli přesvědčit celé zástupy českých bigbýtů snících v hospodách v Česku o "lepší rockovém příštím" na Západě a nyní snících v mnihovských pajzlech o "americkém smu".

Rámus na Omotesando

A aby jin to nebylo líto, požádal jsem pana Kitamuru a on laskavě zařídil dodání jednoho bubnu a já si sedl na chodník v ulici Omotesando, kde každou neděli sedá na zábradlích a obrubnicích generace mladičkových japonců (jedna patra mods, jedna pankáči s červenějším vlasem, jedni Hell's angels po japonsku, dívky a dívky v mini i v cikánském, zmalovaný i úmyslně nenamalovaný - teď jakési korzo se vším všudy), a jal jsem se za nesměle nastavenou čepicí bušit do bubnu po svém kongovém stylu. Doufal jsem že si vydělám aspoň na "sladkou vodu" či na chleba. Kdepak. Pár desetníků vod cizinců. Zopakoval jsem to jednou na nejrušnější stanici metra, kde se to prý dělávalo, ale ani tam jsem nezabral. Lidé čuměli, tleskali, smáli se, ale nikdo nehodil ani floka. Až pak za týden mi v dlouhé debatě vysvětlil jeden američan který se živí tím že hraje urostlého bělocha kouřícího tu a tu značku nebo popíjejícího tu a tu vodu v reklamách pro televizi, že

japonce by v životě prostě nenapadlo že nemám ve šrajtofli aspoň tolik co oni (což pro mne by znamenalo ráj na zemi a stovky elpíček): mysleli že si pro radost trénuju. Sytý hladovému nevěří. Každá holčička měla v kabeličce na denní útratu víc než já na 10 dnů a z platu prodavačky bych si koupil auto. Hned. Asi si mysleli že to je sranda a že si hraju skutečně pro radost davům a svou.

Obráceně: jen jednou jsem zkusil vysvětlit opravdu vzdělanému japonci který procestoval západní Evropu, že si nemůžu na každém rohu koupit Beatles a Milese Davise a Weather Report a že Zappa nám nehraje v Lucerně rok co rok: přikyvoval a účastně vzdychal, ale bylo na něm vidět, že mi ty pohádky nevěří. A když jsem v interview vysvětloval systém rekvalifikačních zkoušek a přehrávek a papírování okolo hraní rocku v Čechách, kávali hlavama ale neotiskli to, protože by jim to nikdo v Japonsku nesbaštil (jak mi s omluvou napsali).

Tak vidíte. Japonci po itají na prstech tak, že na "jedna" dají palec do dlaně a na "dvě, tři, čtyři a pět" pak palec obalují dalšími prsty. Pohřeb mají bílý, když gestikulují "pojd sem" mají dlan směřem dolů a ukazováčkem jakoby hrabou, knížky čtou a tisknou odzadu, jezdí vlevo a kdo nesrká hlasitě polévku je nezdvořák. Bigbýt mají sladký, problémy luxusní, časopisy tlusté a obrázkové kýčovitě a zajímají se o "euro rock" protože je pro ně přece tolik exotický. Inu, proti gustu žádný dišputát.

A je nad slunce jasnější, že nám s naším rockem opravdu nepomůžou. Nejen oni. Co si neuděláme to mít nebudeme.

VÍTE ŽE ..

/pravidelná a oblíbená rubrika ze zákulisí českého moravského a s lovenského amatérského muzicírování a žití/

- cestou do Č.Třebové předjel náš Wartburg vůz s SPZ VK a teprve po nahlédnutí do kalendářiku jsme zjistili, že pán byl ač Velkého Krtíše?
- Olda Janota na koncertě v Bratislavě oznámil Jakubovi Nohovi že zprávy o hraní na Kladně se rozšířily do zemí moravskoslezských a vrabci si cvrlikají o tom, že tam Noha porazil v nevyhlášené soutěži všechny profíky, včetně BVP a Marxyas?
- amateurovy dopisy, takticky slušné a prostě sepsány, způsobily poprask v duši Ali Baby, kterému začaly následkem toho chodit dopisy z Francie a Anglie od lidí jako je on, nadšených sběratelů divných desek a natáčečů vlastních podivností?
- další důkaz o předpovědní schopnosti amateurových snů byl podán ve studiu ČST při nahrávání hudby k máchovské inscenaci ve studiu A na Kavčích horách? Mezi davem houslistů byl i pán, který kromě houslí hrál i na dva podivné smyčcové nástroje, nevyrojené, plošší, s prazci na hmatnících, přesně jak se to amateurovi zdálo ve snu z 22.6. /sen je zaznamenán v II.knize snů která vyjde souběžně s Občasníkem c. 2/! Nástroj se jmenuje fidule, natáčení proběhlo 1.7.t.r.
- nejdelší a asi nejoblíbenější skladbou hranou rusky pro rusandy před Tauferovejma kolejem v Brně po desáté večer, po tance a do kola, byla skladba Paula McCartneyho z Band on the run, s refrénem Hop, hej hop...?
- kongista Marek byl přilákan na vystoupení brněnského tria Š.O.U. a pak na kejvnutí Milana Svobody jamoval s ním, Helmicem, Gerou a Křivánkovou? Kongovalo a harfičkovalo se o 106. ..
- věhlasný Kodym zase několikrát zapsal své přásery do historie? Málem znemožnil amateurskou dovolenou /ale ten bojoval proti byrokratickým mlýnům a vybojoval si své/, přivolal VB Dvakrát za sebou do Valdštejnské jízdárny kde sloužil, usnul v autě které sis topnul na dálnici, probudil se na parčíšti -řidič si taky schrupnul a přijel zoufale pozdě do práce. ..
- vzhledem ke konci rockové sezony se amateurovy zájmy jen obyčejné, rocku koncertování a hudby se netýkající, takže ten je nezapisuje, ale i tak chystá na podzim souborné vydání snů v bibliofilské úpravě?
- vzniklo nové české přísloví? Vsude dobře, tak co tady. ..
- členové skupiny Na Pranu! neshlédli v Bratislavě /na Vidni/ dvouhodinový tv film o Rolling Stones a půlhodinový záznam koncertu Simona a Garfunkela, protože v hale sice televize byla, ale anténa ne?
- chyba při natáčení záznamů koncertů Amalgamu na SONY, o které se zmínil Občasník č.1, nebyla v japonském přístroji, ale v čs. mgtf. pásku Emgeton, který pouštěl divnou hmotu a zabíral hla vy japonsce tak že ten zklamal?
- v Rakousku je od května t.r. v lázních na koupalištích atd. ženám povoleno chodit bez podprsenky? /Hlásí zvl.zprav.Macků/

ROCKOVÝ AMATÉR NÁŠ VZOR

- více japonské minolty nevydrželo nápor čs. sluníčka a asi strachy zvětšilo svůj objem natolik, že by se hodilo dokonce i na Bractvo, ale ve stínu a lednici se umocnilo a bylo milostivě přijato zpátky na objektiv Rokkor?
- speaker a žurnalista brněnského večerníku a kultury moravské Jaroslav Kravka názorně předvedl na koupališti jak humanistické řeší technické problémy a když byl na dotaz dívenky zuzany nucen vysvětlit co to je kondenzátor, řekl: To je něco jako vinopalna. Kondenzátor vycucává z proudu tu esens...!!?
- Vladimír Merta je tak trochu makrobiotik a nabízel v emběku ze zavazovací lahve naložené obilí s paprikou a tím horkem nakvařenou okurkou s příchutí česnekovou? Tvrdil, že nejlepší makrobiotici jsou děti, který ty šlichty a hlavně obilí žerou jak slepice.
- jedinou povinností holandských absolventů uměleckých škol je dvakrát měsíčně odevzdat státu nějaké dílo? Stát jim poskytuje královský piat, bydlení a ani nemusí žít furt na území Holandska, a tak prý jich většina žije ve Španělsku.
- v dobách ranných Collegií musicí, když skupina jen cvičila, a peníze nebyly, rozhodl Frešo že se budou živit štrikováním dámských kalhot? Celý týden prý konzumovali naložený fazole z pepřitrových flasek a Frešo inženýrsky vypočítával oka a Váně tahal jezdcem. Kalhoty prý to byly pytlovitě strašný, ale kolen Fedora se prý motalo vždycky aspoň deset patnáct dívek a ty musely povinně kalhoty pletené firmou Frešo-Váně odkoupit.
- japonský básník Kota poslal amatérovi nejčerstvější Rolling Stone, který si jeho oblíbený časopis, teď v nové obálce, s víc barevnějšími fotkami, ale tenší a jaksi hloupější? Amateur byl zklamán. Zato si dlouho listoval v časopise VILLAGE, přesto že toto číslo bylo věnováno protinukleární aktivitě.
- nejohlednější rocker a popkáč dneška, nejbohatší majitel studia a židovský směnárnické povahy, který dokáže do poslední kapky vyasat jakoukoliv možnost zbohatnout i v socialismu, jistý Čada, pokračuje na obtěžné dráze směrem k milionářství a vládnoucí roli v čs. popu tím, že se oženil s nějakou starou majitelkou zámku která na něj už tuto nemovitost převedla a on znovu buduje ještě lepší nahrávací studio aby mohl ještě víc vyssávat chudé skladatele populárních písní? V jeho starém studiu v Radlicích /suterénní místnostka/stála jedna frekvence 1.200,-
- dobrovolní loutkáři cestující po středočeských vesnicích na vlastních umělecky tetelící se strachy poznali nárůst zla mezi mládeží? ani se utuli, když členové SSM mlátili krátkými kladivky do stolu a když pak jedna členka SSM dala na kotouč gramofonu nesprávnou desku, byla hbitě přetažena přes stehna tímtež kovářským výrobkem.
- Váně a mraváci byli Talking Headsovským vystoupením v Budapešti nadšeni, Richterovi se to moc nelíbilo zato viděl něco nových filmů který nikdy neuvidí v Praze?
- ve Woodstocku se pravidelně každé léto konají několikátýdenní "festivály", setkání hudebníků, divadelníků z Afriky, Ameriky, Číny, Asie, Indie a Evropy a letos 3.července se konal "světový festival hudby"?

NECHME PADNOUT MOC

radí Robert Fripp na zadní straně alba Frippertronics

(a samotný tento článek předkládá i těm, kteří si v roce 1975 mohli v časopisech vydávaných v rámci ÚV NSZU-D spolu s J.J. Neduhem, a v čísle nazvaném "Topořák" přečíst článek nazvaný "ONA NYJE", o MOCI a receptu jak na ni).

a říká:

Již jsme vstoupili do éry ve které eroze široké škály malých osobních svobod na které jsme si zvykli a o kterých jsme tak často institucionálně i ústavně informováni, všeobecně postupuje stále rychleji. Chtěl bych tímto směrem upoutat vaši pozornost a vyvolat polemiku.

Věřím že jakákoliv politická aktivita nasměrovaná ke změně prostředků práce je neefektivní beze změny vlastního způsobu práce a že to je věc veskrze osobní. Jestliže změním svůj způsob dělání "věcí", nutně následuje také strukturální změna. Jestliže si tuto změnu přejeme, potřebujeme disciplínu a jediná opravdu efektivní disciplína je sebedisciplína. Disciplína zevnějšku, t.zn. kontrola běžným způsobem autoritářských agentur, plodí pouze reakci o stejné síle. Účinná kontrola, násobená technologií a obrácená vně, vyvolá pouze ne-kontrolu se vzestupným trendem. To není nevyhnutelné a cesta ven musí být postupná a veskrze osobní. Hudba nám budiž v takových případech přítelem z nejméně nejšetrnějších.

- 1) Člověk může pracovat v jakékoliv struktuře.
- 2) Některé struktury jsou výkonnější než druhé.
- 3) Neexistuje struktura univerzálně výhodná.
- 4) Odpovědnost k výsledku v rámci struktury vytvoří odpovídající strukturu.
- 5) Apatie, t.zn.-pasivní odpovědnost přivodí kolaps jakékoliv struktury.
- 6) Dogmatické lpění na předpokládaných výsledcích a zásluhách brání hledání vhodné struktury.
- 7) Definovat vhodnou strukturu bude vždy obtížné protože bude vždy v procesu, pohyblivá.
- 8) Neměl by být ale žádný problém definovat cíl.
- 9) Vhodná struktura rozezná struktury vně sebe.
- 10) Vhodná struktura může pracovat v jakékoliv větší struktuře.
- 11) Některé velké struktury jsou pak vhodnější než jiné.
- 12) Neexistuje žádná velká struktura která by byla univerzální.
- 13) Odpovědnost k výsledku vhodné struktury v rámci větší, zatím nevhodné struktury, zplodí větší vhodnou strukturu.
- 14) Kvantitativní struktura je napadána kvalitativní akcí.
- 15) Kvalitativní akce není svázána čísly.

-
- 16) Jakákoliv malá jednotka činná v rámci kvalitativní akce může způsobit radikální změnu mimo kvantitativní měřítka.
- 17) Kvantitativní akce pracují silou a plodí reakci.
- 18) Kvalitativní akce působí příkladem a vyzývá k následování.
- 19) Následné opakování mezi strukturami tvoří rámec, pak spolu vytvářejí
- 20) Pak jakákoliv pracující pracovat v rámci jaké struktury jiných jedno-
- 21) Některé struktury jsou pak efektivnější než jiné.

příkladem a

nezávislými
jednotek které
strukturu.

struktura může
jakákoliv jiné
tek.

ZA ROCK AMÍR MEZI NÁRODY

FRIPP JE JEDNIČKOU

DISCIPLÍNA JE NEJLEPŠÍ!

zázna m letu myšlének při poslechu nejlepšího alba roku 1981:

Elephant Talk: jakmile začne rytmus jsou to starý dobrý Krimsni! Perfektní zvuk a starej dobrej vysoce naladěnej virbl Bruforda, Belaw zpívá jako by se Frippovi předurčeně narodil. Křaplavej činel až na druhou, řev slona na bůhví co, atmosféra jak slon, opravdu. Konečně zas ukázka toho jak může být rock chytrý a přirozeně dokonalý, jako když mistr světa v krasobruslení, surfingu nebo skate-boardu jede jakoby se nechumelilo.

Frame by Frame: Heavy začátek jako na nejlepší jazzrockové desce všech dob Romantic Warrior od Returnáků, pak frippovské kytary skrz sebe. A fantastický zpěv. To je nádhera. Sedmičtvrťka zrovna tak samozřejmě jako Money voď floydů. Discotronics. Jednička.

Matte Kudasai: japonsky to znamená "pockejte prosím". Fripp taky sbaštil japonskou atmosféru, moře, rackové, asi se nám zabouchl do nějaké skladky japonecky na pláži u moře. Ze by se jmenovala Amerika? Hit.

Indisciplina: aha, násilí, jako v Redu. Pál-li-tr-pi-va, tedy pětičtvrťka. Nebezpečí, parlativ to vynikajícím způsobem přerve ale i udrží v napětí a rozdělí. Bruford rádí, Fripp drásá svou kytaru v pověstných vodopádech septakordů, atmosféra hustá, jen odkapává. Opravdu Roberte, bez ohledu na to jak a odkud se na to koukáš, svwt neovlivníš. Ale taky se ti líbí, že? "Umělec" je zkrátka v každé době jen o pár dílků stupnice citlivější a svět kolem sebe interpretuje.

Druhá strana, Thela Hun Ginjeet: V jaký je to řeči? Aha, to je ta skladba jak Bolin /nebo Belaw?/ vyšel s kazetáke do ulic zkoumat "násilí" a voď jedný party málem dostal do zubů a měl pokariéře. No jízda jak hrom. Ta rytmicky jingčí kytara na začátku a monci, sólo pod "zlem" i v melodické části, všechno do sebe zapadá jak vozubený kol čka a žádný před ádění, kdepak, všechno ookonale funkční./Zlo je nakažlivý, seřval jsem holky protože mi přerušily poslech/.

The Sheltering Sky: správně, po rachotu uklidnění, zase typické kouzlení s atmosférou a zvukem, krýsnej rytmus kongu a doprovodné kytary, nad tím Fripp "ilustroval" v dokonale překrásným sóle "nebe" coby střechu zakrývající kolotání života kolem nás. Ani jedno slaboučké místečko, žádnéj voďdech, no prostě jednička! Když hraju na kongo pod písničku stále stejnej rytmus, nadím se, ale pod takovejma zvukama a takovým sólem se ani Bruford nenudí, že, Bille?

Discipline: m ca ca, m ca, pěti čtvrťka, ale ne, teď se to přelejvá, tukot pravidelně, rytmy opravdu teaně, různé komponenty se "disciplinovaně" skládají do mozaiky, teď zase šestičtvrťka, bubny to droběj, chvílku je to pětka, rytmus se převrací jak placka na pánvi, frippertronics na závěr. uffff. Uff.

První strana 18 minut, druhá skoro 20 minut, to je ale síla.

ČÍ JE BIGBÝT? JEJICH

Ach ti Peulhové!

/překlad části dvou kapitol z knihy
Conference of the Birds od J.Reilperna/

..skupina herců a posádky pod vedením slavného divadelního režiséra Petera Brooka dorazila do Nigerie, do města Agade, a účastnila se slavnosti tam pořádáné..

.. a přece mělo přijít něco mimořádného. Opona se otevřela novému magickému světu zvláštní skupiny afričanů kterým se říká Peulhové. Udivující, nádherní, nedostižní Peulhové. Dekorativní, jedineční a vzácní. Herci je okamžitě milovali. Na to jsou ale Peulhové zvyklí. Mají rádi pozornost.

Kaysi byla v New Yorku scéna která si říkala "Playhouse of Ridiculous" /rid.- směšný/. Peulhové museli být jeho zakladateli. Kroutějí očima a střílejí úsměvy jako světla na všechny strany. Lehce potleskávají rukama, posunují nohy kupředu, cení zuby, ale jakmile se zjeví před oponou, publikum vybuchlo smíchem a nadšením. Zvláště ženy se smály a mávaly rukama. Peulhové jsou totiž jen mužská skupina, delikátně napudrovaná, provádějící zvláštní tanec který říkal "koukejte jak jsme krásní". A byli. Uměj to. Brookovi herci seděli na svých sedadlech, užaslí.

Nebyla to ale jen ta prapodivná podívaná na Peulhy. Produkovali totiž hudbu, zázračnou hudbu která jakoby přicházela z jiného světa. Swados byla na nohou sotva ji zaslechla. Okamžitě věděle že hudba Peulhů míří přesně do středu toho všeho po čem ona celý život pátrá.

V jedné nepřetržité motě, drželi zvuk tak dlouhý až jsme si přestali být vědomi hlasu který by ho vyluzoval, zvuk čistý a jednoduchý, přirozeně nenásilný, jako by v něm byl význam všeho toho co je nevyslovitelné a nevysvětlitelné na životě. Odkud se vzal a jak, to nikdo nevěděl. Ale byl tu a žil nezávisle na všem. Hlidal se s ostatními zvuky, vibroval. Jakoby ani nebyl lidský. Jako byl mimo kulturu, umění, mimo všechno kromě snu. Byli překrásní. Byli někým mimo obyčejné lidi.

"Hudba", napsal Leonardo, " je tvarem a formou neviditelného".

Peulhové uchopili neviditelné a tajemství si střežej.

Před večerem se Brookovi podařilo domluvit s nimi setkání. Možná nám Peulhové prozradějí něco z jejich tajemství...

..mezi těmi všemi podivnými kmeny v Africe jsou Peulhové zvláštností nad jiné zvláštní. Jsem si jist že ve všech příručkách je o nic napsáno - něco extra, nesmíte si nechat ujít, hippies Afriky. Zůstávají ale neopapitelní, stranou. Jsou záhadní dokonce i pro afričany. Nikdo neví odkud přišli. Možná z arabských pouští, ale jiní naznačují spojitost s Izraelem a prý se jim trochu podobají cikáni z Anglie. Někteří vlastní kotlík, ale všichni se neustále stěhují z místa na místo za lepší pastvou a vodou. Odmitají se mísit s kmeny Hausa a odrazují si určité rysy, např. lehce kávovou kůži, tenké rty, poddajné a rovné vlasy. Jsou jemní a dekorativní.

Jak vybudujeme most mezi námi a jím za jeden večer? Když my sami, i když cestujeme v jednom táboře, jsme komunitou cizinců? Byli jsme z Peulhů nervošní.

Brook zaranžoval setkání na neutrální půdě, v jedné blátěné chatrči kde se Peulhové shromažďovali než se vydají za svými.

MROUČTE S NÁMI !

Dvanáct mužů a žen tise sedelo na matracích. Nebyla zde ani voda ani elektrina. Kotlík s vodou na čaj bublal na ohýnku. Vládla kolem nich taková atmosféra klidu a pohody, že jsme měli okamžitě pocit že otežujeme. Rozcurovali nás, usmívali se na nás. Ale obě skupiny se stýčely a váhaly. Bylo ticho protože jsme nemohli hovořit stejným jazykem.

Venku, beďle chatrče nás vlastní "peulh", Lou Zelcis, vyluzoval zvuky na dva Peulhy a spolu s nimi kroutil očima a tancoval. Dělal to co oni dělají, kroutil se a vykřikoval "no podívejte, nejsem já krásnej?" Peulhové s ním: Jsme nádherní. Jsme fantasticky nádherní! Jsme překrásná! a tančili a tleskali. Lou má rád život sranda, rád hned tady, teď a Peulhové mu rozuměli. Nikdy jsem neviděl muže tak šťastného. Je tedy jasné že on vkročit do chatrče nehořlal.

Dvě skupiny byly stále tiše a nevěděly co dělat. Ženy Peulhů se začaly smát. Jedna se schovala pod deku. Bylo vidět jak se ta deka otlásá. Muži se začali věnovat sami sobě. Koukali se na sebe do malých zrcátek, pudrovali si obličej, nožem holili chloupky. Zdobili řemínky svých sandálů. Čistili si zuby malými štětečky a obdivovali se v zrcátkách. Bylo hrozné to sledovat.

Muži vypadali daleko lépe než ženy což byla hlavní myslénka všeho. Měli hezčí oblečení než chudé ženy v cárech. Nosili spoustu náramků, náhrdelníků, retíží a jiné lesklé objekty. Jeden byl ozdoben stříbrnou kólkou z balíčků cigaret. Jiný měl kolem hlavy dlouhý zip.

Existoval jen jeden způsob jak vybudovat most mezi dvěma skupinami které by jinak jen koukaly do prázdna a vyměňovaly si nanejvýš úsměvy. Brook požádal herce aby začali zpívat.

Zapívali babylonskou píseň, jakousi svou hymnu, ale byli dokonale ignorováni. Mužové prostě pokračovali v pěstění a koukání do zrcátek. Na řadu přišla píseň Baga,oga /afričana/ s doprovodem Swados na kytaru. Ale na konci muži stále obdivovali sami sebe a ženy obdivovaly kytaru. Následovaly další písně, celkem jich bylo šest, Peulhové se ani nepohnuli. Neodpovídali. Jak moc po tom Brook a herci toužili, jak moc chtěli tu jejich hudbu jiného světa, vyprávějící čarovné příběhy, zpívající o lásce a radosti - tak už zpívejte! Ukažte nám to svoje tajemství. Peulhové pokračovali v kráslení.

Možná se budeme muset zvednout a vzdát to. Jakým právem zde sedíme? Ale Brook se rozhodl změnit taktiku. Požádal skupinu herců aby začala to co cvičili všichni delší dobu v řadě. Požádal je aby zpívali "ah". Zvuk ah, jen tohle, tenhle základní zvuk vyluzovalý tak dlouho jak to jen půjde, který skupina cvičila celé týdny a měsíce. Zašlo se že to bude snadné. A teď to byla poslední naděje pravdy v Agades.

Skupina začla. Peulhové pořád civěli do zrcátek. Viděl jsem herce váhat, nejisté zda pokračovat. Ale zvuk rostl a rostl - a Peulhové nečekaně vznícili co zrcadla po prvé. Zvuk rostl, začal vibrovat - Peulhové odložili zrcátka a přidali se. Oh, to byl ale zážrak. Jakoby jim zvuk akordil, Peulhové ho vyartili až k nebi.

Adž, z temné nepředstavitelný zvuk dosáhl gisté úrovně, jakoby nikdo nebyl schopen jít dál. Bylo v tom něco strašidelného. Dvě strany se sešly a potkaly na jednom zvuku a přece jako by byly tohoto objevu. Ted Hughes /básník spolupracující s Brooken,/ kdysi psal o zvuku hlubším než jsou lidská slova který otvírá nejhlubší a nejvnitřnější temné síly. Byl to tenhle zvuk? Protože Peulhové náhle přestali.

Ale nabídli nám své písně a své melodie. Zpívali. A řekli Brockovi něco moc vzácného. Viděl totiž otečka, že je na správné cestě v hledání univerzálního jazyka.

Jednoho odpoledne v roce 1953 navštívil mladý básník jménem Allen Ginsberg 1. zenový institut v New Yorku. Prohrabával se knihovnou, výtvarnými díly, deskami, ale nezůstal dlouho. Necítil se dobře. "Bylo to jako v univerzitním klubu, odstrašovalo mne to" řekl později. Ginsberg tehdy zrovna objevil buddhismus ve veřejné knihovně. "Zdálo se mi tehdy že stačí prolistovat knihu o buddhistickém umění a tím to hasne", psal příteli Nealů Cassadymu do Kalifornie. Ale přece jen začal číst, jak opět psal, "trošku o té jejich mystice a filosofii což by mne dříve ani nenapadlo". Přečetl také Eseje od Suzukiho a to, co ho nejvíce upoutalo, byl popis jevu který japonci nazývají SATORI. Ještě před pěti lety zažil Ginsberg vizi - zdálo se mu že slyší jak W.Blake recituje "Och, Sluneční květ!" uvnitř jeho harlemského bytu zatímco venku drtila gigantická ruka modré nebe i staré domy. Satori, uvažoval nyní, "je asi to nejsprávnější slovo pro to co jsem tehdy zažil, a tak jsem se začal zajímat o buddhismus."

Jack Kerouac se také dostal k buddhismu skrz knihovnu. Právě dokončil milostnou novelu Podzemníci, příběh nešťastné drastické lásky. Po třech nocích psaní nevěděl co dělat. Šel jsem domů/, psal později Al Aronowitzovi, "a jen jsem seděl a trpěl. Žal ze ztracené lásky byl tak hluboký, přestože jsem ho vlastně chtěl. Šel jsem tedy do knihovny přečíst si Thoreaua, říkal jsem si, že vyrazím do přírody. Thoreau tak psal něco o filosofii hindů, tak jsem ho odložil a našel si náhodně Život Buddha od Ashvagasy.

To byl tedy začátek. V dalších letech Kerouac cestoval napříč Státy s batchem plným svých nepublikovatelných spisů a jeho zájem o buddhismus vzrůstal. První Buddhova pravda - Život je jen utrpení, mu dala jakousi filosofickou základnu pro pochopení dalšího života. Během návštěvy Cassadyho našel někde Godardovu Buddhistickou Biblii. Přečetl mnohé sutry a dělal si mnoho poznámek i během studia Patandžaliho, Lao Tse, Konfucia a když z toho bylo víc než sto stran, nazval knihu Něco z Dharmy.

11. kapitola z knihy
o historii buddhismu
v americe, kterou
její autor, R.Fields,
nazval:
Jak Labut našla
jezero
(How the Swan Came
to the Lake)

kerouac & zen

On i Ginsberg nad ní pak strávili mnohé diskusní večery. Poté, co se vrátil ke své matce, denně studoval Diamantovou Sutru, učil se i jiné sutry nazpamět a stále s sebou nosil Buddhistickou Biblii. Zkoušel meditovat, pil zelený čaj a když šli všichni pozdě v noci spát, pokoušel se sedět na stole v kuchyni. Ginsbergovi napsal: "Teď vím proč jsem v mládí hrál fotbal a sportoval, proč se mé tělo učilo relaxovat."

Na jaře 1955 odejel do Severní Karolíny k sestře. Během dne kácel dříví, čistil půdu, v noci studoval a seděl. Z poznámek se pokoušel sestavit dokonce tři knihy, Něco z Dharmy, Probuď se - Životopis Buddhy, a Buddha nám říká..kolekci překladů a myšlenek o buddhismu. Nic z toho samozřejmě nebylo publikovatelné, ačkoliv překlady by mu nakladatelství Filosofická knihovna vydalo, kdyby mohl Kerouac zaručit minimální odběr 600 výtisků po třech dolarech padesáti.

V červenci 1955 se ale štěstěna přiklonila tváří: Malcolm Convey konečně přesvědčil nakladatelství Viking vydat "Na cestě".

Allen Ginsberg po prvé četl Kvílení v Šesté galerii v San Francisku v březnu 1955. Kerouac tam byl také, seděl na bočním balkónu a pil. Básně hlasitě komentoval. Tehdy začala jakási San Franciská "renesance", kromě Ginsberga zde četli své práce i jiní básníci, např. McClure, Lamentia, Philip Whalen, Gary Snyder a všichni si jasně uvědomovali, že se tu tvoří něco nového, životaschopného. Kenneth Rexroth, překladatel z čínštiny a japonštiny, postupně dával básníky dokromady. Jak později Ginsberg řekl Kerouacovi, "měl jsem tehdy dojem že Snyder je jediný nyslící tvor na světě."

Snyder tehdy Ginsbergovi i Kerouacovi připadal jako ztělesnění "východního" člověka. Snyder vyrostl na farmě u Seattlu a jako kluk trávil mnoho času u vodopádů a v horách. Náhodou pak zašel do muzea v Seattlu kde zrovna vystavovali čínské tušové malby. "Otřásl to mnou", vzpomíná později, "všechno vypadalo jako v krajině mého mládí" vodopády, hory, stromy, mlha."

Snyder pak studoval na stipendium lingvistiku a antropologii, a kolem roku 1949 se začal zajímat i o buddhismus, hinduismus, tao a konfucismus. Náhodou se také potkal se studentem který byl krátce žákem japonského mistra Senzakiho. V roce 1951 pak Snyder náhodou našel výtisk Suzukiho Esejí o zen-buddhismu. "Co mne vzrušovalo," řekl později, "byla přeměna původní mahájánové filosofie taoismem a čínskou tradicí. Bylo to dokonalé kulturní SETKÁNÍ a zrovna v té době také žili největší čínští básníci - mnozí byli osobními přáteli zenových mnichů. To mne fascinovalo".

Snyder se učil sedět a meditovat podle soch buddhů a bodhisatvů a pomalu se pomocí bolestí a obtíží učil správně sedět. "Samozřejmě jsem nečekal nepřetržité satori ihned jak se naučím správně zkřížit nohy", říká, "ale byl jsem si vědom, že i primitivní lidé i zvířata dokáží dlouhé hodiny vydržet bez hnutí, a že tedy sezení je něco docela přirozeného."

Po ukončení semestru odejel pak do Indiany pracovat jako "hlídač požárů". Moc si to pochvaloval, psal do Zen Notes v roce 1955: "Mohu to vřele doporučit každému kdo se nebojí té trochy nepohodlí. Jsou tu louky, lesy, vodg, hory, květiny, ledovce, mraky. Zjistil jsem že naprosto nejvýhodnější dobou pro zazen, sezení v pozici, je doba mezi půl pátou ráno do osmi."

V roce 1952 se Snyder zapsal na univerzitu na studia orientálních jazyků: rozhodl se studovat japonštinu (protože od Suzukiho věděl že tradice zenu je v Japonsku stále živá) a čínštinu, aby si mohl číst klasiky v originále z první ruky. Když ho Ginsberg a Kerouac potkali, žil v Berkeley v malé chatrči sotva kilometr od baráčku ve kterém bydleli čerstvý absolvent angličtiny Ginsberg a tramp Kerouac. Ten pak o té chatrči psal v Dharmových tulácích (Snyder se zde jmenuje Japhy Ryder): "e bylo tam nic než důkazy o tendenci Japhyho žít chudým mnišským životem. Žádné židle a stůl, jen rákosová předložka, v rohu pověsný ruksak s vyleštěnými pánvemi které do sebe zapadaly..pár bedniček od pomerančů naplněných knihami, některé v orientálních, všechny velké sutry, kompletního Suzukiho a čtyři svazky japonských veršů haiku. Stolek také z několika beniček, a na ně se kouřilo ze šálků čaje, zatímco jeho hlava se skláněla nad čínskými znaky básníka Han šana."

Kerouac, Ginsberg, Snyder i Whalen trávili mnohé večery popocházením z jedné chatrce do druhé "po společných obědech, za spousty společného psaní, mluvení, nebo jen procházení se kolem", vzpomíná Whalen. Každý z nich četl z Blythovy sbírky koanů a veršů starých číňanů, každý z nich zkoušel psát poezii sám. Vyjádřeno Ginsbergem, "Konfrontovali jsme Dharmu a koany spontánním jazykem".

Ginsberg stále vzpomínal na svou vizi. "Nikdo z nás toho o zazení moc nevěděl, bohužel. To byla ta tragédie. Kdyby nás tehdy někdo naučil jak sedět, jak narovnat páteř a jak dýchat, byl by to pro nás obrovský objev."

Dokonce i pro Snydera, který pravidelně meditoval na spacíku, a Whalena, který seděl příležitostně, byl buddhismus především "vědní" a filosofickou disciplínou. Kerouacovo sezení pak obzvláště: "nedokázal sedět víc jak pár minut", vzpomíná Whalen, "měl kolena zničená z fotbalu a nikdy se nedokázal správně posadit. Pokud se mu to na vteřinku podařilo, nedokázal se zbavit stálých myšlenek - byl příliš nervózní."

Kerouac tak zůstal posléze jen jakýnsi diskusním přítelem. Jen málo z jeho ostatních přátel si bylo vědomo jeho vnitřního vývoje a ovlivnění buddhismem. Samozřejmě, i mezi kamarády bylo mnoho "diskusních" rozdílů, např. Kerouac vyznával první pravdu o "utrpení" a považoval Ginsberga a Snydera, kteří s ním nesouhlasili, za literáty a intelektuály.

V roce 1956 bydleli Kerouac a Snyder na údolí hor Tamalpais, a právě zde napsal Kerouac Popis Zlaté Věčnosti, nejčistší a jenupřímější vyjádření jeho katolického buddhismu. Řekl o tom: "Snyder mi tehdy řekl: V pořádku, Kerouacu, je nejvyšší čas sepsat něco. Tak jsem to psal, ale tužkou, protože to mělo být přece hluboké a neměl jsem právo být spontánní."

V květnu 1956 odplul Snyder na stipendium do Japonska. S výjimkou krátké návštěvy v roce 1958 pak v Rinzai klášterech strávil dalších osm let. Účastnil se sešnin, poslouchal přednášky mistra Sešō Ōdy. "Mistr byl nejtišší a nejdrobnější člověk jakého jsem kdy viděl. Mluvil tak tiše, že mu nikdo nerozuměl. Po několika letech jsem se pak náhodou sešel s jedním mnichem, který se Snyderovi přiznal: 'Pamatuješ na přednášky které nikdo neslyšel? Já je teprve teď začínám slyšet.'"

Kerouac byl ale mezitím v New Yorku a pral se s úspěchem o kterém tolik let snil. Na cestě bylo po deseti letech od doby vzniku vydáno, kritikou dobře přijato. Kerouac byl oslavován, vynášen do nebes, ale i zesměšňován a očernován. Neposloužilo mu to. Nezřízeně pil, a ač s úspěšnou knihou v kapse, stále nenacházel vydavatele pro Dharmové tuláky, Podzemníky, Realovy vize, Dr. Saxe. Jeho vydavatel chtěl jen další pokračování "cesty". Dharmové tuláky vytukal Kerouac za deset dnů v domě matky. Jako byla "cesta" vykonstruována okolo postavy Beala Cassadyho, "tuláci" se točily okolo Snydera. Ale byl tam i vizionářský sen Snydera o šedesátých letech:

"Vidím ruksakovou revoluci, kdy tisíce a desetitisíce mladých Američanů putuje horami, smějí se, dělají děti šťastné a starce uvolněné, své dívky spokojené, vidím všechny ty zenové Silence sepisující básně které se zjevují v jejich hlavách jen tak, bez důvodu, ale i z podivného nutkání uchopit tu vizi věčné svobody a předat ji druhým. Budeme vlastně jedno nepřetržité zendō, jeden obrovský klášter kam budou lidé chodit meditovat, kde budou party mnichů popíjet čaj a diskutovat, vidím jejich ženy a děti, malé chýše jako v dobách Puritánů..."

Toho dne, kdy byly vydány Dharmové tuláci si Kerouac, Ginsberg a Orlovsky udělali majdan a uprostřed něho Kerouac bujaře zatelefonoval Suzukiho, že by se rád zastavil na návštěvu. Na Suzukiho otázku kdy, zařval Kerouac do telefonu TEDI, sebrali se a jeli na západní 94. ulici. Kerouac o tom napsal:

"Zazvonil jsem, ale nic. Zkusil jsem to tedy třikrát dlouze a pomalu, a pak přišel - maličký muž pomalu procházející dlouhou chodbou se spoustou knih, měl dlouhatánské řasy takže jsem si v duchu říkal je to jak o se tvrdí v sutrách, že Dharma obtížně zakořenit ale tam kde se jí to podaří, roste hustě a pevně a nemůže být vytrženi zlatým démonem Tathagatou. Doktor Suzuki nám udělal čaj, velmi silný a tmavý, asi předem věděl kam nás uadí protože pro každého z měl jiné křeslo jinak umístěné, a koukal na nás a pokyvoval hlavou, zatímco já jsem silným hlasem (protože nám řekli že neslyší dobře) položil otázku: Proč přišel Bodhidharma do Číny? Neodpověděl. Řekl: Vy tři mladíci, tady sedte, a zatímco já uvařím čaj, pište básničky. Pak nám ten čaj přinesl v jakýchsi plytkých šálcích a řekl abychom ten čaj nikdy nezapomněli. Když jsme odcházeli, vystrčil nás na chodník ale pak se začal chechtat a ukazujíc prstem, připomínal: Nezapomente na čaj: Řekl jsem, že bych s ním rád strávil zbytek svého života a on odpověděl: Nikdy, a zvedl prst."

+++++

Doporučená četba:

Jack KEROUAC: On the Road (Viking, 1959)
 The Dharma Bums (Viking 1959)
 Mexico City Blues (Grove Press 1959)
 Desolation Angels (Coward-McCann 1965)
 Scripture of Golden Eternity (Corinth Books 1971)

Allen GINSBERG: Howl and other poems (City Light Books 1959)
 Allen Verbatim: Lectures on Poetry, Politics, Consciousness (McGraw-Hill 1974)
 As ever: collected correspondence of Ginsberg and Neal Cassady (Creative Arts 1977)
 Journals: Early Fifties, early sixties (Grove 1977)

+++++

Gary SNYDER je aktivním členem zenové skupiny v Nevadě, Californie. Philip Whalen je zenovým knězem s zenovým centrem San Francisco. Allen Ginsberg je nyní žákem tibetského mistra Čogjama Trungpa Rinpoche, a spoluzaložil s básničkou Anne Waldmanovou Skolu netělesných básníků Jacka Kerouaca při NAROPA Institutu v Boulderu.

NAROPA Institut je od roku 1974 střediskem mladých i starších amerických básníků, pokračujících v tradicích spontánní neidatavní básně.

V červenci 1982 NAROPA Institut pořádá mezinárodní konferenci "25 let Na cestě: Život a dílo Kerouaca".

DISCO LÉČÍ

XEROX

ROCKOVÉ TOUHY

aneb KOPÍRÁK všedních dnů
aneb amateur je pyšný na
svůj cyklus rock- snů !!!

JSEM VÍTEZ /sen z 19.8.1982/

Asi ve Vídni u někoho ve velkém přepychovém bytě je mejdan, spíš jakési shromáždění různorodých lidí, několik dětí, pár dospělých a desítky generačních vrstevníků na různých stupních rozvoje duševního i zбоhatlického /dá se poznat dle oblečení/. Je tam můj otec, Helena, něco bigbýtových známých, dost neznámých slečen, pár staře vypadajících muzikantů s pleškama /něco jako Oregoni a Wallcott/ a ti se po chvíli běžných konverzačních exhibic převážně v němčině ale také ve francouzštině a angličtině /přičemž v průběhu celého večera několikrát vyjde najevo že osoby dotazující se mne na různé věci cizími jazyky pak mezi sebou prohodí něco v češtině a rychle se domluvíme mateřštinou/ dají do hrani.

Zní jim to docela hezky, hrají na různé staré a dost divně vypadající hudební nástroje strunné i smyčcové, chvilčkama je to jako Bach či Mozart v Oregonským provedení, ale chyběj jim tam perkuse. Davím se zrovna s jednou francouzskou anglicky, ale nevydržím, popadnu svůj kongo který mám s sebou a ani nesundávám jakousi náhradní kůži kterou si při cestování chráním tu spodní, kubánskou. Tluču jim do rytmu, ale když ke mně vyšlou několik povzbudivých pohledů a když slyším a pak i vidím že se všichni začínají shromazďovat do půlkruhu okolo nás, rozjedu se, a ač jsem se zvukem kongu nespokojen, mlátím do toho o 106 a předvedu docela parádní sólo, spíše rychlostní než "kvalitativní", ale jim to nevadí, při finále už řvou, hraju sám, dokončím a jásot a potlesk, lidi se pomalu rozcházejí, někteří si zkoušejí ťukat na kongo a ptají se jak a co, jako obvykle. Chvilku jim povídám, pak zůstane jen ta francouzka a vyjde najevo, když se votočí a něco odpoví další dívka, že je z Vinohrad. Chci se rozloučit, protože mi pojede vlak, ale otec i dívky a náhodní známí mne přemlouvají ať jedu až v pondělí ráno a dohadují se kdo z nich mne vezme autem na nádraží.

Je už pozdě odpoledne, děti jsou unavený a protivný, několik matek se snaží jim ukuchtit ve velikánské kuchyni něco do chřtánek. Najednou se ozve pronikavé zvonění, domácí znervóznějí a vykládají něco o partách teroristů kteří znepřijemňují život místní čtvrti. Rány na dveře, klik, nadávky v němčině, já se nebojím a otevírám. Dva velicí a silní, ostatní obvyklí zakomplexovanci. Obejde se to tím že je překvapím a nabídnu jim táč s chlebičkama - neznají mne a tak bastej chlebičky a my v bytě se radíme co dál. Ale než něco vymyslíme, rány na dveře, kámen do okna a řinkot skla atd. Vyrážím na ulici a řvu na ně ať toho nechají, že jsou uvnitř děti, trochu jim vezmu dech, asi odpor nečekali, ale sotva zaklapnu dveře, báb, další okno venku. Vyběhnu ven, doběhnu ke zdi která odděluje malou zahrádku od chodníku na ulici. Po malém dohovoru - smějou se mi - už se přestávám ovládat, ohlídnu se, popadnu tesařskou kramli a zvednu ji do výšky: jestli toho okam-

žítě nenecnáte, uvidíte! Máchám kramlí do vzduchu, pár jich seskočí ale ti dva nejsilnější se uchechtávají a tak se chvíli počtuchujeme, ale oni jsou stále drzejší a tak začnu kramlí zabodávat do zídky tam kam pokládá ruce. V tom některý jiný chuligán vhodí další šutr, řinčení, z domu se ozve řev dítěte a já se neznám a s řevem Vy jste to chtěli zabodávat kramlí jednomu a než se vzpamatuje i druhému do dlaně. Zařvou bolestí a překvapením, vytáhnou kučly a je to tu, boj na život a na smrt. Jenže já už se neovládám a protože asi nečekali že to vezmu tak vážně, prvněmu zabodnu kramlí do hlavy a když padne, řítím se na druhého. Ten mě chytí dlaněmi za nohy, ale kramle je delší a podřadí se mi ho zasáhnout. Jenže on mne stiskne a vytlačí ze mne dech tak silně, že zoufale máchám kramlí dozadu a doufám že se trefím a taky nakonec jo. V domě se ozve jásot, zbytky party běžej pryč.

Jsem uprostřed stadiónu, jako v kotli, tak 150 000 lidí, na rampě mezi kamerama, japonští kameramani mne přetírají pudrem a vysvětlují jak poboží záběry za sebou, reflektory nasvítěj nějaké disco dívky a na monitorech pak běží úvodní film, povídáme o hušbě a deskách, přý byli nedávno v Číně a točili folkor, moc jim závidím. A je to tu, jásot davu, nádherná japonka coby konferenciérka předává bronzovou a stříbrnou medaili, a reflektory znovu zhasnou a na monitorech běží reklama. Teď už přijdu na radu já, jsem vítěz, jeden kameraman mi předává coby osobní dar /bůhví co ještě dostanu oficiálně/ kazetu nacvaknou sbírkou starých asijských bankovek, čumím na to, on vysvětluje, znovu šumení vzrůstá, reflektory se rozvěcej a přijde slavnostní okamžik dekorování vítěze.

Tralala. Po dvacetišesti snech sebraných v knize SEN A SKUTEČNOST a vydaných dohromady s fotkami ze zájezdu AMALGAMU do Karlových Varů se mi rockové sny, i když už v menší hojnosti, zdály dál, a tak jsem jách všech šestnáct vydal v druhé knize snů s doprovodem fotografií z rockového festivalu v České Třebové.

Pak žádný hrní nebylo, ale po věrejší první zkoušce s Jakubem a před začátkem sezóny zkoušek s Hruškem /jakož snad i před vizí říjnové přednášky o Japonsku v Ostravě/ jsem si "vyzdál" hořejší sen Jsem vítěz.

Návrh pro vynálezce: je třeba sestrojít minikameru, která by nějak v daném okamžiku "přelobila" vizi zrovna v mozku převládající a hned jako Polaroid vyplivla fotku snu. Ovládat by se to mělo na pokyn očních víček nebo tak nějak. Ten, kdo by to měl a naučit by se ovládat své sny, by prostě v daný okamžik vydal povel, kamera by zaregistrovala a sen, daný okamžik snu, by byl zvečněn. Óóóó, to by byla nádhara.

Tvrdím, že jako sci-fi a komixy ovlivnily vývoj mladých generací nejen v USA ale i na západě / a několika jedinců i jinde/ a hrou komenského formou je tak připravil, na budoucí svět kalkulacek a Space Invaders a kosmické lety, knihy fotografií snů by pomohly rozvíjet fantazii člověka a otvírat dveře do dalších světů: přinejmenším by alespoň pročistily ucpané české pory lidí, jejichž jediným východiskem vnitřních přetlaků je pobyt v restauracích atd. Rozvoj názorů na sex, ženské hnutí, sci-fi/a jiné/ na západě totiž stále víc prohlubuje propast "železné opony" a dělí svět neúprosně a dokonale.

Zaplatpám za rock a desky na burze, katastrofické a detektivní filmy a pár knížek. Zaplatpám za Zappa a jeho dokonale mapování amerického života.

Když se obecenstvo po opětovném úpěnlivém domlouvání ráčilo zklidnit a pustilo Vladimíra Mertu ze scény, když světla pozhasínala a trávou klopýtaly davy, hlouček sovětských turistů zmáčkli gammočku, sebe navzájem a začal vytáčet ruské kolo za nekonečného zpěvu populárního hitu Paula McCartneyho. Hop, hej hop, vriskaly děvočky(i malčiki) a poskytly protipól k zamýšlení: čím se liší "folk" od obyčejné písničky?

Dva poslední červencové dny žhnuly horkem. Kopule menšího stanu z majetku Hudebního divadla v Karlíně, bývalý stan rodiny Kludských a posléze Dílny 24, byla již opět sešita. Embéčka i dodávky svázely účinkující a aparaturu. Pořadatelé si budovali improvizovaný posez. Požárník zaujal výhodné místo v první řadě. Dívky si popotahovaly vzdušné šaty bez ramínek. Hoši chodili nahore bez. Atmosféra byla slunečně unavená, ale očekávající. Všichni byli těhotní - vypitým pivem, nacerpaným sluníčkem i očekáváním věcí přastích.

FOLK ve stanu, tak se jmenoval dramaturgický pokus nadšenců z brněnské party kolem Bodláka Vondráka Poláka a Pavla Váného. Brněnský park kultury poskytl potřebné administrativní zaplácení, stan byl zapůjčen "za darmo" - rozuměj "za opravu" spodních dílů a ta stále kolem 16.000,-, máničky vyměnily kytary za kladiva a za pomoci Barkaso postavily stožáry i stan a mohlo se začít: léto má v Brně, na plácku hned za kolejem, kterým se říká "Tauferký" (jako "Kohoutky" a "Leninky") kulturní centrum, které plně odpovídá současnému stylu. Co si neuděláme, to nebudeme mít. A tak hrrr na to a vida, ono to jde.

Den první, který začal podle plánu něco po šesté hodině, měl ve své první polovině dost času a tak se vesele přidávalo, dlouze uvádělo i ladilo. Olomoucká Plínazmonyje nezklamalo ty kteří ji znali a příjemně, nenásilným inteligentním humorem překvapila ty kteří o ní dosud jen slyšeli nebo četli. Pavel Váně typickým způsobem zapěl pár svých staronových hitů, Bodlák Vondrák Polák s flétnistou Němečkem už profesionálně předvedli jak jim hezky moravsky narost' zobák, místní rodák a kaskadér písničkářsky pobavil. Jenže čas utekl a najednou ho bylo strašně málo. Pražáci Noha Kohoutek Marek pak vtrhli na pár plošinek položených na udusané zemi, nasadili tempo a střídavě oblažně přemlouvali publikum. Olda Janota přijel akorát včas aby ukázal tři holky které přivezl svým Fiatem, naladil a svým janotovským způsobem si popovídal s dvanácti-strunnou kytarou. Líbil se. Vladimír Merta si připravil salát textů, kytaru, harmoničku, a zazpíval několik písní, které navrch okořenil potencionálním hitem pod jménem Velký Mimoň.

Když se obecenstvo ráčilo rozejít, účinkující se odebrali částečně domů a částečně do pověstné vinárny Ambra, kde zkonsumovali něco dvoudecí a kol, aby se podívali, jak se chovají a oblíkají dívky v Brně. Ubytování na kolejích sice (recepční) bylo předem očernováno (přepadně vás černocho na chodbě, děte se na ten pokoj radši podívat), ale proběhlo v klidu, pohodě. Jen Merta podlehl lidem ze SSM a do rána jim v úzkém kruhu hrál a zpíval. Jeden ze SSM byl jednička. Knír, výška asi 188 cm, váha kolem 120 kg a objem břicha tak 150 cm, objem lýtka větší než obyčejné stehno, v jedné ruce meloun, v 2. lahvač, pohodlné kraťasy a slovo v hlase svědčícím o tom, že

se vyzná: jak v popohánění těch kteří jsou od toho aby pracovali tak v kariéře kterou dělá a jistě ještě udělá.

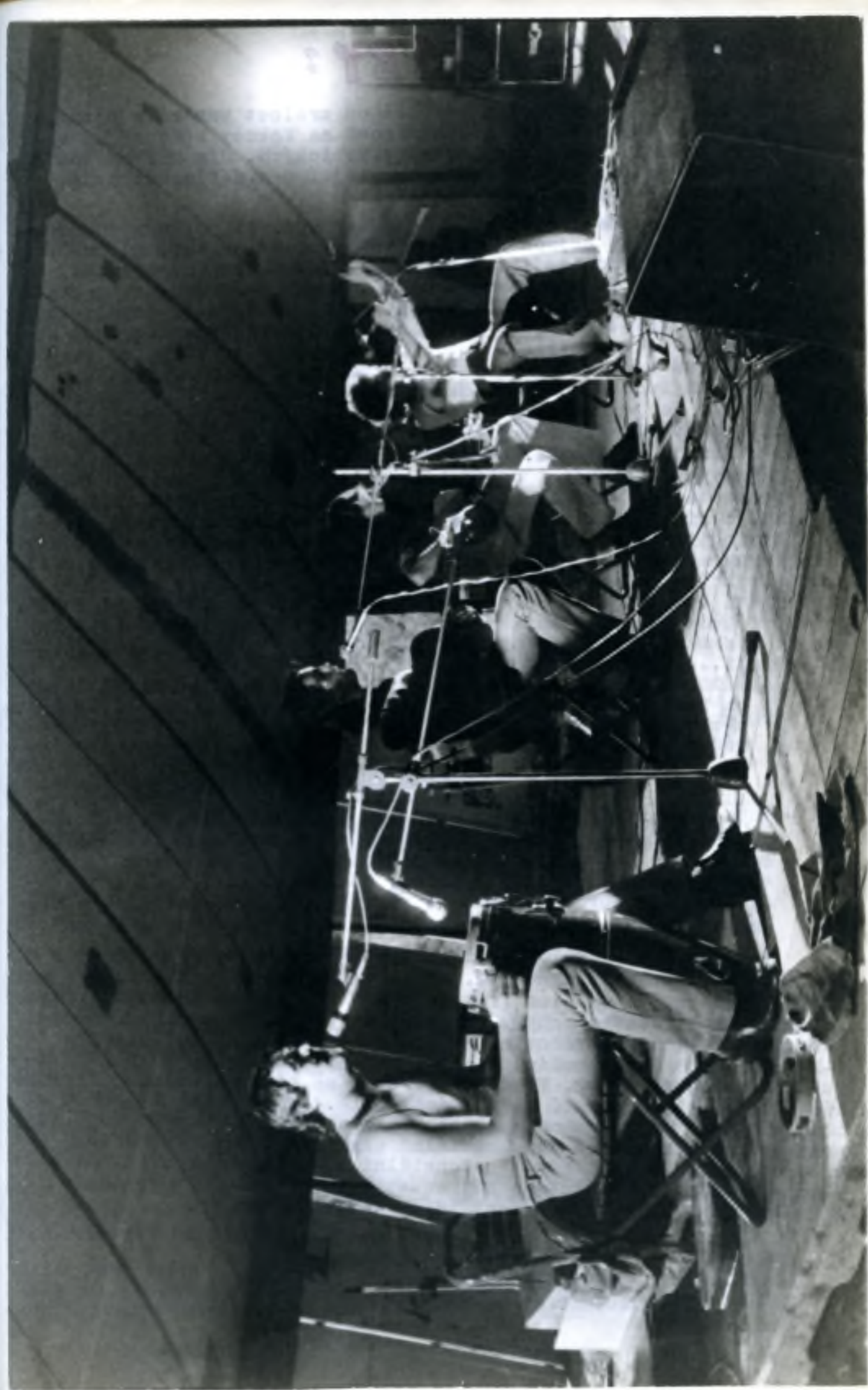
Den druhý začal procházkou do města, brněnsky "do štatlu", zjištěním že zeleniny mají více, pokračoval obědem za velice lidové ceny v restauraci "Čtverec" (IV. cenová skupina, játra na slanině s křenem a okurkem za 6.60, ledvinky s rýží za 5.50, kořala za 0,90 atd) a vytažením bílých těl umělců na zelený trávník blízkého koupaliště (voda vynikající, prostředí ušlo, rohlíky k párků extratřída, slečny po chvíli rozkoukání ušly, ač to z počátku vypadalo že si, my muži, otočíme hlavy, kolik jich procházelo kolem nás, v bikinách, opálených, moravsky urostlých) a snahou shlédnout film V zajetí rytmu. Jenže ten promítali od tohoto týdne až večer. Na sovětský Akvanauti jsme opravdu jít nechtěli. Takže zpátky ke stanu, usvědčit kubánské turisty zpívající Guanatanamoru ~~na~~ brněnské opily mladíky vyjící brněnskou Za Lužankou že na Moravě jsou zpěváky všichni, nedočekat se do šesti uváděcího dr. Kravky a postupně v průběhu večera trpět obavami, jestli to i dnes vyjde všechno jak má b. t. On totiž Merta měl v 5 hodin poprvé vyjet odněkud ze Zplzně z vernisáže, takže před devátou už všichni koukali na hodinky, ale štěstěna a ředičské umění stálo při všech a úderem deváté přijel k naplněnému a dobře ufolkovanému stanu i makrobiotik Merta, nakrmený naloženým obilím s okurkou, která tím horkem mírně zkvasila.

Všechno dopadlo líp než se očekávalo. Nikdo neví proč a jak, ale od prvního vystupujícího přes Váného, Na PRAHU, Janotu i Mertu, všichni podali vrcholné výkony. Zvuk byl vynikající. Publikum hltilo texty neúnavně a přepozorně. Atmosféra jednicková. Pohoda.

Tento způsob folku zdá se mi poněkud dokonalejším, říkal jsem si. Ve chvílích kdy Merta zpíval ne humorně, ne poetické, ale současně smutné písničky - stačilo jedno slovo "emigrant" a celý stan věděl o čem je řeč a kde tlačí bota, ve chvílích kdy Noha křičel své texty za závojem úpornou silou a s vášní, která pronikala obratly páteří půlkruhovitých nad naplněného stanu, ve chvílích kdy "bodláci" účinně zozezpívali "sál", ve chvílích kdy zlý Janota rozsával ostrými akordy svou zlost nad světem a sebou samým, v těch chvílích stan nestál mezi rozkopanými ulicemi téměř maloměstského Brna v uvozhřeném Československu kde za rohem dostali citróny a fronta vypadala že nikdy neskončí, mezi nepořádkem, na trávníku obroubeném nepořádnými výkopy, ale někde v mytologické zemi kde lidé jsou smášenliví a milí k sobě navzájem, ale ne proto že se to má, ale proto že je to samozřejmé. Ten umí zpívat, ten zase líp hrát, táta má moc hezký šaty a ten tam vzadu dělá moc fajn fotky? nikdo nikomu nic nezáviděl, všichni se uznávali, každý věděl o druhém a přece nic nevnímal, protože zapomněl na svět a vesmír, protože vesmír a svět se smrskly do rozměru jednoho zaštupevaného stanu po Kludských. Protože přece jenom jsou lidé krásní. Nikdo neví proč a jak, všechno dopadlo líp než mělo.

Chachachachá! A stan, jako v životě, bude zbourán, protože bude v Brně Velká cena a tedy moc cizinců a tedy by to dělalo "ostudu" a tedy pryč s tím. Proti gustu žádnéj disputát. To je ta česká reálná socialističnost, a tak si to nikdo nezopakuje a Hudební divadlo v Karlíně bude mít stan opravený.

Aspoň něco hmatatelného zůstane. Co zůstalo v hlavách a duších a pamětech těch dvakrát osmi stovek folkových příznivců? Kdo ví. Třeba nic a třeba něco přece. Jako voda v řece. (Ve čtverci i na kolejích měli hrozně zadělané WéCé). Hough.

VÝPISKY Z ČETBY:

/tentokrát znovu doevědčující všeobecnou zralost poměrů a bordelu jakož i jablek chystajících se dopadnout na kokosy budoucích Newtonů světa nikoliv fyzických nýbrž psychologických. Čím hůř na tom je revoluce "technologická", tím jsme zralejší pro defloraci svých egoimpregnací! Revoluce myslí se blíží!/
XXX - Ukazuje se, že člověk má i další schopnosti, o kterých dosud ne

nevěděl a jež nejsou uskupeny ve smyslové orgány. Můžeme vnímat ozáření ionizujícím paprsky - laborantky na RTG odd. vnímají kdy je aparatura v chodu. Posádky ponorek si vypěstovaly extrémně jemné slyšení na dálku. Existuje možná i smysl pro prostorové rozmístění... je tu problém pravo-levé orientace. My odhlykly potlačujeme, avšak s motorickými centry převažující ruky souvisí řečová centra. A tak vzniká otázka zda nelze vypěstovat dvě nezávislá řečová centra?.. Ovládnutí těla začíná tělesnými cvičeními, ale to je jen začátek. Člověk se může naučit ovládat nejen pohyblivost svalů, ale i jejich výživu a činnost těch vnitřních orgánů které ji zajišťují. Posilováním duševních vlastností získají lidé návyky umožňující ovládat i svalové napětí, pocity, postoje. ...V podstatě jde vždy o využívání po tisíciletí známých indických praktik, o nichž dnes víme že se zakládají na mechanismu objeveném ve fyziologii Pavlovem, totiž že pochody v těle jsou řízeny především nervovým systémem. Budoucnost ukazuje možnost aktivního řízení tak důležitých pochodů jako je strach, únava, usínání, spánek a probouzení atd. Lidé se o ovládnutí těla snaží, dopouštějí se omylů, avšak do budoucna se rýsují perspektivy spojení Pavlovské fyziologie se zásadami, které formuloval již před 2000 lety indický jogin Patandžali...

- GIGO, z angl. garbage in, garbage out, doslovně přeloženo smetí dovnitř, smetí ven, jinak - budeme-li hloupí, nebude nám nic platný sebedokonalejší rozhovor s nejvýkonějším počítačem...

Mrázek a kol.: Kde začíná budoucnost
Naše vojsko - Máj, Praha 1982

XXX - Toto obsahovaly bedny americké 24 leté skladatelky Swado: japonský gong, dřevěný tibetský buben, osm kusů balijského gamelanu, tamburíny, příčné píšťaly, ručně zhotovená kopie středověké harfy, malý xylofon, dětský klavír, indické flétny, bonga, akordeon, íránská píšťalky, kazoo, marakas, různé kovové kousky a plíšky, speciálně laděné cow-bely z Kodaně...

-- Moše FELDENKRAIS vynalezl systém pohybů aučící své žáky v Paříži. Stříbrovlasý izraelita, během války jeden z nejvýznamnějších fyziků, poté např. šampion Francie v karate, zavedl dnes už světově známou vědu tělesného pohybu. Z počátku byl ovlivněn Alexandrovou Technikou tělesného uvědomění /které holdovali i např. Huxley a G-B-Shaw/, ale dnes používá vlastní systém a má mnoho žáků a instruktorů po celém světě. V zásadě pracuje se zdokonalováním přirozených funkcí a schopností každé části těla. Je to jakási přeměna chápání činnosti a funkce každého svalu až k bodu, kdy se tělo bude pohybovat s minimem energie maximálně efektivně. Konečným cílem je něco co Feldenkrais nazývá "otenciální stav těla a mysli". Jako v Tai-či-čuan, je to metoda kdy neustálým opakováním a cvičením se zlepšují a zkvělitují mentální a tělesné pochody.

J.Reilpern: Conference of the Birds,
Faber and Faber 1977

Přeje si někdo ještě revoluci?

Toto jest pozdrav až z dalekého rakouského městečka študáků a slavného těsta - Lince. Zdraví beznadějný freak Den Macků, jenž by tak rád na pivo do Budějic, ale nechtěj ho pustit. A tak píše dopisy plné blbinek. Vizte:

Či is the pol /či je to pól?/ New Yorku! We will: get there, get him! My ho dostaneme a pak přeměníme na jižní! South rock an pole! /Marko Polo/

..Rolling Stones nepřekvapily, Frank Zappa je! normal a kdo mne překvapil byla Itálie když porazila Brazílii...

..a já tady lánanou němčineou spojenou s českým přízvukem.. das is this? Nein, das ist nix, O.K., Oskar Kokoschka. OK airlines. OKA se míhají...

Ale co, děšť, vzal to nešť, dopadá, na naši planetu. Planeta v sametu, já s tebou zametu, pojedem v náletu letovat. /Flikovat, drátovat/ Hrnce dvorky svorky i poblouznilce. Letují letuješ letují letušky žertují s pasažéry.. Planeta v sametu, vezmeš to či tu, pro strýce pro tetu, pro sířoty, kolo kolo mlýnský za čtyři římský, roma-oma-na, haba daba, ra...

Den mezitím skoro dokončil studium malby na Linecké výtvarné akademii, chodil nahatý podél Dunaje, povil druhou dceru, a blázní dál životem sladce a vzrušeně.

Halo pane Marko Charku, totiž velmistře velocypedů a decibelů, Melkore vinohradských luho a sadů, majiteli klíčů a tří ženských pochviček, svět živých věcí v Tao ce tunguzských dimenzí.

VE SVĚM HLEDÁNÍ DR. JARY CIMRMANA SE DOSTAL
DEN AŽ DO SARAJEVA. V GRAŽU MUŠEL
PŘESTUPOVAT NA LOKOMOTIVU - VLAKVEDOUČI JEJ
Z 1. TŘÍDY PŘEŘADIL NA MÍSTO TOPIČE.
KDYŽ VYSTOUPIL, ČEKALO JEJ
PŘEKVAPENÍ.....

.... V NÁDRAŽNÍM ROZHLASE SE OZVAL HLAS..... ALE O TOM AŽ PŘÍŠTĚ -
JAK DOPADNE SETKÁNÍ DENA S RYCHLÍMI ŠÍPY? JE JARA NA JADRANU ČI
VÍNŮVALDU S PANEM JAHNEM? MÁ DEN ŘIDIČSKÝ PRŮKAZ? WAST IS
KAZIK.... TO VŠE V AREÁLU : DEN A SEN ÓDR SEN A DEN
SENDEN - NOVÝ DRUH MUZIKY - ASI JAKO.... ŽEN-ŠEN, TAN-ŠAN... atd

UKLIDNĚTE SE HUDBOU

radí amateur a předkládá seznam desek jejichž poslech zúsliechtuje mravy a činy. Až pojedete někdo z vašich známých ven, zkuste si nechat přivést něco zajímavějšího než Queen, Zappu, Beatles, AC/DC!

Brian ENO - AMBIENT MUSIC /vůkolní hudba by měla vytvářet prostor a čas pro myšlení. Musí se přizpůsobit mnoha úrovním myšlení, musí být zároveň nevnímátná i zajímavá./

No 1: Music for airports

No.3: Day of Radiance /LaRaaji/

E.L.Gordon /LaRaaji/: Celestial Vibrations /elektrifikovaná citera - autoharfa, hraná mnoha různými styly a způsoby/

Petr HAMEL - Bardo

- Nada

- Colours of Time /člen meditativní skupiny Between i solový instrumentalista Hamel studoval lidovou hudbu na mnoha kontinentech. Improvizuje na klávesové nástroje a syntetizéry./

Čaitanya DEUTER - Celebration - AUM

- Ecstasy

- Silence is the Answer

- Haleakala /meditativní hudba hraná akustickými nástroji i na elektronice/

Steven Douglas - Music of Cheops /nahráno během tří nocí přímo v Cheopsové pyramidě, solová flétna a jiné dechové nástroje/

KITARO - Astral Trip /syntezátorová hudba z Japonska, nutno slyšet ze sluchátek, velmi komplexní a jemná/

Larkin - Ocean

- To the Essence of a Candle Wind Sung Sounds

/zvuk oceánu a syntetizéru, improvizace na flétny atd/

Charles Lloyd - Pathless Path /flétna, sax, piano a hlas společně s hrou na japonské koto v podání Lloyd/

Schawkie ROTH - Songs of Eternity

- Rainbow Ray of Waters

- You Are the Ocean /velmi populární instrumentalista, hraje na citeru, kalimbu, klarinet a flétny, piano v čínském stylu/.

Tony SCOTT - Music for zen meditation and other joys
/netřeba doporučovat/

Allan Stivell - Renaissance of the Celtic Harp

Do A - Ancient Beauty

- Light upon Light

- Ornament of Hope /známá meditativní skupina, obsazení flétna, gitara a percussion a další exotické nástroje/

Oregon - Music of Another Present Era /typická ukázka hudby skupiny používající sitár, tabla, hoboje, kytaru, esradž, housle atd./

Popol Vuh - Hosanna Mantra

Stephen MICUS - Behind Eleven Deserts

Between - Dharana

- Silence Beyond Time /skupina jako Oregon či Ossian, klávesy, hoboje, kytara, jistý Rožer Janota na flétnu a saxofony, trabas a bubínky a tabla/

E.SCHÖNBERG - Bali Agung /syntetizéry s gamelanem, velmi unikátní a vkusná kajíci/

Paul Winter - Callings /double LP/ - digitální nahrávka hudby a hlasů mořských savců s knihou a množstvím fotografií/

- Earthdance

- Icarus

- Common Ground

El Din Hamza - Eclipse /mistr arabské loutny/

- Escalay - the water wheel

Rai Vasant - Autumn Song

- Ragas of Meditation and Happiness

Alla Rakha - Drums of North and South India

Sačdev - Classical Indian Raga

- Bansuri - indian flute

- master of Bamboo Flute

Ravi Šankar - Learning Indian Music /souprava 3 kazet s knihou, 30 cd

Suhramaniam, Zakir Hussain - Violin Virtuoso

Henry WOLF - Tibetan Bells I, II /vynikající a unikátní LP ve spolupráci s Nancy Meningsovou /

Halveti-Jerrahi Dervishes - Calling Out to Allah /unikátní hudba súfi vokální zpěv Korána/

Kabir Brothers and Ensemble - Qawwali /islámské zpěvy nejvyšší kvality, plné extáze a napětí i klidu a meditace./

Sufi Choir - Kabir Album /pojení hinduistické i sufi tradiční poezie

- Crying for Joy

- Stone in the Sky

Palestrina - The Pope Marcellus Mass and Missa Brevis /hudba 16.století

ENVIRONMENTS - sada LP se zvuky přírody, např.

1/ Pobřeží oceánu - exotičtí ptáci

2/ Zvony - Rozbřesk na pobřeží Pensylvánie

3/ Zápád slunce - záznam shromáždění hippies

4/ Bouřka - Jemný déšť v lese

5/ Tlukot srdce - Větr ve stromech

9/ Jízda na lodi po moři - Karibská laguna

10/ Anglická louka - Noc na venkově

11/ Zimní vichřice - Bouřka na vesnici /každá strana je půlhodiny dokonalého záznamu prostředí a zvuků v hi-fi kvalitě/

Že to znáte? Máte doma? No tak honem, sem s tím!

Máte možnost přivést? Nečekejte a přijďte se pochlubit!

Amateurské centrum, Slovanská 17, Praha 2, tel. 2519093 se těší na vaši návštěvu a rádo by slyšelo! Další dobrovolníci vítáni!

Milovníci dobrých tichých desek zvláště! Přijďte, poradíme, obsloužíme, poslechneme a nadchneme se?

POSLOUCHEJTE

SUM na
páscích

EMGETON

Proboha jenom to nepřehánějte a jezte raději co je k dostání
aneb amateurova

RADA VEGETARIÁNŮM

Úvod: stále víc mladíků a dívek zkouší různé diety či vegety či makrobiotiku. Ale jsa nepoučení /-ny/, kopou to. Když pak zvažně blinkaj nebo kaděj nebo prděj, přisuzují to všemu možnému jinému, jenže příčina je pouze v tom, že jejich tělo bylo vychováno a dlouhodobě přizpůsobeno systému výživy tady, v česku, v zemi vepřové, zelí a piva.

Tedy: NEJDULEŽITĚJŠÍ ZE VŠEHO JE VYVÁŽENOST ! Většinou jíme ne to co naše tělo potřebují, ale to co se jí dle módy, krajiny, očí, výchovy, peněz a času.

Dobře vyvážená vegetářská dieta se všemi potřebnými vitamíny a nerostnými látkami je sice nejlepší jídlo ze všech výživných jídel, jenže v našich zemích NEDOSTUPNÁ! Proto raději kombinujte několik diet dohromady a nic nepřehánějte!

DIETY: Laktovegetariánská - jen mléko, mléčné produkty a vejce. Vegetariáni - žádné produkty zvířat

✱ Makrobiotici - vylučují vše příliš "ying" a "yang", tedy masa, konzervy, vše nepřírodní atd.

✱ Ovocnáři - dle Bible, jen to co spadne se stromů, případně rostlin a keřů /ovoce a ořechy, semena atd/.

Výhonkáři - hlavně naklíčené výhonky a vše syrové

Problémy: Ačkoliv slibují snížení potenciálních infarktů a jiných zdravotních potíží, příliš striktně pojaté diety s sebou přinášejí akutní nebezpečí nedostatku některých součástí stravy.

Nejdůležitější je totiž dostatečná kvalita proteinů. Z dvaceti dvou aminokyselin které tělo potřebuje nedokážeme ještě 8 uměle vyrobit. Ty musí tělo získat z rostlin, ale bohužel, žádná jich nemá všech osm pohromadě. Například pro "ovocnáře" je to zcela nemožné. Přidají-li si k ovoci i luštěniny, mohou tak spoustu problémů předejít, ale kvalita proteinů stejně nebude odpovídající. Dieta převážně luštěninová zase /kromě plynů/ hrozí nebezpečím chemických změn v krvi. Dostatek vitamínů D a B12 je také nezískatelný případným náhražkovým zvýšeným opalováním.

/Co v zimě?/ Makrobiotici mají pomálu vitamínů B2 a C, ovocnáři se snaží oříškama nahrazovat nedostatek B1, 2 a 6. Starosti jsou také s nedostatkem minerálních látek, jako magnesia, sodíku, železa a zinku, jinak řečeno, ovocná dieta je ze všech nejnevhodnější.

Dieta sestávající ze syrové a nevařené stravy je zase, zvláště pro děti, velmi obtížně stravitelná. Bez postupného zvykání si přímým přechodem na makrobiotiku přivodíte leda potíže s plynem, průjmami a břichem. Pro děti jsou některá syrová jídla zcela nesavitelná a vedou až k zpomalenému růstu a vývoji.

Takže: jakákoliv přísná dieta je dietou velmi nebezpečnou.

✱ V českých poměrech, kde není nejen zelenina a ovoce, ale ani koření a větší sortiment nezávadných mléčných výrobků, buďte zvláště opatrní!

Rada: Pokud chcete být vegetariány, prosím, ale postupně, pozvolna, opatrně. Snažte se jíst co nejpestřejší, kuchtěte dle kuchařek a za žádnou cenu nezustante u obliby kečupu polité povařené sterilované zeleniny s nějakou přílohou.

medebewoonster. Ze is (meestal) een stuk jonger, heeft zware tijden achter de rug, de problemen zijn nog niet afgelopen en ze heeft nóg meer geduld, steun en warmte nodig als wij allemaal al nodig hebben, die al veel of wat langer van t(e)huis wegzijn. Jullie kunnen er ook over denken om twee (wel ja!) weglompmeiden in huis te nemen:

CO TO MÁTE ZA VLÁDU?

ptaly se holanďanky, vždyť tady nemáte co jíst? Obchody jsou prázdný - nebo snad celý národ hubne? Vždyť prvním úkolem každé vlády přece musí být zajištění "stravy" pro ty kteří na ni pracují?

Proč nás počítat kontrolují ti vaši policisté, kroutily hlavičkama na jeřka či do žlutozelena nabarvenejma a zadkama v kožené lesklých přiléhavých kalhotkách nebo silnejma holanďekjma nohama krev a mlíko a sýry v supermoderních "mini"?!?

Byly to studentky) a studenti (amsterodamské výtvarné školy které zoufale hledaly po Praze dobrou výstavu, rovné chodníky, neolešninované baráky a citrony. Slíbily poslat něco informací o holanďských kraakers. Zde jsou:

ANI V HOLANĎSKU TO KLUCI
NEMAJÍ LEHKÉ A MUSEJ NA VOJNU!!
B L U F ! Se jmenuje časopis tzv. squatters,
a na jeho titulní straně je článek o jistém Petrovi
Veljmanovi, který v současné době drží hladovku a je ve
vězenské nemocnici v Hagu. Byl před nedávnem chycen policií
při vyvěšování transparentů proti armádě. V Holanďsku musí každý
nech jít sloužit do armády na 15 měsíců. Pokud nechce, může to vynah-
radit 18ti měsíční sanitární nebo sociální službou a když neudělá ani
to, může být postaven před soud. Petr službu odmítl a dlouho unikal
úřadům. Když bych zájem nejen novin a senzací, ale i
vádný a vzbudil zájem na pomoc zorganizovali několik demonstrací a zalo-
kamarádů, žili aby byl Petr propuštěn z vojenské nemocnice a ne-
musel nastoupit služby v armádě. Chtějí dosáhnout toho
aktivita se rozšiřuje i do vyšších
míst a zdá se že se zase
něco v Holanďsku
rozhýbá.

KRAAKERI jsou mladí lidé, kteří zabrali někde v Amsterdamu některý z domů, majitelem určených k demolici, a bydlí v něm.

Jako všude na Západě, zisk je hlavní hlaící silou společnosti i v krajinně sýrů a větrných mlýnů a tulipánů. Kdo vlastní půdu nebo nemovitost, kouká vydělávat a investovat. Protože nájmy jsou zákonem omezeny a jejich další zvyšování je v mnohých případech neúnosné, nechávají (stejně jako v N.Y. nebo L.A. nebo Chicagu) majitelé domy vystřehovat a chátrat (nebo si je dají "podpálit") aby pak dostali povolení je zbourat a namísto nich (nebo v nich) zbudovat garáže, úřady, atd. Což je mnohem výnosnější a ne tolik rizikové. Jenže právě to si nechtějí nechat lítit mladí holanďané. V Amsterdamu je nedostatek bytů (prý musejí čekat až 3 roky na byt!) a tak se party mladých domluvíly a zahájily hnutí "kraakers". Na vlastní náklady si opravili vnitřky, instalovali elektřinu, zavedli plyn a vodu, přesně platí účty za energii a otevírají v přízemí domů malé kavárničky a hospůdky. Využili malické mezířky a holanďském zákoníku, podle kterého lze trestat jen určitou osobu. Party pro policii prakticky "bezejmenných" mladých lidí, které se jinak chovají velmi spořádaně a i starousedlíci jim fandí, se takticky vyvíjejí jakékoliv přímé konfrontaci s muži zákona a prostě se usadí v neobydleném domě a zařídí se tam. Když se policie

na silný nátlak majitelů zabraných domů pokusila v několika případech zakročit silou, setkala se s překvapivě silným a dobře zorganizovaným odporem zabarikádovaných mladíků, kteří si pro svou ochranu dokonce vytvořili něco jako pohotovostní "milice". Když pak starosta města povolil jednu "ukázkovou policejní akci" při které na shluk kraakerských domů zaútočily obrněné vozy a čtyři policisté s plexistíty, vzplanul boj jehož intenzita a krutost na jedné straně a zoufalá odvaha a hrdinství na druhé straně přiměla dosud netečné i když s kraakery sympatizující občany města okamžitě se přidat na stranu mladých a interpelovat u vlády a městských orgánů. Bylo mnoho raněných, velké škody, a situace skončila "patem". Zatím kraakeři bydlí.

Historiie jednoho domu, tzv. Tetterode House, je ukázková. V říjnu 1981 byl dům vzat útokem a mladí se zabydleli ve velké budově, kterou její majitel chtěl dát přebudovat na garáže a obchody. Jenže byty jsou potřebnější, a tak squatteři (kraakeři) dům obsadili a ve spolupráci s ostatními sousedními domy a několika architekty předložili městské radě okamžitě náhradní, alternativní projekt, většinou byty, ale také zkušebny pro rock a jazzové kapely, studia pro herce a malíře, sály pro pořádání společenských slavností atd. Jenže majitel zapracoval peníze a podařilo se mu získat tzv. vyklízecí dekret. Squatteři drželi hlídky a podařilo se jim jednak znemožnit sám akt vystěhování, ale také přemluvit financeři zamýšlené výstavby garáží, aby upustili od finanční podpory tohoto projektu. Projekt mladých byl po všech stránkách pro město výhodnější a tak začal být podporován i se strany bank. To bylo na počátku tohoto roku. Po mnohých diskusích původní majitel domu odmítl nadále diskutovat s majiteli sousedních domů, a tak je projekt ohrožen. Jenže squatteři se nedali. Když mluvení nic nepřineslo, dali se do díla praktického: začali prostě bez povolení budovat to o co vlastně šlo" zařizovali v obrovském domě byty, ateliery, studia, zkušebny. Už teď v domě zkusí deset kapel, jsou tu dvě scény pro divadla, byty pro třicet lidí atd.

NYNÍ JE V AMSTERODAMU OKOLO 20 000 SQUATERŮ KTERÍ OKUPUJÍ ASI
5000 BYTŮ !!! (DOMŮ)

PLATÍ POUZE PLYN A ELEKTŘINU, VODA JE ZDARMA. POSTUPNĚ SE JIM
PODA KILÉ OPIA VIT MNOHO DOMŮ A TAK PRAKTICKY PŘINUTILY VLÁDU
VYKOUPIIT OD PŮVODNÍCH MAJITELŮ UŽ ASI 1 000 DOMŮ A PONECHAT
TAM BYDLIT KRAAKERY...

Ach ti holanďani! Nestacilo jim blbnout s PROVOS a bílejma bicyk-
lama v šedesátých letech, nestací jim že jako jediný stát na svě-
tě mají jeden prakticky "soukromý" televizní kanál, že mají nej-
víc rozhlasových ale už i televizních pirátských vysílaček.
Jsou to zkrátka hnusní individualisti, vojnu na ně a pak by jim
někde už přistříhl patky!

squatter je anglický KRAAKER

BUBENICKÉ PŘEKVAPENÍ SEZÓNY :

SKUPINA

JAPAN

"Perfektní deska, zvukově dokonalá, spojující všechny trendy současného rocku, rytmicky vynikající, s nádhernou atmosférou!"

Tak jsem informoval přátele po poslechu LP "Tin Drum".
Kdo že jsou ti "Džepn?"

Ještě v polovině roku 1981 mávali všichni rukou: Japan, ti jsou odepsaná. Samotní hráči po natočení LP Tin Drum jen tak z povinnosti "laskavě" dovolili producentovi aby singl "Visions of China" hodil na trh, protože víc jak sezónu nikdo po skupině ani nevzdechl. Revivalisti, hardrock, blištivý rok, nová vlna, ti všichni se hnali v nepřetržitém závodě o umístění na hitparádách, na stránkách časopisů se objevovali jen ti "zpěváci" kteří měli za koncert největší počet převleků. Mick Karn říká: "Velice seriózně jsme uvažovali o tom že to rozpustíme. Album a pak konec. Možná bych to neměl říkat, ale tak to doopravdy bylo. Jenžekonec nenastal, protože se stalo to poslední o čem bychom vůbec uvažovali: měli jsme hit!" navíc se singlem který jsme natočili před dvěma roky..

Zpěvák a sklada tel David Sylvian /který je také grafik a navrhoval obal desky/, bubeník Steve Jansen /jinak výborný fotograf/, kytarista Mick Karn /amatérský sochař/ i varhaník a klávesový hráč Richard Barbieri jsou bývalí spolužáci kteří podle současných novinářských měřítek vlastně nemají co nabídnout: ani útek z domova, rozvrácené domovy, skandály, prohlášení, destrukce či aspoň oholené nebo nabarvené vlasů.

Jak se nyní ukazuje, Japan vždycky o kousek předběhli dobu. V roce 79 nahraný singl "Life in Tokyo" předznamena futuristické desky jiných skupin, dva roky starý "Life Quiet" zapadl až teď do soukolí rocku dneška a "Gentleman takes Polaroid" umetli cestičku Ultravoxu a Duranovi.

"Neposloucháme moc anglického rocku", říká Mick, "a nikdy jsme neposlouchali. Vždycky nás ovlivňovaly cizí země - cestování je jednou z nejlepších činností moderního člověka. Zážitky odlišných postojů a zkušeností z jiných krajín i cizí atmosféry jsou velice stimulující. Zní to možná stupidně, ale nějak jsme zaměřili své mysl jinam, i když žijeme zde. Stejně bychom se rádi z Anglie vystěhovali. Deska Tin Drum není jakýmsi rozšářováním myšlení, ale pouhým poukázáním na politickou i kulturní izolaci ve které žijeme. Samozřejmě že máme na věci vlastní názory, ale raději než vykládat o nich bychom chtěli lidem nabídnout přímo řešení, či náznak nebo obrázek řešení. Mohou si vybrat. Je hrozné když vám stále určují co je a co není O.K. a aniž to myslím příliš politicky, myslím si že angličané jsou poněkud nemocný národ."

"Japonsko čínská orientace je pouhá stylizace, hudební zájem, koncept. Nikdy jsme v Číně nebyli... neříkáme jak to je, ale "jak to cítíme".

Zdvořile pesimističtí, srozumitelně symbolističtí, značně talentovaní hudebně a kapitalisticky proklatě neefektivní, JAPAN už není jen sranda pokus a nebudou zapomenuti. I proto že na rocku a slávě nejsou vůbec závislí.

aneb jak skupina NA PRAHU! dne 27. června dobyla sál kulturního střediska Vajnory.

Zklamání z toho že Karlíček ve Velké Bíteši měl zavřeno a oběd se tedy konal u konkurence naproti na náměstí bylo plně vynahrazeno plynulou a rychlou jízdou v žigulíku až do hlavního města federalizovaného Slovenska. Petera Michaloviče jsme také rychle našli v ubytovně Pozemných stavieb v Petržalke a po prolistování Populáru a jiných novin v cudzom jazyke jsme projezdili mnoho km po městě ve snaze nalézt dům kde bydlí Kvapky, jejíž člen a zvukař zvažil všechny ostatní. Prý si to komplet dělal sám, takže nejen české ručičky sú zlaté.

Sál sa nám pozdával, ale pretože nebylo čo zajať, zozrali sme niekoľko parkov v blízkej restaurácii Šport. Pak jsme se dověděli že včera dávali na Viedni Stounesou a dnes Sajmona a Garfankla, ale telka niebola k zohnaniu. A tak znovu na párek a pak už koncert Folk 82 se vším vsudy, především s naplněným sálem, a to je vždy výhoda.

Ze zákulisí posluouchané kvapky a Peter Michalovič zněly stejně jako obvykle, Jirka Kohnoutek si s Peterem zahrál něco melodií, ale následující seskupení dvou slovenských folkařů s doprovázejícím Fedorem Frešom /ožratý pretože slavil narodeniny/ na basmandolínu a houslistou z filharmonie roztleskalo sál uvolněným hřením s velkou dávkou atmosféry.

NA PRAHU zahrálo cca 45 minut svých písniček, Jakub se snažil, já taky, a dostalo se mi zadostiučinění, protože po prvé za rok co tu písničku hrajeme se lidi v sále konečně nechali tleskavým doprovodem v "Neměj mi to za zlý" vyprovokovat a snažili se tleskat s sebou. Lenzie. Doprovod je vymyšlen schválně tak aby to nebylo jen tak, a tak Jakub zpíval ale hala sledovala souboj Marka a několika jednotlivců v sále a uvolnila se dokonale. Závěrečný přídavek /místo sranda či krejzy písne jsme hráli Čas lesk stesk/ pak zrazil publikum do aktivního sledování těch kteří "to uměj a maj co říct".

Kolegové zpěváci z Bratislavy pak Jakubovi honem utíkali skromně zdělit - teda Jakube, všetkých nás az mrazilo na chrbte aké to bolo vynikajúce .. a Olda Janota znovu dešně chválil vse, ale za nejlepší výkon oznacil kongistovo vystoupení.

Po přestávce vystoupil zlý Olda Janota se svými zlými a dokonalými písničkami a přestože tvrdil, že nebude v lidských silách udržet latku večera tak vysoko jak ji nasadil "NA PRAHU", podařilo se mu přilepit slovenské folkové posluchačstvo k židlím na celou dobu svého recitálu. My ale naložili, nasedli a odfrčeli zpátky do zemí českých, abychom jako obvykle pokafovali u Devíti Křížů ve společnosti tiráků a zpěváků a zvukařů kteří taktéž projížděli zpátky do peřin.

Suma summarum: v Bratislavě to máme dobrý, dobrý.

Většina lidí zná jméno Graham NASH z konce šedesátých let, kdy spolu s Crosbym, Stillsem vydal album DEJA VU. Byla tam i píseň:

Ty kdož jsi na cestě
Musíš mít kód
Podle kterého budeš žít
A tak se staneš sám sebou
Protože minulost je jen sbohem
Uč své děti dobře...

NASH

Dnes Graham NASH aktivně pomáhá při organizaci velkých amerických manifestací za všeobecné a úplné odzbrojení a za zmrazení vývoje nukleárních zbraní.

U příležitosti "Mírové neděle" 6.června 1982 mu Michael Ventura z listu Los Angeles Weekly položil několik otázek:

Otázka: V podlejších letech se odpor masových manifestací poněkud natočil od protestů proti výstavbě velkých atomových elektráren k demonstracím za nukleární zmrazení a odzbrojení. Co změnilo Váš postoj?

NASH: Práce v organizaci demonstrací proti výstavbě atomových elektráren byla jakousi abecedou, zvládnutím základů práce, techniky. Atomové elektrárny jsou poněkud specifickým komplexem problémů: je to had kterého musíme rozseknout nejen za hlavou, ale i uprostřed a na konci. Tou hlavou rozumím problém indiánských horníků umírajících na rakovinu, problém transportu a uskladnění paliva. Jenže pak jsem si uvědomil, že "oni" možná dokonce chtějí abychom se zaměřili na elektrárny a v tomto boji se vyčerpali, protože to je jen fasáda! Opravdovým nebezpečím je totiž zničení každého z nás. Jestli se porouchá elektrárna, zahyne pár tisíc lidí, možná milion, ale s tolika atomovými zbraněmi ve skladištích světa máme šanci být vymazáni z povrchu země všichni do jednoho!

Otázka: Jste hvězda a tak je to pro vás snazší předávat "poselství". Co mohou dělat obyčejní lidé? Jaký je další krok nás ostatních?

NASH: Já věřím tomu, že každý člověk, když přemyslí a skutečně chce, v jistém okamžiku svého života prostě musí dělat to co dělá. Ať to nazveme karmou, osudem, náhodou, je to tak. Když jsme začínali s poslední akcí, neměli jsme naprosto nic, ani peníze. Jeden člověk nám pak půjčil bezplatně místnosti odkud jsme to všechno organizovali. Viděl příležitost pomoci a pomohl. Já věřím, že když jste a/ informován a za b/ zainteresován, najdete příležitost něco udělat, nějak pomoci.

Otázka: Dnes průměrná rodina svými daněmi vydává víc peněz na zbraně než na vzdělání svých dětí. Jak to cítíte vy jako otec?

NASH: Cítím se být ošizen! A myslím, že až chudí lidé tohoto světa všichni zjistí jak jsou vykořisťováni a až si spočítají kolik se vydává na zbrojařský rozpočet a kolik by se mohlo vydávat na rozvoj potravinářského průmyslu, na školy, nemocnice, budou hluboce zklamáni a rozhořčeni.

Výdaje na zbraň jení jsou ohromující. Přál bych si abych to dokázal nějak přehledně vyjádřit. Zpomněl jsem přesná čísla, například jen na auto pro důstojníky vydáváme 80 milionů dolarů ročně. Rozpočet pro vojenské kapely je dvakrát vyšší než rozpočet na kosmický výzkum! A to jsou jen malé ryby. Jak to asi musí vypadat s rozpočty o kterých nám výše zatajují! Je to opravdu šílenství. Proto se svými přáteli chceme i pomocí hudby informovat lidi o tom co opravdu je příčinou utrpení světa.

Otázka: Za atomové elektrárny máme budoucí náhradu - energii sluneční, geotermální atd. Co namísto atomových zbraní?

NASH: Žádné atomové zbraně! Ještě před čtyřiceti lety atomové zbraně neexistovaly. To mne přivádí ještě k něčemu jinému. Vždy jsem si myslel, že jádrem všech nesnází je nacionalismus. Čím víc si myslíme .."to je moje, to jeatří mé zemi a nestrkej sem prsty nebo ti je ustřelím" tím víc propadáme oprávněné beznaději. Svět je příliš malý. ŽIVOT JE PŘÍLIŠ GLOBÁLNÍ NEŽ ABYCHOM MUSELI MYSLET JEN NA NÁRODY A HRANICE A SÍBE. Vždyť všechno patří nám všem! Dnes to došlo tak daleko že platíme farmakům aby "neprodukovali" víc potravin zatímco polovina lidstva hladoví! Možná jsem příliš idealistou, nevím, ale rád bych se dožil doby celosvětové vlády. Sním o tom, jak tenhle současný nepořádek pomalučku všichni očišťujeme a zavedeme rozumný řád do běhu věcí a přírody. V poslední době musím myslet spíš na opak, spíš na to, že to možná je "přirozený" vývoj a lidstvo je předurčeno k totálnímu zániku za pár let. Pak nějaká budoucí rasa bude studovat otázku proč vyhynuli brontosauri a proč vyhynuli lidé, kteří žili ještě kratší dobu.

Ještě máme na vybranou. Sním o tom, že si vybereme správně a půjdeme cestou věčnosti, ne cestou zániku.

Harrisův průzkum veřejného mínění, duben 82: 81 % Američanů je pro zmrazení atomových zbraní, 66 % je přesvědčeno, že výroba a skladování takovýchto zbraní je nemorální.

Na obranu vydávají USA 640 000 000 000 franků, SSSR 720 000 000 000 fr./podle AFI/.

1962 - USA měly 7400 nukleárních hlavice, SSSR 400

1982 - USA má 11 000 , SSSR 8 000

2000 - USA bude mít 18 000 hlavice, SSSR 20 000

Ve skladistích světových arzenálů je tolik megaton nukleárního materiálu že každému obyvatek zeměkoule by mohl být zabít 18X!

R.Kehler, vedoucí kampaně za zmrazení nukleárních zbraní v USA: "mysleli jsme si že nás čekají tři čtyři roky válčení. Teď se obáváme, že v roce 1983 to vybuchne všechno v jednom okamžiku."

Choťte na bigbýt snižuje potenci

JAPONSKÝ PŘÍDAVEK

(z konce Jima &)

Když jsem v sobotu před polednem oslovil dva oruk-sakované japončiky, hledající CKM a nocleh, netu-šil jsem, že se mi dostane potvrzení většiny dojmů o japonské mládeži které jsem si před třemi roky přivezl ze země vycházejícího yenu. TAKAŠI (24) a EGI (27) byli hezky zdrblí jak po dni stráveném hledáním noclehu v Brně (chůdinky nevěděli že se tam odehrává velkoněmecká sou na motorkách) a po ukrutně drahé noci prospané v interhotelu v Praze a ploužili se rozkopanou Národní v marné naději že každý rozumný stát podporuje turistiku a má co devizovým cizozemcům nabídnout.

Už v Japonsku jsem zjistil, že spousta mladých lidí přestává trpně naplňovat autobusy skupinové horečky cestovatelské zatímco školní mládeži skupinové obléhání pamětihočnosti sluší, davy skupin v Paříži či Londýně jsou již pár let terčem iro-nického vtípkování humoristických magazínů. Mladí hoši japonští si totiž stále víc dodávají odvahy a i když to většina z nich nepřehání jako jeden, který je na "cestě" kolem Evropy a světa už šestý rok, půlroční i roční výlety nejsou výjimkou. Co je k tomu žene? Proč?

A tak sedíme u kulatého stolu z něhož před malou chvílí projektor chtivě olizoval stěnu pokoje bar-vami japonské krajiny z roku 79 (zvláště u díků jídel pomlaskávali a prý se jim "stýská") a já vyz-vídám jak to bylo v jejich případě:

Takaši san, Egi san, proč cestujete? Kde ste na to vzali? Jak to že tak dlouho? Odkud a kam?

Takašiho otec vlastní potravinářský obchod a vy-bavil svého syna penězi na skoro dvouletou cestu. Po absolvování ekonomie na univerzitě v Aichi Ta-kaši využil nabídky v tisku a odletěl do Anglie, kde jeden rok krmil nemohoucí dědky a lidi po

infartech coby "care stuff" a pilně konverzoval ang-licky. Ve volných chvílích poznával Londýn. Pak se vydal přes Paříž (je lepší než město mlh na Temži) na jih Evropy a po třídních skocích přešel na kole Španělsko, Portugalsko. Pak bicykl prodal a vlakem stopem i lodí procestoval Maroko (úplně jiný lidi) Maďarsko a teď Prahu. Má zaměřeno do Vídně a Lince, a pak stráví tak půl roku (podle toho jak mu vyjdou peníze a počasí) ve Skandinávii. Haha. Uff.

Egi už otce nemá takže je poněkud chudší, pracuje jako laborant v nemocnici v Kyotu a protože ho mono-tonní běh života začínal nudit, vydal se na půlroční cestu Evropou. Začal také v Londýně, zamiloval si Paříž, procoupal dvoje kecky po cestách španělských (o fotbal se nezajímal) a portugalských, kulil oči na folklórním festivalu v Maroku a ze Sevilly dole-těl až do Brna, jenže tam také ztroskoval a odjel vlakem do Prahy, aby tam v informační kanceláři narazil na jiného japonce atd atd (viz výše). Z Pra-hy zamíří do Mnichova a znovu Paříže, kde vychutná zbytek své "dovolené": 26.10. se vrátí do nemocnice ve městě zenových zahrad a chrámů.

Jsou oba, Takaši i Egi, kteří se náhodně setkali v Praze a padli do rukou amateura který na ně spus-til zapomenutou japonštinou, typičtí? O co se zají-mají? Co dělají když nic nedělají? Jaké mají plány do budoucna? Co děvčata? Politika, svět kolem?

[("Poznat" japonce vůbec není snadné. Jsou stále zá-hadní a jejich pověstná zdvořilost je spíše výsled-kem tisíciletého vývoje nectností než ctností, takže zdařile pomáhá zakrývat vše co si skutečně japonec myslí. "Co na srdci to na tváři" se prostě nenosí. Japonce s vámi bude usměvavě konverzovat i když mu zrovna umře matka - nic nepoznáte. A at se naučíte jejich jazyk jakkoliv dobře, na jisté úrovni nara-

zíte na bariéru: japonci se pod kůži nedostanete. A nejde jen o to. Nedokážete se s ním ani otevřeně pobavit, aspoň tak otevřeně jak je zvykem mezi upřímnými přáteli ve světě "bílém" a ne žlutém.

Takový japanolog žijící v Japonsku to skutečně nemá lehké: čím víc zná, čím dokonaleji pomocí perfektně zvládnutého jazyka splyne s prostředím, tím víc mu japonci dávají najevo že je "nežádoucí". A odtahuje se docela veřejně. Japonec si prostě své nitro velice chrání zrovna tak jako si "národ" chrání císaře (i když je to přežitek) či pověst (o válce a Pearl Harboru se prostě nikdy nemluví stejně jako o kamikadze). Nakousnout v hovoru kromě úspěchů japonského hospodářství i jisté problémy společenské i sociologické (opilectví, kouření, sebevraždnost, problém jedináčků i etnických menšin) znamená hovor předčasně, i když velice zdvořile, ukončit. A navíc a to je hlavní, i když snad vy sami díky předchozímu studiu materiálů o předmětu hovoru víte ledacos a možná víc než japonec, nikdy mu to nedejte najevo protože se smrtelně urazí: vy jste prostě cizinec a očekává se od vás že budete obdivovat gejši a kimona a kalkulačky a ne že umíte dialekt a čajový obřad nebo znáte o tomhle chrámu víc podrobností. Hovořit či "diskutovat" s japonkami, jak jsou hezké a příjemné, je pak docela zbytečné (pokud vám nepostací dokonalá tvaříčka a dokonalá importovaná rtěnka): ke všemu tomu se přidává holčičí stud a chichotání i u dívek nad dvacet a starších.

Jeden příklad za všechny: na mostě Karlově jsem rok předtím než jsem odjel sbalil japonského fotografa a stali jsme se docela dobrými přáteli. Já ho deset dnů krmil informacema o všem možném, on psal a psal a fotil a fotil, podrobně věděl jak a za jakých podmínek může čech vycestovat do KS, jak s penězma, výjezdni doložkou, příslibem (napsal o tom reportáž která prý byla velice úspěšná), ochutnal křecí včetně přepychové vepřové se zelím a pivem v domácím provedení a na jazzových dnech v Lucerně byl tak

unešen tím že vidí konečně pohromadě mladý lidi a jazz a rock, že druhý den ráno řekl: "tak se mi to líbilo až si musím jet odpočinout" a zakoupil si v Air India letenku a odletěl na dva měsíce do Himaláji. Chudinka. Takže - když jsem u něho už ke konci svého dvouměsíčního pobytu bydlel a jedl denně jen kus chleba a pikslu mlíka (a co jeho dům dal s jeho pozváním), den před mým odjezdem, přes všechno co jsme spolu prožili, prodiskutovali a projedli se mně nenápadně zeptal: Ty, hele, a proč ty sis nevzal s sebou víc dolarů?(!!!)]

Takže: Egi si poslouchá kazety, cvičí Tai-či-cuan, v sobotu jako každý si jde ožrat zobák do hospody, v neděli odpočívá a pak znovu do rehoty. Nemá moc chtivý kariéry, má pár kamarádek ale nic trvalého, a pokud mu matka namluví "ženu", proč ne, ušetří mu to spoustu komplikací. Takže by chtěl vykonat něco pro Japonsko, chtěl by být slavný i mimo svou vlast, učil se na klavír ale hraje i na kytaru a housle, než odjel měl dívku ale neví jestli na něho ještě čeká, tak jednou za měsíc si jde poslechnout do obchodu co je nového a koupí si tři čtyři desky, nejvíce poslouchá Lennona, Dylana, Stones ale i dobrou vážnou hudbu nebo japonský rock. Jako študák se účastnil studentských bojů proti vládě, není členem žádné organizace. Stále sleduje politickou situaci i ve světě, ale je pesimista (znamení Psi).

Znovu takže: zaplatpámbů a všichni japonští bohové za tohle cestování na dlouhé lokte. S japoncema kteří poznali víc zemí se totiž dá mluvit. Jsou tolerantnější a i když zůstávají typickými reprezentanty své země a rasy se vším všudy, ten nános zkušeností a to obroušení asiatského jím jen a jen prospívá. A i když si Evropan s Japoncem v maličkostech nebo zásadních věcech neporozumí a ledacos jím vzájemně ujde, to, že se zatím ještě pořád můžou vůbec potkat a domlouvat, je rozhodující. Oběma jde o moc. Mám o víc. Chápejmež je. Jsou daleko dál a jdou rychle a furt.

POD TAKTOVKOU FR. ZAPPY

aneb jak český fanda do Vídně na mistrův koncert zajeti ráčil, co viděl a jak o tom referoval amateurovi!! Hurá!

ěščřžýáíé=ěščřžýáíé=ěščřžýáíé=ěščřžýáíé=ěščřžýáíé=ěščřžýá

Dne 28.června naplnil různorodý dav vídeňskou sportovní halu (která pamatuje čechy mistry světa v hokeji) aby na vlastní oči a uši zmapoval jednu legendu světového rocku. A nebyl vůbec zklamán, i když mistr F.Z. víc dirigoval než hrál.

Civilně oblečen, se zarůstajícím vyholeným kolečkem na temeni, předvedl Frank se svou kapelou (dva kytaristé, basa, bicí, percussion a dech s syntezátory) hodinu a půl nepřetržitě zappovské hudby nejvyšší kvality. Za 250 šilinků se každému dostalo vrchovatě zážitků, např.:

- někdo stále něco natáčel a nebylo jasné jestli opravdu nebo je to žert Frantíka Zapíka...
- gorilovský ladič vědecky před sólem přinesl Frantovi nalaďenou kytaru, ten zahrál, a opět kytaru odevzdal ladičovi kteréj odhvítl do zákulisí a znovu ladil...
- bílý kytarista odehrál spoustu sol za Zappu přesně jako by hrál on osobně...
- dechař v jedné skladbě mocně troubil a dul na švýcarské alpské dlouhatánské několikametrové zahnuté roury, které dokázaly přehlušit všechnu techniku decibelů a rozduněly a rozvibrovaly halu...
- nejrockovější a nejslapavější byly jako vědecky přídávky kóy dupala celá hala a sóloval pravděpodobně Zappův syn.. a tá.

Geny Zapových desek na trhu kupodivu neklesaj a udržují se na výši (raitky jako Děláme to pro peníze, dokonce stojí až 600 šilinků, zatímco Beatles i pod 100), v hale žádné obstrukce a davu policistů. Zkrátka, i pro znalce a sběratele mistrových desek to byl ZÁŽITOK s velkým Z.

Rolling Stones

aneb cirkus na stadionu v Prátru za vedra a na konci dlouhých hraní předkapel jak ho zažil a viděl tentýž česká mánička o pár dní později:

Mick nastoupil v růžových pumpkách a bílých punčochách a pruhovaném pytlíku na pytlíky a dělal šou. Hrál samý hity a na konci Satisfaction. Bednáci polévali kýblama s vodou přední umdlévající řady. Do prostoru stadionu se nesmělo ve vysokých podrážkách, s dalekohledy, fotoaparáty atd. Přísná kontrola. Dvouhodinový šou a spíš cirkus než hudba - ale krásný cirkus. Provokatér Mick během tří písniček rozparádil dav a otáčil si ho okolo prstu. Hrál i na kytaru. Z počátku byl zvuk děsný, pak se vylepšil a ke konci byl vynikající. Všude kolem obrovitý plátna a na nich kýčovitě vymalované saxofony, eufóny, kytary atd. Rampy do boků a zvedací plošina. 270 šilinků. Balonky, balóny.

TAKŽE AHOJ! A PŘEJU VÁM MĚ-
JAKOŽ TU CHUŤOVKY (NE K POČTENÍ
ALE) K POSLOVCHÁNÍ V KOTRY TO
TU BYLO MĚ JAK BY MOHLO A NĚLO,
HRÁL BYCH TÍŠE, HEBE & SVŮDNĚ.
TAKHE SI JEN HRAJU. ALE NĚŠT.
NĚGDY ČAU!

KOKIŠOVA PASTELKA ZA MAŘENY

aneb jak skupina NA PRAHU hrála pro 500 lidí v Hulíně, pro 750 lidí v Hradci n/Mor. a pro 1200 lidí v Porubě zaátkem září 1982

V rozhrkaném ale fungujícím, i když nevětratelém, dodávkovém Volkswagenu se skupiny Bodlák Vondrák Polák a NA PRAHU vydaly po letních kinech vlastech moravských, aby předvedly folkovým přívržencům, jak se má bojovat se zvukem, zvukařem, větrem alkoholem cestováním i posluchačstvem.

Brněnský "hantec" (hantýrka, slang) v podání Míši Poláka jakož i některá drobná extempore (Bodlína v dámské umývárně, ztracený houslista bukanýrů, blues v "pekle", guláč tamtéž, houby, cvičení požárníků atd) zpřijemnilly tzv. "snůru" do té míry že vskutku nebylo snadné se rozhodnout zda cestujeme abychom hráli nebo abychom se bavili.

Okamžitá odezva pivně upraveného publika v Hulíně (takže se přes velmi špatný zvuk hrálo výborně), pramála odezva a vynikající zvuk na nádvoří zámku v Hradci (včetně heroického zápasu Jakuba Nohy s alkoholem podzemletým organismem alkoholu nenavyklém) i souhrn výše uvedeného v amfiteátru AMFI nedokázaly rozřešit s konečnou platností otázku: je Noha jednička a hvězda a profil nebo není, i když je "špica"?

Ale vyřešilo se jiné: v záplavě brněnských výrazů vzniklo nové sousloví (žeby nový název skupiny?): z "Kohoutkova noha za marky" na půli cesty se vykštříbil dokonale novovlnný název "Kokišova pastelka za mařeny".

V rámci Moravského folkového léta (hlavním pořadatelem byla moravsky folkově dokonalá folková sekce při KD v Porubě) vystoupila děsná řada jednotlivců a skupin (O. Janota, Bluesberry, Janelka, Nohavica, Fridl, řada místních kapel a zpěváčků) aby znovu dokázali (-ly), že folk na Moravě frčí a jede. Že by se okamžitě rozprodalo 10 000 elpíček. Že se něco děje. (A že to asi už noc dlouho takhle růžově vypadat nebude, brumlá pesimistický realista).

Jakube Jakube Jakube, co bude a co nebude.. zpíval o svém čerstvém potomku Jarda Nohavica a trefil do černého. Toho lidsky pozitivního je ve folku stokrát víc než v jeho zmalované ségrie rocku nových výběrů.

A konista pak vepsal pod vpisek Jakuba Nohy (Už jste to udělali?) toto: chtějme raději méně, ale lépe.

DOSLOV

aneb takové malé české prohlášení
o tom že je všechno jinak a každé-
ho dne se něco překrásného končí
i začíná:

aneb takové malé české prohlášení
o tom že je všechno jinak a každé-
ho dne se něco překrásného končí
i začíná:

Takže: prázdniny skončily, sezóna začíná a zase je třeba víc hrát než mluvit o hraní a psát o hraní i mluvení. Co jsem měl na jazyku to jsem se snažil vřukat sem i támhle. Co mne pálilo to jsem se pokoušel (stále krásně naivně) há-
git.

Pokud to totiž někomu ještě nedošlo, tak, aby nedocházelo k nějakým omylům i touhám, znovu, tentokrát jasně a stručně zdůrazňuji:

**ROCK (kromě období 73-75, Extempore a Elektrobuz) NENÍ HLAVNÍ
NÁPLNÍ ŽIVOTA AMATEURA! HUDBA BYLA A JE JEN PROSTŘEDKEM VYJÁDRĚNÍ!
(V hudbě totiž, kromě několika od pána boha obdařených jedinců,
nikdo v Česku nemůže nic dosáhnout. A dalších pár moc let nedosáhne).**

**Pokud to totiž ještě někomu nedošlo, tak, a by nedocházelo k plá-
nému doufání, AMALGAM NENÍ HUDBA ALE ŽIVOT, AMALGAM NENÍ KAPELA
ALE PROCES, AMALGAM NENÍ FILOZOFIE ALE ŽEN!**

Amateur tímto tedy likviduje své "rockové období" psavosti, protože v těchto krajích stále víc není o čem psát (v tom kladném smyslu, viz P.Výběr se svým cirkusovým zbohatnutím). Howgh.

+ + + + +

Pokud to totiž ještě někomu nedošlo, tak amateur je dalekovíc umění žít než umění produkovat koncerty; a pokud někdy znovu vydá nějaký ten časopisek, bude to časopis ne ROCKOVÝ ale ZENOVÝ.

Pokud to totiž ještě někomu nedošlo, tak **AMATEUR PILNĚ PLODÍ VLASTNÍ ZPŮSOB NASÍRÁNÍ SPOKOJENCŮ**. Když v Japonsku vyjednával pobyt v zenovém klášteře a jeden mistr a zároveň profesor buddhismu se ho ptal "proč se zajímáš o zen?", amateur citoval parafrázovaný výrok Zazie (v metru) která když se jí ptali čím by chtěla být a ona prý učitelkou na Marsu? A proč? Abych mohla nasírat malý martánky dokonale zdeptala úzkoprse zabeďněnce: Chci být zenovým mistrem abych mohl ty blbce okolo tahat za uši! Japončici nepochopili a někteří rockoví velkáni také nechápou.

AMATEUR OPOUŠTÍ ROCKOVÉ POLE a veřejně vyhlašuje, že mezitím pilně kultivoval POLE ZENOVÉ! (To umíte, křenové, že?)

Zenový mistr je takový řemeslník duše a lidství. Způsob opravování se vždycky liší, ale cíl je jeden: pomoci těm ostatním se **PROBUDIT!** Ukázat na vlastním případě, že to, bez ohledu na rasu, **barvu** občanky, inteligenci a diplom, i tady, a právě tady, **JDE**. Být svobodný, nezávislý, plně žijící, šťastný. Bez ohledu na podmínky kolem. Kdekoliv. Zenový mistr se ~~ni~~^{nikdy} neliší od ostatních lidí, jen snad tím, že na oné **CESTE** je prostě jen o kousek dál. Amateur nabízí své služby na tomto poli neoraném. A přeje hodně úspěchů. V pokrocku.

Září 1982

HUDBA & RYTMUS !

Kde? 16., 17. a 18. červenec 1982 v Somersetu!

Co to bylo ????

A World of Music Arts and Dance - W O M A D -

WOMAD

f e s t i v a l

HRAŇÍ:

AMALGAM WAS ^{NOT} HERE

The Beat

Drums of Makebuko, Burundi

David Byrne

Lonesi Chewani and Joni Hetara

Vic Coppersmith-Heaven

Holger Czukay

Alhadži Ibrahim Abdulai and
his Dagbamba Cultural Group

Ekome

Peter Gabriel

Peter Hammill

Jon Hassell

Musrat Pateh Ali Khan and Party

Alhadži Bai Konte and Malamini Džobate

Prince Nico M'Bara and Rocafil Jazz

Morris Pert

R I C O

Shankar and Bill Lovelady

Mighty Sparrow

Pete Townshend

X T C

me l'alta

CESTY DO HLUBIN

MOZKOVÉ VLNY byly objeveny v roce 1929 německým psychiatrem Hansem Bergerem /vlny alfa 8-12 Herzů, beta 13 až 30 H/, ale až s objevem elektroencefalografu /1950/ mohl výzkum pokročit dále. Byly objeveny i vlny théta /4 až 7 H/ a delta /0,5 až 3 H/.

ALFA rytmus provází stav relaxované uvolněnosti, kdy je mysl plně probuzena ale nezaměřena na konkrétní cíl. BETA rytmus je zaznamenáván když je mysl soustředěna na přímé myšlení. THETA rytmus se objevuje ve stavu polospánku a je spojován s tvořivými procesy. DELTA rytmus se objevuje jen v hlubokém spánku.

Experimenty se zkušenými meditatory potvrdily, že stav meditace je provázen zvýšenou produkcí alfa vln, což prakticky využilo mnoho experimentátorů v začátcích sedesátých let. Dr. Josef Kamiya ze San Franciska připojením EEG k elektrickému zvonku který zazvonil vždy když se objevily vlny alfa naučil pacienty zvyšovat produkci alfa vln postupně tak, že dokázali zvonky / a posléze tonové generátory / rozezvučet prakticky nepřetržitě. BIOFEEDBACK /protože systém pracuje na základě zpětných informací z těla do mozku/ se stal v posledních letech velice populární formou exkurzí do oblasti psychického výzkumu vědomé kontroly procesů v těle.

Jiný směr výzkumu byl předznamenán zprávami cestovatelů o úžasných dovednostech indických jogínů. Na počátku století Němec Oskar Vogt léčil své pacienty pomocí autohypnózy a jeho pokračovatel, Johannes Schultz, kombinoval hypnoterapii s některými cviky jógy, což umožňovalo jeho pacientům více relaxovat a kontrolovat tep a oběh krve. Svůj systém nazval "autogenní trénink" a je stále hojně používán.

Jeden z největších "výzkumníků" na tomto poli v současnosti je Dr. Elmer GREEN, který spojil autogenní trénink, biofeedback a jógu, kterou osobně studoval v Indii. Vědecky popsal a zaznamenal např. schopnosti jogína Swami Rami, který demonstroval schopnost zastavit srdce /na 17 sekund/, vykázat o 9 stupňů rozdílnou teplotu na ruce v bodech jen 10 cm vzdálených a který podstoupil mnoho testů. Jiný subjekt dr. Greena, hoňbanda Jack Schwartz si dokáže propíchnout paži dlouhými jehlami bez nejmenších poranění, a dokonalým zazjizvením za pár hodin. Studium schopností těchto a dalších jedinců mohlo být vyvinuto mnoho způsobů nových druhů léčby krevního oběhu, udržování tělesné teploty a.j.

EEG testy zkušených zenových mistrů, provedené Akiro a Kasamacu a Tomiem Mirai na Tokijské univerzitě dokázaly přítomnost značné aktivity alfa-vln i s otevřenými očima a závislost mezi aktivitou mozku a délkou zenové praxe. Nejzkušenější, ti kteří prakticky cvičili zazen víc jak dvacet let, prokazovali dokonce i aktivity vln théta, která je jinak registrována jen ve stavu polovědomí nebo ve spánku.

Výzkumy dr. Greena i jiných dokázaly, že je zde souvislost mezi théta stavem a tvořivým procesem který vyvolává sny.

Podle teorie Dr. Greena existuje jakési "myšlenkové pole" které obklopuje Zemi, analogicky s polem magnetickým či gravitačním. Běžný člověk má velmi minimální vědomí tohoto pole, které se může manifestovat skrz podvědomí člověka, ale praktickým tréninkem meditací, hypnózou, jógou, drogami a jinak lze tuto schopnost /být si pole mysli vědom/ zdokonalit. Tato teorie se překvapivě hodí na mnoho typů ESP /extra sensory powers/ fenomén.

/Vybráno z kapitoly Současné trendy v parapsychologii, uveřejněné 1976 Alfredem DOUGLASEM v Londýně v knize Extra-Senzory Powers - Století psychickým výzkumů./

TAGŽE: EPILOG

/shrnuje amateur pro nechápavé a otrlé konzervy:/

Mystikové všech věků, guruové, mistři i šarlatáni, spasitelé léčitelé kouzelníci šamani i pavědci, Kristové Buddhoové Mesiášové i Maytréjové, ti všichni se na svých duchovních cestách propracovali nánosem tzv. společenskosti, ROZUMU.

Každý z nich na různou vzdálenost ušel cestu dolů, dovnitř, do minulosti, skrz mozek do malého mozku, o které se mlčí a nemluví, ale který je sídlem snů, emocí, podvědomí.

Pod slupkou kterékoli duchovní nauky lze vystopovat snahu propracovat se bludištěm intelektuálního nánosu.

Modlitba či meditace, vzývání či obětování, zpěv a recitace manter či pozice ásán či mudr, stejně jako novodobé pokusy o zmapování "psýchy" pomocí drog, biofeedbacku, autogenního tréninku, hypnózy atd, všechno směřuje k jednomu cíli.

Zen, buddhismus, různé jógy, tantrismus a desítky nových systémů dalších učení stále víc dokazují totéž co parapsychologické a paranormální výzkumy: je něco divného ve světě lidském. V jeho mozku. V jeho mozcích. Cerebellum, malý mozek, se stává stále víc centrem pozornosti mnoha tisíců průzkumníků. Tam někde na dně mytického rybníka je zlatá koule harmonické jednoty člověka. Tam někde se dlouholetým sezením či cvičením či meditováním dostalo pár stovek lidí a vši silou se tam snaží uchytet.

Nemá to nic společného s náboženstvím, i když víra na jistém stupni "sestupu" překonává překážky a pomáhá v nebezpečí.

Na dobrém rockovém koncertě v Lucerně či jinde, když rytmus probíjí smysly a intelektu obecnostva, nastává přesně to kvůli čemu černoši tancují celé noci kolem ohně: jakési vnitřní, podvědomé spojení s něčím větším, vyšším, nebo jinak řečeno, hlubším než všechno to co můžete poznat a popsat. Proto je rock, dobrý rock, živou vodou obrozující socialistický maličkostmi unavené dušičky mladíků a mladíc bez perspektivy.

Rock je dobrý způsob jak, i třeba nevědomky, vědět, či tušit, že je NEOCO mimo nás / i mimo ideologie a paráty společnosti, jakékoliv/.

Zen je nejrychlejší a nejbezpečnější způsob jak se dostat co nehlouběji. Samozřejmě, bez záruky, a v závislosti na kvalitě a intenzitě praxe. Ale i když se nespustíte až na dno a nenaleznete svou zlatou kouli, i když nedosáhnete satori a nedotknete se "poznání" o tom že "svoboda" je ve vás samotných, na špičce vašeho nosu, udělali jste dost. A přece nic.

Zen je nikdy nekončící těžká práce na sobě samém.

Jenže stejně jako se čtením o koláčích nenajíte, jen čtením se do svých podvědomí nepropracujete. Musíte prostě začít a kbelík po kbelíku vynosit ty tuny malicherných pitomostí co vám tam nacpali a ke který se teď plácáte. Jsou na to figle, finty, recepty. Jen chtít, zjistit co a jak, zkusit to, začít, vytrvat.

Máte-li opravdu zájem - přijďte, poradím, posloužím.

